

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 31 / Hejmar 369 / Îlon 2012

Tarihin emrini yerine getirip

DEVRİM YAPMAYA CESARET EDECEĞİZ

Demokratik Özerklik hamlesini çok güçlü biçimde geliştirmenin koşulları fazlasıyla bulunmaktadır. Kuzey'deki ortam buna elverişli olduğu gibi, bölgesel durum da buna imkan vermektedir. Batı Kürdistan'daki gelişmeler tüm Kürdistan'da özgürlük devrimini geliştirmek için büyük imkan ve fırsat sunuyor. Tarihin "yürü ya kulum" demesine benziyor Rojava'daki durum. Irak'taki, Güney'deki durum ortada. İran'ın ve Rojhilat'ın da durumu ortada. Tüm bu gerçekler Devrimci Halk Savaşı'nı güçlü biçimde geliştirmek için büyük imkan ve fırsat sunuyor. Tarihi bir fırsatla yüz yüzeyiz. Devrimci hamle yapma fırsatı. Önder Apo'nun devrim yapmak, devrimden korkmamak sözü aslında bunu ifade ediyordu. Yani ortaya çıkan fırsatların değerlendirilmesini istiyordu. Bu bakımdan görevimiz nedir, dendiğinde insan çok fazla değerlendirmeden şunu söylüyor: Bu tarihsel fırsatı ve imkanı değerlendirmek, devrime kanalize etmek. Devrimin zaferi için bunları değerlendirmek.

yazısı 5'te

Kürdistan'da her yer savaş alanı

Kürdistan'ın her alanında fedai ruhla TC ordu birliklerine karşı harekete geçen HPG gerillaları karşısında tükenişi yaşayan AKP hükümeti ve Türk ordusu, Apocu fedai ruhun kararlılığı karşısında adım atamaz hale gelmiştir. TC ordusu ve AKP hükümeti, büyük kayıplarına rağmen 'üç günde 50, bir ayda 500 terörist öldürdük' şeklindeki aslı astarı olmayan yalan haberlerle, gündemi kendi lehine çevirme gayreti içerisine girmektedir. Aşağıda sıraladığımız HPG Basın Birimi'nin 25 Ağustos-25 Eylül tarihleri arasında bildirdiği bilanço bu türden yorumlara mahal vermeyecek kadar nettir.

yazısı 22'de

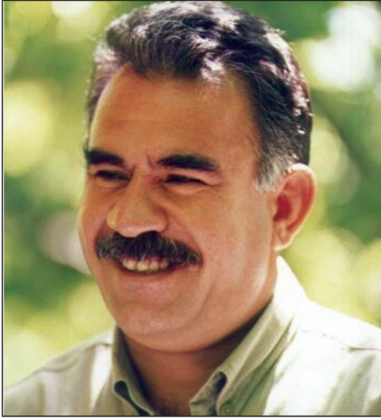
Devrimci Halk Savaşı

ORTADOĞU'DAKİ GERİCİLİĞİN EN BÜYÜK KALESİNİ YIKACAKTIR

AKP mücadeleden başka bir yol bırakmamıştır. Zaten gelinen aşamada demokratik siyasete yaşam hakkı verilmiyor, bu yüzden mücadeleyi daha da yükseltmemiz gerekmektedir. Kış geliyor diye yumuşamamak, tutumu net ortaya koyarak bahardaki mücadeleyi daha da geliştirmek gerekiyor. Bu kışın da mücadelenin dağda, ovada her yerde kesintisiz sürdürülmesi önemlidir. Ortadoğu'da tüm klasik iktidar blokları yıkılıyor. Yıkılan sadece Saddam, Mübarek, Esed değildir. Türkiye'deki mevcut devlet sistemi ve iktidar bloku da benzer zihniye ve yapılanma içindedir. Türkiye'nin ikizleri yıkılıyor. Bunlar yıkılırken Türk devleti ayakta mı kalacak.Bu tür devletler ayakta kalmadığına göre Türkiye de dağılacaktır.

yazısı 2'de

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU

VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

ABDULLAH ÖCALAN

Nasıl ki CHP 1925-40 döneminde Kürt direnmesi ve varlığının kanlı tasfiyeci ulus devlet partisiyse, 2000'li yıllardan itibaren AKP de aynen ve daha da ağırlaştırılmış koşullar temelinde Kürt gerçekliğini ve özgürlük hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan ulus devlet partisidir. Şüphesiz içindeki bazı aykırı sesler ve farklı dönemsel uygulamalar stratejik amacını değiştirmemekte, bilakis doğrulamaktadır. AKP'nin 2002 yılının sonundan itibaren PKK içinde yürüttüğü tasfiye hareketi 2006'dan beri diyalog adı altında DTP ve KCK'nin Avrupa temsilcileriyle sürdürülen ve bana kadar yansıyan görüşmeler, bazı devlet yetkililerinin iyi niyetine rağmen, aynı stratejinin duvarlarına çarparak boşa çıkarılmıştır. Açık ki, bu barış düşmanı tasfiyeci strateji terk edilmedikçe, yeni AKP hegemonyası altında özel savaş yoğunlaşarak devam edecektir. AKP ve dayandığı iç ve dış güçler barış konusunda stratejik bir yaklaşımı kamuoyuna açıkça deklere etmedikçe ve demokratik bir anayasa için bağlayıcı kararlar almadıkça, Kürt gerçekliğine ve Özgürlük hareketine yönelik sergilenecek her tutum, eylem ve söylem tasfiyecilikten öteye bir anlam ifade etmeyecektir.

sayfa 16'da

NURHAKLARI AŞABİLMEK

yazısı 27'de

Hakikat penceresinden kadro

yazısı 11'de

Şehit Halime Özdemir (Hasret Botan) Hüseyin Aydın (Dıjwar) arkadaşların anı yazıları 29-30 da

DEVRİMCİ HALK SAVAŞI

Ortadoğu'daki gericiliğin en büyük kalesini de yıkacaktır

Ortadoğu'daki süreç yeni bir aşamaya girmiş bulunuyor. Savaşın siyasi boyutu önümüzdeki aylarda daha da keskinleşeceğe benziyor. ABD siyasal islamı kullanarak kendi etkinliğini Ortadoğu'da artırmak istedi. AKP'yi de bu yönlü kullandı. AKP'yi bunun için iktidara getirmişti. Ancak gelinen aşamada Ortadoğu'da bir siyasi kaos durumu var. Ortadoğu'da siyasal islama dayalı yeni bir düzen kurulmak istendi. Bu nitelikteki siyasi aktörlerle işbirliği içine girildi. Ancak Batı Suriye'de daha farklı bir iktidar bloku ve iktidar arayışı içinde. Diğer alanlarda siyasal islamcılar desteklendi ve belirli yerlerde iktidara geldiler. Ancak Ortadoğu'da yaşanan sürecin kısa sürede durulacağı görülmüyor. Yeni iktidar bloklarının oluşarak kapitalist sistemin istediği düzeyde bir siyasal dengenin ve istikrarın ortaya çıkması kısa sürede zor görünüyor. Libya'da ABD elçiliğinin vurulması kontrol edemeyecekleri güçlerin gelişebileceğini gösteriyor. Bu, Suriye iç savaşında daha fazla ortaya çıktı. Esad'ın değişimini istiyorlar, ama kontrolsüz güçlerin ortaya çıkması Batı'yı ürkütüyor.

ABD kontrolünde Suriye'nin düşmesi, arkasından İran'ın düşmesi Şanghay beşlisi denen Asya'nın etkili güçlerinin tehdit altına girmesi anlamına gelir. Bu nedenle onlar da elden geldiği kadar ABD ve müttefiklerinin bölgede etkin olmasını engellemeye çalışıyorlar. İlişkide oldukları iktidarların yıkılmasını engelleyemeseler de kendilerine az zarar verecek ya da kendilerinin dışlanmadığı Ortadoğu dengelerinin yaratılmasını istiyorlar. ABD ve müttefikleri karşısında etkin çıkmaları ve onları sonuna kadar engellemeleri mümkün değil. Ancak yeni dengeler kurulurken tümden dışlanmadıkları bir Ortadoğu düzeni için mücadele veriyorlar. Kuşkusuz mücadele veren güçler sadece bunlar değil, Ortadoğu toplumlarının da özgür ve demokratik yaşama talepleri var. Eski statükoların yıkılması, yeni siyasal güçlerin ortaya çıkacağı ortam doğurdu. Belki bu siyasal aktörler mevcut durumda hakim olamazlar, ama artık yeni aktörler çıkacaktır. Tüm bu gerçekler Ortadoğu'daki siyasal çekişmelerin yani dengelerin oturacağı döneme kadar süreceğini gösteriyor. Sancılı süreç bir süre daha yaşanacak. Kürt özgürlük hareketinin bölgedeki bu geçiş sürecinden yararlanarak kendisini etkin kılması imkanlarını yaratmaktadır.

Yaşanan şiddetli çatışmalar sistem içi mücadelenin yansımalarıdır

Bölge üzerinde kimi çelişkiler devam edecektir. Nasıl ki şimdi Suriye'deki Esad rejiminin geç düşmesi faydamıza diyorsak, aynı şey Ortadoğu genelinde de sistemin geç oturması bizim açımızdan değerlendirilebilecek bir durumdur. Bu ortamda özgürlükçü demokratik toplumcu güçlerin mücadelesi gelişebilir. Sistem güçleriyle belirli bir denge yaratabilir. En azından Kürdistan ve etrafındaki ülkelerde böyle bir durum yaşanabilir. Kürtlere dayalı olarak, özgürlük mücadelemizin yarattığı değerlere dayalı olarak sadece kuzeyde değil tüm Kürdistan parçalarında bu tür gelişmeler yaşanabilir. Birbirinden kopuk, soğuk savaş dönemindeki gibi değil de; demokrasi güçlerinin kendini etkili kıldığı bir toplumcu sistemi mevcut ülkelerdeki sistem güçleri yanında bunu geliştirebilir. Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde Türkiye'de bir demokratikleşme olursa toplumcu karakteri olan kurumlaşmalar Türkiye'de de gelişir. Ortadoğu'da sistem içi mücadele ortamında özgürlükçü güçler de kendilerine yer bulabilirler. Özellikle Türkiye, Suriye ve İran'da bu yönlü gelişmelerin olması büyük olasıdır. Geçmişteki gibi farklı blokların etkisinde olan ve birbirinden kopuk yeni sistem arayışlarının gelişmesi zordur.

Şu andaki şiddetli çatışmalar da esas olarak sistem içi mücadelenin yansımalarıdır. Üçüncü dünya savaşı dediğimiz sistem dışı güçlerle sistem arasındaki mücadele değildir. Sistem içinde yeni dengeler mücadelesi yürütülürken özgürlükçü demokratik toplumcu güçler de kapitalist modernist sistem güçlerinin yanında kendilerine etkin yer bulabilirler. Günümüzün özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi biraz da böyle gelişecek. Zaten bizim teorik yaklaşımlarımız da böyle. Devlet+demokrasi. Artık devlet yıkılmadan hiçbir şey olmaz gibi bir yaklaşımla hareket etmiyoruz. Sistem içi uluslararası ve bölgesel güçlerin çekişmelerinden yararlanabiliriz.

İran da sistemle uzlaşma arıyor. Sisteme açık karşı koyma durumu yoktur. Aslında sistem karşıtı bir güç değildir. Biz sistem karşıtıyız. Ama İran, benim de böyle bir farklılığım var diyerek sistem içinde kendine yer bulmak istiyor. Sistem içi farklılığıyla kabul edilmesini istiyor. Yıkılırsa yeni iktidar blokları oluşacak İran'da. Mevcut iktidar bloğuysa yeni iktidar blokları aramaya gerek yok, benimle uzlaş, diyor. Kabul edilirse Batı sistemiyle uzlaşmayı esas alıyor. ABD'ye açık karşı olan, onu kovma iddiasında olan sistem karşıtı bir güç değildir. Hatta sistem yanında ilkeli uzlaşmalarla sistem karşıtı özgürlükçü demokratik bir toplumsal sistem kurma iddiasında değildir. İran'ın bu karakterini iyi görmek gerekir.

Şu anda bölgedeki mücadele I. ve II. Dünya Savaşlarında olduğu gibi sistem içi güçlerin mücadelesi gibidir. Üçüncü dünya savaşı dediğimiz şey tabii ki siyasal araç ve yöntemler açısından farklılıklar arz etmektedir. Cepheden çok açık birbirlerine karşı savaş yürütmüyorlar. Dolaylı ve yeni yöntemlerle bu savaş sürdürülüyor. Aslında Çin ve Rusya da sistem içinde kendilerine yer arıyorlar. ABD'ye "tamam, sen dünyada hakimsin, ama bizi de boğamazsın, bizim de yerimiz olmalı" diyorlar. Mücadele böyle sürüyor. Bu gerçeklik tabii ki sistem içi güçlerin masa başında anlaşacakları, işte gelin biz kapitalist sistemin bir parçasıyız, dünyayı, sömürü alanlarını kuzu kuzu paylaşalım şeklinde olmuyor. Kapitalist modernist dünyada azami kar yasası işler. Bu kanun dışında bir kapitalizm düşünülemez. Bu kanun çekişmeyi, çatışmayı zorunlu kılan bir sistemdir. Bırakalım ülkeler arası ülke içinde bile tekellerin birbirine karşı nasıl mücadele verdikleri bilinmektedir. Dolayısıyla sistem içi güç mücadelesi devam edecek. Ancak küreselleşme ya da sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı denen ve bütün kapitalist güçler açısından gerekli olan koşullar nedeniyle bu mücadele 19. ve 20. yüzyıldaki gibi olmayacaktır.

Arap dünyası Türk devletinin planlarına teslim olacak mı?

Ortadoğu Rusya için her zaman önemlidir. Şimdi Avrasya Bloku dediğimiz Çin, Rusya, Hindistan'ın siyasi ve ekonomik etkinlik alanını düşündüğümüzde Ortadoğu'daki mücadele daha da önemli hale gelmiştir. Eğer Ortadoğu'da ABD ve müttefiklerinin baskın hakimiyetleri söz konusu olursa bu durum Çin ve Rusya'yı zorlayacak ve tehdit edecek durumlar ortaya çıkaracaktır. Geçmişte soğuk savaşın en önemli merkezlerinden biri Doğu Avrupa'ydı. Onun üzerinde bir anlaşmaya, uzlaşmaya vardılar. Eksiden sert süren o alandaki mücadeleyi yumuşattılar. Şimdi geçmişte Doğu Avrupa ve Ortadoğu üzerinde yürüyen mücadele şimdi esas olarak Ortadoğu, Afganistan ve Pakistan'ın içinde yer aldığı Avrasya'nın göbeğinde sürüyor. Bu açıdan sistem güçlerinin bu mücadelesinden doğru ve esnek taktiklerle yararlanmak mümkündür. Kuşkusuz geçmişteki gibi bir bloka dayanıp diğer bloka karşı mücadele veren bir siyaset, strateji ve taktik tarz yürütülemez.

Gerçekten de içinden geçtiğimiz süreç on yıl yirmi yıl önceki gibi değil, hızlı gelişiyor ve herkes sürece yükleniyor. Ortadoğu söz konusu olduğunda Türkiye de yükleniyor. Türkiye kendi egemen sınıflarının ihtiyaçları ve çizgisine göre bölgede etkili olmak istiyor. Bir yönlüyle Osmanlı tarihini tekrarlamak istiyor. Her ne kadar AKP inkar etmeye çalışsa da politikası böyledir. Türk burjuvazisi de gelişti. Türkiye bu bakımdan Ortadoğu'ya yüklenecek. Bir yönüyle de Ortadoğu'da Türkiye eksenli bir güç mücadelesi de olacak. Türkiye İran'la, Türkiye Arap dünyası ile bir çekişmeye girecek. Türkiye bir hırsla Ridaniye savaşını kazanıp nasıl Arabistan kapılarını açtıysa şimdi de Suriye sınırında yaptıklarıyla Arabistan kapısını zorlamaya çalışıyor. Bu devam edecek. Kendilerini bu politikaya yatırdılar. Böyle bir stratejileri var. Belki çok zorlanırlarsa çark edebilirler, ama şu anda kendilerini buna yatırmış durumdalar. Bu da genelde bir gerilim yaratacağı gibi Ortadoğu'da da bir gerilim yaratacaktır. Arap dünyası Türk devletinin bu planlarına teslim olacak mı? Bu zor görünüyor. Arap dünyasını küçümsememek lazım. Arapların köklü kavmiyetçilikten güç alan milliyetçiliğini ve oluşmuş etkin kimliğini küçümsememek lazım. İslamiyeti yaratmış bir toplumun tekrar Osmanlı dönemindeki gibi Türkiye'nin etkinliğini kabul etmesi kolay değil. Tarih bilincinin verdiği güçle de Araplarda bir uyanış var. Araplar yine islama dayalı olarak kendilerini güç yapmak isteyecekler. Bu güç kaynağını Türklere bırakmayacaklar.

Türkler islamı hep bir kılıç gibi dışarı yayılmada kullandılar. Türkiye aslında şimdi de bunu yapmak istiyor. Belki Batı'yı zorlayamaz, ama Ortadoğu'da bu karakterini kullanmak istiyor. AKP'nin dine yaklaşımı böyledir. Araplar için islam daha farklı bir olgudur. Kendi yarattıkları ideolojik araçtır. Yine bununla güç olmak istiyorlar. Türkiye ile aynı sistemin içindeler. Ama mevcut pozisyonlarının sorun yaratacağı açıktır. Türkiye demokratik ölçülerde örnek olma politikası ve stratejisini izlese tabii ki durum farklı olur. Kürt sorununu demokratik temelde çözmüş bir Türkiye kendisini çok güçlü kılar. Hem tarihsel toplumsal temeli, hem de son yüzyıl içindeki özgürlükçü demokratik toplumcu mücadeleler Kürtlerle birleşmiş Türkiye'yi etkin kılar. Mezopotamya ve Anadolu coğrafyasının geleneğine dayansa öncü demokratik bir güç olabilir. Ama böyle bir yaklaşımı yok. Bu da Ortadoğu'da ciddi sorunlarla karşılaşacağını gösteriyor. Bizim mücadelemizin de bu ortamda gelişme imkanları vardır. 20. yüzyılda ulusal hareketler daha çok bir bloka dayanarak başarıya ulaşmak istiyordu. Şimdiki dünya ve bölge koşulları buna gerek olmadan da başarıya ulaşma imkanları veriyor. Kaldı ki şimdi Ortadoğu'nun hem genel politikalar açısından hem de Araplar, Türkler Farslar arasındaki çatışma açısından özgürlük güçlerinin konum elde etmesine imkan veren bir gerçekliği bulunmaktadır.

AKP'nin tek derdi iktidarını ayakta tutmak

Mücadele şu anda esas olarak Suriye'de sürüyor. Rojava devrimi PYD'nin ve bir bütün olarak Kürt siyasi hareketinin daha ciddiye alın-

"Türkler islamı hep bir kılıç gibi dışarı yayılmada kullandılar. Türkiye aslında şimdi de bunu yapmak istiyor. Belki Batı'yı zorlayamaz, ama Ortadoğu'da bu karakterini kullanmak istiyor. AKP'nin dine yaklaşımı böyledir. Araplar için islam daha farklı bir olgudur. Kendi yarattıkları ideolojik araçtır. Yine bununla güç olmak istiyorlar. Türkiye ile aynı sistemin içindeler. Ama mevcut pozisyonlarının sorun yaratacağı açıktır"

masını yarattı. Bir nevi Ortadoğu ve Suriye siyasetinin içine girdi. Orada mücadele gelişiyor. Fakat oradaki Kürt özgürlük hareketinin epey handikapları olacağı görülüyor. Özellikle KDP'nin yaklaşımları ve ilişkilerinin ciddi sorun yaratacağı görülüyor. YPG yerine kendi yetiştirdiği askeri güçleri hakim kılmak istemesi niyetini ortaya koyuyor. Yüksek konseyin içinde bazıları YPG'nin meşru savunma gücü gerçekliğini kabul etmek istemiyor. Anlaşılıyor ki KDP'ye ve dış güçlere bağlı bir askeri gücün olmasını ve bu temelde ileride bu durumu özgürlükçü demokratik toplumcu güçlere karşı kullanmayı hesaplıyorlar. Bu nedenle olacak ki, YPG komutanlığı yüksek konseyin YPG'yi Rojava'nın savunma gücü olarak tanıma çağrısı yaptı. PYD de bir cumayı YPG'yi sahiplenme cuması yaptı. Anlaşılıyor ki YPG'yi sahiplenme cumasından yüksek konsey içindeki bazı güçler rahatsız olmuşlar.

KDP Rojava'daki ekonomik sorunları da kullanmak istiyor. Bu sadece KDP'nin planı değil. Bu plan içinde ABD ve Türkiye de vardır. Rojava'daki siyasi güçler ve oluşacak statü KDP'ye bağlı olursa biz bazı şeyleri kabul edebiliriz gibi bir yaklaşımı Türkiye dayatmış olabilir. KDP de Afrin, Kobani ve Serikani gibi yerleri feda ederek böyle bir öneriyi kabul etmiş olabilir. Çünkü zaten Kobani, Afrin, Serikani hattında KDP'nin hiç etkisi yok. Bunun için buraları feda ederek Dêrik, Qamîşlo, Dîrbêsîyê, Amudê gibi alanları kendi kontrolüne alma politikası izleyebilir. KDP'nin ilişkileri ve bu durum Rojava'daki süreci sıkıntıya sokacak gelişmeler ortaya çıkarabilir. KDP ile kavga etmeme ve yüksek konseyi esas alan bir politika izlense de KDP'nin kendini hakim kılma dayatması içinde olduğu anlaşılıyor. Yüksek konseyi esas alma yerine kendisini etkili kılmayı dayatıyor. Herhalde mücadelemiz karşısında sıkışan AKP'nin belirli tavizler vererek KDP'yi kullanma politikası bu tür durumlar ortaya çıkarıyor.

AKP şu anda esas olarak kendi iktidarını ayakta tutma politikası izliyor. Her politikasını, adımını ve ilişkisini buna göre düzenliyor. Çünkü AKP iktidarı Tansu Çiller, Demirel ya da Mesut Yılmaz iktidarı değil. AKP, ben kaybedersem her şeyi kaybederim diye düşünüyor. Önceki partiler sistemindeyse biri gidip diğeri geliyordu. Köklü sistem değişikliği olmuyordu. Burjuvazi, asker ve sivil bürokrasi bu tür partilerin hepsiyle çalışıyordu. Bu partilerinden bir diğerinin iktidara gelmesini kendisi için bir tehlike görmüyordu. Ancak AKP ve yandaşları için durum böyle değil. Bu nedenle kendisini ayakta tutmak için iç ve dış güçlerin hepsine bize karşı savaşta taviz veriyor. ABD'yle de, KDP'yle de ya da başka güçlerle bu çerçevede uzlaşır ve taviz verir. AKP KDP ile ilişkilerinin kendisini iktidarda tutmada bir etken olacağını düşünüyor. Nitekim son yıllarda iktidarda kalmasında KDP'nin ve Güneyli siyasi güçlerin destek vermesinin payı çok önemlidir. Yaşadığı en temel sorun olan Kürt sorununda KDP ile ilişkileri sonucu rahatlatmaktadır. Kürt sorunu konusundaki sıkışıklığını böyle geçirmektedir. Bu açıdan KDP ile uzlaşma temelinde hareketimizi tasfiye etme politikası izlemesi büyük bir olasılıktır. AKP kendini ayakta tutmak için bir dönem daha İran'la ilişkilerini sürdürebilir. Bu bakımdan AKP KDP ilişkilerini yakından takip etmek gerekiyor. Rojava üzerinden KDP ile karşı karşıya gelme durumumuz olabilir. Barzani Türkiye'ye gidecekmiş, gidip geldikten sonra maraza çıkarma durumu olabilir. Buna Rojava'daki özgürlükçü, demokratik toplumcu güçlerin vereceği cevap kendini örgütlü ve etkili kılmak, boşluk bırakmamak, ekonomik ve sağlık alanında örgütlenmektir. Kuşkusuz meşru savunmanın güçlü tutulması da stratejik değerde önemlidir. Rojava toplumunu KDP'nin parasının çekiciliğine bırakmamaktır. Bu açıdan oradaki gelişmeler önemlidir. Kürt özgürlük hareketinin Kuzey Kürdistan ve bölgedeki mücadelesini de yakından etkileyecektir.

Suriye'de durum nasıl olur, belirsizdir. ABD seçimi sonrası Esad rejiminin düşmesi yakınlaşır mı bu da netleşmiş değildir. ABD, İsrail ve Batı'nın istediği bir biçimde iktidar bloğu kısa sürede oluşturulup hakim kılınabilir mi bu belli değildir. Bu açıdan ABD ve Batılı güçlerin de Suriye'de sıkıntıları bulunmaktadır. Siyasi islama dayalı bir iktidarı İsrail de hıristiyanlar da istemezler. Özellikle Lübnan hem hıristiyanların etkin varlığı hem de şiilerin etkinliği nedeniyle Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın desteklediği güçlere karşı olacaktır. Dolayısıyla Lübnan şu anda Suriye muhalefeti içinde etkili olan siyasal islamcılara karşıt bir konumdadır. Bir yönüyle de Suriye Lübnan'dan nefes alıyor.

Suriye'de iç ve dış güçlerin kabul edeceği yeni iktidar bloğu oluşmamış durumdadır. Bu durumda Kürtler örgütlenirse Suriye içinde iyi bir denge olurlar. Hatta yeni iktidar bloğunun karakterini belirlerler. Kürtlerin özgürlükçü demokratik toplumcu karakteri yeni iktidar bloklarıyla uzlaşarak siyasal istikrarın sağlanacağı bir Suriye gerçeği ortaya çıkarılabilir. Türkiye'nin desteklediği sünni islama dayalı Suriye projesi yaşama geçme imkanı bulamaz. Kürtlerin tanınması demek alevilerin, Dürzilerin ve diğer farklılıkların da tanınması demektir. Kürtlerin demokratik özerkliğin tanınması Suriye'de esnek bir siyasal yapılanma ortaya çıkarır. Özcesi Suriye'deki kesimlerin siyasal islamcılardan duydukları rahatsızlıktan yararlanabilir. Dış güçlerin de rahatsızlığı düşünülürse Kürt siyasi hareketinin ortaya koyacağı proje iç ve dış destek bulur.

Şu anda Suriye'de ciddi bir kaos var. PYD'nin etkin olduğu Kürt demokratik hareketinin Rojava Kürdistan'daki etkinliğinden Türkiye büyük rahatsızlık duyuyor. Bu nedenle Türkiye KDP ile bu durumu gidermek istiyor. Öte yandan ABD de aslında KDP ile Rojava'yı kontrol edip Suriye üzerindeki etkinliğini sürdürmek istiyor. Nasıl ki KDP Irak'a karşı bir koz olarak kullanılıyorsa Suriye'de de böyle yapmak istiyorlar. KDP üzerinden Rojavayı da böyle yapmak isteyebilir. Kürt bölgesinde petrol yatakları da var. Önemli bir petrol bölgesidir. Bu açıdan ABD, Türkiye politikalarını iyi takip etmemiz gerekiyor. Suriye siyasetine tam hakim olunması gerekiyor. Eğer iyi takip edilir, dikkatli politika izlenirse çelişki ve boşluklardan yararlanarak özgürlükçü, demokratik toplumcu güçlerin Rojava, dolayısıyla Suriye'de etkin olması sağlanabilir.

Suriye politikası söz konusu olduğunda İsrail ve Lübnan boyutunu göz ardı etmemek gerekir. Öte yandan Suriye tamamen Türk devletinin etkisinde olan, hatta neredeyse ajanı durumuna gelen sünni islamın eline geçerse Türkiye'nin pozisyonu çok güçlenecektir. Batılılar bile bu durumda zor tutar Türkiye'yi. Böyle bir Türkiye kendi başlarına bile bela olabilir. kontrol ettikleri siyasal islam ve AKP kontrolden çıkıp farklı bir yöne evrilebilir. Bu açıdan iç dinamikler, bölgesel ve uluslararası güçler açısından siyasal islamcı güçlerin frenlenmesi gerekir.

"Suriye'de iç ve dış güçlerin kabul edeceği yeni iktidar bloğu oluşmamış durumdadır. Bu durumda Kürtler örgütlenirse Suriye içinde iyi bir denge olurlar. Hatta yeni iktidar bloğunun karakterini belirlerler. Kürtlerin özgürlükçü demokratik toplumcu karakteri yeni iktidar bloklarıyla uzlaşarak siyasal istikrarın sağlanacağı bir Suriye gerçeği ortaya çıkarılabilir"

Tek tipleşme gericiliği yaratır

Bizim demokratik ulus zihniyeti açısından da tek bir kimliğe dayalı uluslaşma dayatmaları, tek kimliğe dayalı siyasal sistem hakimiyetleri olumsuz sonuçlar doğurur. Kürdistan'da tek bir kimliğe dayalı uluslaşma yaklaşımları çok tehlikelidir. Kürdistan'da alevilik, Êzidilik, Süryanilik gibi farklı inançlar yanında, farklı etnik topluluklar da bulunmaktadır. Suriye'de işbirlikçi siyasal islamın baskın gelmesi, Kürdistan, Türkiye ve tüm bölgedeki demokratik uluslaşma gerçeğine önemli bir darbe olur. Kürdistan'da da KDP'nin de yatkın olduğu tek bir inanca dayalı uluslaşma gerçeği dayatması ortaya çıkar. Tek tipçi bu zihniyet sadece inanç boyutunda değil, farklı kültürel topluluklar için de tehlike yaratır. Hatta farklı Kürt lehçelerini bile tehdit eden bir tek tipçi ulus devletçi bir uluslaşma dayatması görülür. Bu açıdan da bizim Suriye'de tüm farklılıkların demokrasi içinde özgünlüklerini ve özerkliklerini koruduğu bir demokratik sistemi savunmamız en doğrusudur.

Sistem güçleri de tek tipçi eğilimleri Suriye ve çevresindeki çıkarları gereği kabul etmiyorsa ve kozmopolit (farklı yelpazede bir iktidar bloğu) bir yönetim istiyorsa biz bu durumu değerlendirebiliriz. Bu çerçevede Suriye genelinde uzlaşma yaratacak bir demokratik siyasal proje üzerinde durulabilir. Sistem güçlerinin bu yönlü eğilimleriyle uzlaşma içine girilebilir. Sünni islamcı o katı ve tek tipçi eğilimleri kırıp çoğulcu bir Suriye sistemin kurulması açısından böyle bir uzlaşmanın olması bizim demokratik ulus projemizi de güçlendirir. Yok tersi olursa sünniliğe dayalı güney eksenli olursa Kürt uluslaşması projesi bizim ideolojik doğrultumuzun esas pratikleşmelerinden olacak, demokratik uluslaşma süreci büyük zarar görür. Kaldı ki tek tipleşme her zaman gericiliğe zemin sunar. Tek tipleşme gericiliği yaratır. Tekleşme yaratmak için gericiliğe başvurmak zorunda kalır. Bu nedenle Suriye'deki farklı yelpazedeki iktidar bloku yaratma eğiliminde olan sistem güçleriyle uzlaşmak mümkündür.

Suriye'de Esad'ın iktidarda kalacağı bir senaryoya göre hareket etmek yanlıştır. Rusya bile böyle bir senaryoya göre hareket etmiyor. Alevi bürokrasisi ve burjuvazisi de kendine yaşam hakkı verecek farklı yelpazedeki bir iktidar seçeneğini kabul etmeye yatkındır. Dolayısıyla farklı yelpazedeki siyasal iktidar bloğu projesinin büyük avantajları bulunmaktadır. Bunu derken Suriye'deki siyasal islamcılar dışlansın demiyoruz. Hakim ve baskın güç olmasının önüne geçmesinden söz ediyoruz. Bu çerçevede sistem içinde onlar da yer bulur. Uluslararası ve bölgesel güçlerin durumu, Suriye'nin demokratik yapısı buna yatkındır. Özgürlükçü demokratik toplumcu güçler böyle somut bir projeyle hareket edebilirler. Sadece bu yönlü ideolojik ve teorik yaklaşımlarını ortaya koymaları yetmez, bunu politik bir seçenek ve hamleye dönüştürmeleri gerekir. Bunun politikası içeride ve dışarıda aktif olarak yürütülebilir. Örneğin çok somut "biz Suriye'de tek kimlik ve inancın hakim olmadığı, farklı yelpazedeki güçlerin varlığına dayalı bir iktidar bloğuna dayalı siyasal sistemi esas alan anayasal bir sistemi kabul etmeye hazırız" denilebilir. Bu yönlü bir siyasal sistem değişikliğine açık destek veririz denilerek alternatif bir siyasal proje ortaya konulmuş olur. Bu Türkiye'yi de boşa düşürür. Türkiye'nin KDP ile birlikte oynamak istediği oyunları etkisiz kılar. KDP'nin kötü kullanılmasının önüne de böyle geçilir. Özcesi böyle bir proje üreterek Suriye'de mücadele yürütmek daha etkili sonuçlar doğurur. Yoksa sadece çekişmelere dayalı politika, özgürlükçü demokratik toplumcu güçleri zorlayabilir. Özgürlükçü demokratik toplumcu güçler bu yönlü yaklaşımlarını ve projelerini ortaya koyarlarsa dış güçlerin saldırılarını hafifletebilir ve karşı cepheyi daraltabilirler. Özcesi biraz daha politik ve uzun vadeli düşünmeye ihtiyaç vardır. Belki bu proje düşünüldüğü düzeyde sonuçlar ortaya çıkarmayabilir; ancak yaratacağı avantajlar ve olumlu sonuçları mutlaka olacaktır.

Suriye'deki durum netleşene kadar özgürlükçü demokratik toplumcu güçlerin İran'la bir gerilim yaşaması olumsuzluklar yaratabilir. Mevcut durumda özgürlükçü demokratik toplumcu güçler hem Türkiye hem Suriye'yle mücadele içindeyken İran'la sorunlar yaşanması zorlayıcı olabilir. Kuşkusuz İran'a çok güven olmaz. En son Mısır'da Türkiye-İran toplantısı oldu. Suudi Arabistan katılmadı. Her halde Suudi Arabistan İran'ı muhatap almak istemedi. Son zamanlarda Türkiye'nin İran'a yönelik mesajları yumuşamıştır. Türkiye en azından taktik yapıyor. Onlar da Suriye'deki durum netleşene kadar İran'la çok sert bir çatışma içine girmek istemiyorlar. Kuşkusuz mevcut durumda aynı tarafta değiller. İran da Türkiye ile sertleşmek istemiyor. O da kendine göre politika yapıyor. Aslında İran da Türkiye gibi Suriye'de Kürt politikasının eskisi gibi sürmesinden yanadır. Şu anda Türkiye'nin izlediği Kürt politikası –TRT 6, seçmeli ders gibi– aslında İran'ın şimdiye kadar Kürtlere karşı izlediği politikanın bir başka versiyonudur. Türkiye aslında kendi içinde yürüttüğü yeni koşullardaki siyasal egemenlik ve kültürel soykırım politikasını Suriye'de de yürütmek istiyor. Statü vermeden bu tür şeylerle Kürtleri egemenlik altında tutup zaman içinde yok etme stratejisini Suriye'nin de yürütmesini öneriyor. Bu durumu Türkiye'de olduğu gibi bakın Suriye'de de çok önemli şeyler oluyor diyerek Kürtlere ve uluslararası güçlere kabul ettirmek istiyor. Aslında bu politikada İran'la farklı düşünmüyorlar. Ancak İran Rojava'da bir statü ortaya çıkarsa bunun sadece Kuzey değil, kendisini de etkileyeceğini düşünüyor. Bu nedenle kaygı duyuyor. İran da hala milliyetçi yaklaşımla sorunu ele aldığından Kürdistan'ın her parçasındaki gelişmelerden kaygı duyuyor.

Kuşkusuz bizim projemiz hiçbir ülkeyi kaygılandırmayacak bir demokratikleşme projesidir. Halklar arası kavgayı değil, birliği ve birbirini tamamlamayı getirecek projedir. Bizim birlik içinde yaşama projemiz var. Bunu doğru buluyoruz. Kesinlikle sınırları sorun yapmıyoruz. Doğru politika izleseler hareketimizin bu yaklaşımından yararlanarak Kürt sorununu rahatlıkla çözebilirler. Ama doğru politika üretmeyince onlar da korkuyor. Öte yandan Rojava Türkiye'nin uzantısı gibiyken, Doğu Kürdistan ise Güney'in uzantısı gibidir. Şino'dan aşağısı Kürtlerin yo-

ğunluğunun hakim olduğu Kürdistan alanıdır. İran-Türkiye sınırında Kürtler bir şerit biçiminde varlarken, Urmiye'nin güneyi ve Şino'dan sonrası coğrafi ve demografik olarak Kürtlerin hakim olduğu bir alandır. Bu bakımdan İran'ın bunlar Güney'le birleşirler gibi bir korkusu vardır. Bu açıdan Kürt politikasında çok hassastır. Güney Kürdistan'a yönelik çok özel politikalar yürütmektedir. Bir yönüyle İran da Kürt sorunu konusunda Türkiye gibi hassastır. Dolayısıyla İran'ın bu yönlü kaygılarının sonucu Türkiye ile ilişkilerinin iyi takip edilmesi gerekir. Farklı cephedeler, ama Kürt sorunu olduğu zaman birbirlerini zımni olarak gözetirler. Suriye de bile hala –Türkiye ile ilişkilerde– hem iktidar hem muhalif güçler açısından böyle bir gözetme durumu görülmektedir. Ancak Türkiye tamamen kendini ABD'nin Ortadoğu ve Avrasya projesine yatırmış durumdadır. Suriye'den sonra İran'a karşı da ABD yanında benzer politika izleyecektir. Bugün Suriye'ye yaptığını yarın da İran'a yapacaktır. Bu nedenle de Türkiye'yle İran çelişkileri sürecektir.

Türkiye tam bir iç savaş durumunu yaşıyor

Kuzey Kürdistan'da önemli bir askeri ve siyasi hamle gelişti. Rojavadaki hamle ile denk gelmesi bu hamleyi daha da güçlendirmiş bulunmaktadır. Öte yandan Türkiye'nin bölge ülkeleriyle ilişkilerinin bozulduğu bir döneme denk gelmesi, hamlenin çevremizde yaşanan siyasal sürecin ruhuna uygun gelişmesini de beraberinde getirmiştir. Dolayısıyla çok uygun bir momentte hamlenin geliştiğini söylemek gerekir. Türkiye'nin Kürt sorununun demokratik çözümüne yanaşmadığı bugünkü ortamda bunu daha fazla geliştirebilir, değerlendirebiliriz. Bu hamlenin Kuzey Kürdistan başta olmak üzere her tarafta ciddi etkileri olduğu açıktır. Kuzey Kürdistan'da bazı hain işbirlikçiler dışında tüm Kürtlerin hareketimiz etrafında toplanma durumu var. AKP'nin de belirli düzeyde oy aldığı Muş, Ağrı, Bitlis gibi yerlerde dengeler tamamen hareketimiz lehine gelişmektedir. AKP sadece bu ralarda değil, diğer tüm alanlarda da zayıflamış bulunmaktadır. Hamlenin etkisi olumludur. Rojavaya da moral veriyor. Böyle bir hamle olmasaydı Rojava'da KDP ve diğer güçlerin etkisi daha fazla olabilirdi. Hamlemiz bu alanlarda da etkili siyaset yürütmemize zemin sunuyor. Zaten KDP de Güney'de eski gücünde değildir. Türkiye ile ilişkilerini geliştirmesi bir yönüyle de buradan kaynaklanmaktadır. Böyle bir süreçte hamlemizin gelişme imkanları var olduğu gibi, Rojava'da özgürlükçü demokratik toplumcu güçlerin önlerine çıkacak engelleri daha rahat aşmasına fırsat sunuyor. Rojava halkının her türlü siyasal güce karşı direncini artırıyor.

Kuşkusuz genelde de Rojava'da da Kürt ittifakını savunmak gerekiyor. Bölge değişirken, Kürtlerin birlikte hareket etmeleri daha fazla kazanmaları anlamına gelmektedir. Ne var ki KDP'nin bencil, dar yaklaşımları bu büyük kazanma imkanlarını tehlikeye atıyor ve sabote ediyor. Bu değişim sürecine müdahale etmek birlik ile olur. Ama KDP bu tarihsel süreci ve fırsatları doğru okumayarak kendi bencil ve günlük çıkarları gereği Türkiye'yi tercih ediyor. Birlik üzerinde durmamız gerekiyor, ama böyle bir durum da var. Kuzeydeki hamlemiz birlik ruhunu daha da geliştirdi. AKP'yi önemli oranda zayıflattı. AKP şu anda bir sırat köprüsü üzerinde yürüyor. Türkiye tam bir iç savaş durumunu yaşıyor. Kumar oynuyor, kaybetmemek için çırpınıyor. Onun için ABD ipine sarılıyor, KDP'ye sarılıyor. Milliyetçiliğe dayanarak kendini ayakta tutmaya çalışıyor. Milliyetçiliğe sarılarak bizi etkisizleştirmek istiyor. Çünkü Kürt sorununu demokratik temelde çözerek demokratik Türkiye içinde siyasal varlığını sürdürme gibi bir zihniyeti ve politikası yok. Bütün ilişkilerini bize karşı yürüttüğü savaş üzerine kurdu. MHP ile ilişkileri savaş üzerine kuruludur. Önderliğe yaklaşımı savaş üzerine kurguludur. Bu nedenle savaşı sürdürmekte ısrarlıdır. Çünkü kaderini buna bağlamıştır. Ama hamlemiz AKP'yi zorlamıştır.

Şu açığa çıkmıştır ki, AKP ile uzlaşarak sonuç almak mümkün değildir. AKP böyle bir politik karaktere sahip değildir. Önder Apo'nun vurguladığı gibi 12 Eylül'ün "liberal" versiyonu bir anayasa yaparak yeşil Türkçü faşist bir anayasa yapmak istiyor. Kuşkusuz Kürt özgürlük hareketi demokratik çözüm için büyük çaba harcadı. Son günlerde ortaya çıkan belgelerin tümü doğrudur. Ancak AKP oyalamak ve kendini iktidarda tutmak için bu görüşmeleri ele aldığından bir sonuç çıkmadı. Kürt özgürlük hareketi Türk devletini ve toplumu çözüme hazırlarız ve böylece AKP'ye de çözümü dayatırız anlayışıyla bu görüşmelere yaklaşmış, ancak sonuç alamamıştır. Bu nedenle mücadeleyle sonuç alma zorunlu hale gelmiştir. Mücadeleyi yükseltip sorunu çözmemiz gerekiyor. Aslında AKP hala hiçbir sonucu olmayan, hiçbir siyasal projeye dayanmayan, sadece kazanmaya dayalı bir ateşkes arzuluyor. Bunun kabul edilemeyeceği açıktır.

Kimi çevreleri ve Kürt işadamlarını devreye sokarak hiçbir siyasal değeri olmayan ateşkes yaptırmak istiyor. Hatta hiçbir siyasal karşılığı olmayan, sadece oyalamayı esas alan bir ateşkes ortamını BDP'ye bile kabul ettirmek istiyor.

Kürt sorununda Türkiye'deki siyasal güçlerin birbirinden farkı yoktur. Kendi aralarında bir iç savaş yürütürlerken Kürt sorununda benzer düşünüyorlar. CHP ile AKP aynı kafadadır. Hepsi faşist karakterlidir. Sadece kurulacak yeni Türkiye siyasal sisteminde kim hakim olacak savaşı veriyorlar. Eskiden beyazdı, şimdi yeşildir. Bir de beyaz ve yeşili kabul ettirme aracı haline gelmiş MHP'de temsilini bulan kara faşizm var. Ancak kendi aralarındaki mücadele de şiddetlidir. Aslında ordu içindeki durum da farklı değildir. Belirli etkinlikleri var ama tam hakim olmamışlar. Şu anda orta kademe subaylar eski anlayışta, kemalisttirler. Generallerin cezalandırmalarından olumsuz etkilendikleri açıktır. Özcesi ordunun içine de kurt girmiştir. Her bakımdan kendi içlerinde sorunludurlar. Bunun da en az beş on yıl daha süreceğini görmek gerekiyor. AKP her ne kadar Has-Parti'nin kimi kadrolarını yanına alarak kendini güçlü tutmaya çalışsa da islamcı tabanda da ayrım gelişecektir. AKP'nin politikalarına karşı bu kesimde de hem toplumsal hem siyasal duruşlar gelişecektir. Dolayısıyla Türkiye'nin siyasal durumu demokrasi güçlerinin etkili olmamsına fırsat vermektedir. Bu ortamda HDK'nin etkisini artırmak gerekir. Alternatifsiz olmaz. Türkiye böyle dağılırken bir alternatifini de yaratmak gerekir. Demokrasi hareketini geliştirmek gerekir. Mevcut boşluk ve imkanlara seyirci kalınamaz. Dolayısıyla sorumlu ve ciddi bir biçimde alternatifinin ortaya çıkarılması gerekir. Demokrasi güçleri son zamanlarda AKP'nin durumunu anladılar. Asker-sivil bürokrasinin siyasal islam karşıtlığı üzerinden solu etkileme politikasının demokrasi ve sosyalizm güçleri açısından bir tuzak olduğunu iyi gördüler. Bu nedenle Kürt özgürlük hareketiyle birlikte hareket ederek demokrasi ve özgürlük mücadelesi vermek gerektiğini anladılar. Dolayısıyla bu durumun değerlendirilmesi gerekmektedir.

AKP'den bir şey beklemek büyük gaflettir

Devletin Kürt özgürlük hareketine karşı topyekun savaş yürüttüğü bu süreçte BDP'ye daha fazla yüklenileceği anlaşılmıştır. Bir kısım milletvekillerini zindana atarak BDP'yi zayıflatacaklardır. Bu baskı üzerinden BDP içindeki kimi kesimleri de pasifleştirmeyi hedefliyorlar. Bu baskılarla serhildanın gelişmesini engellemek istiyorlar. Görüldüğü gibi AKP'den bir şey beklemek büyük gaflettir. Mücadelenin sadece dağ alanında değil, tüm alanlarda geliştirilmesi gerekir. Kendi özgürlükçü sistemimizi kurarak bu mücadelenin altyapısını oluşturmak gerekir. Şu açıktır ki, serhildanın gelişmemesinde tereddütlü ve hala AKP'den bir şey bekleyen orta sınıf ruh halinin etkisi bulunmaktadır. Halkın mücadelesinin radikalleşmesini engelleyen bir orta sınıf ruh hali söz konusudur. 20. yüzyılda orta sınıf radikaldi. Öyle ki, ulusal kurtuluş hareketlerinde orta sınıf radikal tutum içindeydi. Bu nedenle birçok yerde de birçok hareketlere öncülük yapıyorlardı. Sistem küçük burjuva ve orta sınıfı entegre etti. Sistem onlara yönelik sus payını artırdı. Bunun için orta sınıftan radikal hareketler çıkmıyor. Dolayısıyla bu tür eğilimleri bahane etmeden, onlardan çok şey beklemeden mücadelenin yükseltilmesi gerekir. Önderlik esaret altında büyük bir direniş gösteriyor. Gerilla fedaice bir devrimci harekat yürütüyor. Rojava'da Kürt halkı büyük bir devrimci hamle içinde. Bölge önemli değişimleri ve dinamizm yaşıyor. Bu ortamda kararlı devrimci mücadele kesinlikle kazandıracaktır.

Önderliğin durumu ciddidir. Neden uzun süredir görüştürmüyorlar? Bu konuyu daha fazla gündemleştirmek gerekiyor. Kuşkusuz mücadelenin bu düzeyde yükseltilmesinde Önderliğe yönelik tehdit ve şantajın da payı büyüktür. Önderlik zaten iki yıl kadar önce "benim savunmalarımı okudular ondan sonra bana karşı tutumlarını sertleştirdiler" diyerek AKP'nin gerçekliğini ortaya koyuyordu. Çünkü Önderlik son savunmalarında AKP'yi çok kapsamlı bir biçimde teşhir etmiştir. AKP'den bir beklentisi olmadığını ortaya koyduğu gibi, beklentide olanların da büyük bir yanılgı içinde olduğunu çarpıcı değerlendirmeleriyle gözler önüne sermiştir. AKP'nin Kürtler üzerinde yeni siyasal egemenlik ve kültürel soykırım temelinde Türkiye cumhuriyetini yeniden şekillendirmek istediğini ortaya koymuştur. AKP'nin politikaları karşısında "aradan çekiliyorum" diyerek tepkisini koymuştur. Dolayısıyla bizim de bu tutuma ve direnişe hakkıyla cevap vermemiz gerekir. Çünkü AKP mücadeleden başka bir yol bırakmamıştır. Zaten gelinen aşamada demokratik siyasete yaşam hakkı verilmediğini, milletvekillerinin bir örtü olarak kullanıldığını ortaya koyarak mücadeleyi daha da yükseltmemiz gerekmektedir. Kış geliyor diye yumuşamamak, tutumu net ortaya koyarak bahardaki mücadeleyi daha da geliştirmek gerekiyor. Bu kışın da mücadelenin dağda, ovada her yerde kesintisiz sürdürülmesi önemlidir. Mücadelede kararlılık sürerse halkın da mücadele içine daha etkili gireceği açıktır. Ne KCK tutuklamaları, ne de baskılar halkın serhildanlarının gelişmesini engelleyecektir. Bu tür siyasal ortamlarda halkın devrimci harekatları durdurulamaz gelişir. Devrimler öyle çok örgütlü gelişmiyor. Devrim ortamı örgütü ve önderlerini ortaya çıkarıyor. Kaldı ki Kürdistan devriminin örgütü de önderleri de var. Bilindiği gibi Rusya devrimi olduğunda toplum örgütlü değildir. Şubat devriminde etkili olanlar Bolşevikler değildir. Hatta en zayıf olanlardır. Ama o devrim ortamında doğru politika izleyerek ve sorunlara çözüm gücü olarak devrimin öncüsü oluyorlar. Özcesi uygun bir momentin varlığında halkın yürüyüşü durdurulamaz

Gerçekten şimdiye kadarki gerillanın direnişi kahramancadır. Önemli bir deney oldu. Belirli alanları kontrol edilebilir duruma geldi. Mevzilere çakılmadan, mevzi savaşı vermeden alan kontrol etme pratiği ve deneyi ortaya çıktı. Kuşkusuz belirli yerlerde yoğunlaşma olmaktadır. Ama bu klasik bir mevzi ve cephe savaşı değildir. Belirli alanlardaki yoğunluk temelinde yürütülen gerilla savaşıyla sağlanan bir alan hakimiyeti söz konusudur. Etkin gerillacılığın bunu başarma gücü olduğu ortaya çıkmıştır. Gerillanın bu direnişi Özgürlük hareketinin etkisini ve itibarını artırdığı gibi, Özgürlük hareketine karşı savaşan ya da savaşmak isteyen güçleri de önemli düzeyde ürkütmüştür. Gerillanın bundan sonra daha da büyüyeceği, gelişeceği, önünün açılacağı, siyasal etkisinin artacağı, halkın mücadelesiyle bütünleşerek demokratik özerklik sisteminin kurulmasını güçlendireceği açıktır.

Şu anda Ortadoğu'da tüm klasik iktidar blokları yıkılıyor. Yıkılan sadece Saddam, Mübarek, Esed değildir. Türkiye'deki mevcut devlet sistemi ve iktidar bloku da benzer zihniyet ve yapılanma içindedir. Türkiye'nin ikizleri yıkılıyor. Bunlar yıkılırken Türk devleti ayakta mı kalacak. Onlar da Türkiye gibi 20. yüzyılın içinde kurulan devletlerdi. Türkiye'de soğuk savaş dengeleri üzerinde kuruldu. Topluma dayalı, etnik ve dinsel toplulukları da gözeten bir siyasal sistem değildir. Otoriter tekçi bir devlet olarak kuruldu. Bu tür devletler ayakta kalmadığına göre Türkiye de dağılacaktır. O da aynı kumaştandır. Sistem değişmemiştir. Erdoğan geldi ama anayasa aynıdır. Düşündüğü yeni anayasa da 12 Eylül anayasasının versiyonu olacaktır. Türkiye kendini ne kadar farklı gösterse de, kimi liberallerle ve işbirlikçi Kürtlerle yüzünü saklasa da gerçeği budur. Türkiye'de devlet de, siyaset de günümüzün siyasal ve toplumsal ihtiyaçlarına cevap verememektedir. Türkiye'deki tüm kötülüklerin kaynağı bu karakterdeki sistemdir. Bu nedenle demokrasi güçlerinin ve Kürt özgürlük hareketinin yürüteceği mücadele Türkiye rejiminin de sonunu getirecektir.

"Kürt sorununda Türkiye'deki siyasal güçlerin birbirinden farkı yoktur. Kendi aralarında bir iç savaş yürütürlerken Kürt sorununda benzer düşünüyorlar. CHP ile AKP aynı kafadadır. Hepsi faşist karakterlidir. Sadece kurulacak yeni Türkiye siyasal sisteminde kim hakim olacak savaşı veriyorlar. Eskiden beyazdı, şimdi yeşildir. Bir de beyaz ve yeşili kabul ettirme aracı haline gelmiş MHP'de temsilini bulan kara faşizm var"

TARİHİN EMRİNİ YERİNE GETİRİP DEVRİM YAPMAYA CESARET EDECEĞİZ

Bu dört ayda gerçekten büyük savaş verildi, kahramanlıklar gösterildi. AKP hükümeti tarihinin en çok zorlandığı, en fazla daraldığı bir noktaya getirildi. Tabii bunun karşılığı olarak da Önderlik, halk, gerilla düzeyinde gerçekten de kırk yıllık özgürlük mücadele tarihimizin en derin, en kapsamlı, en zorlu direniş dönemlerinden birini yaşadı. Önder Apo'nun yürüttüğü direnişi, kahraman şehitlerimizin yürüttüğü mücadeleyi zaferle taçlandırmak, amaçlarını başarmak üzere daha doğru, daha güçlü, daha etkili bir savaş yapacak konuma kendimizi getirdik.

Dikkat edelim, dört yüz on günü aştı, Önderlik bir milim bile sapmadan tam bir mevzi direnişi konumunda. O kadar baskı, tahrik, tutuklama, saldırıya rağmen en küçük bir etkileme, geriletme sağlayamadılar. Bu tarihte eşi az bulunur bir durum. Kolay gerçekleşmeyecek bir durum. Cezaevinde kalmış arkadaşlarımız bilirler. Her arkadaşımız da politik askeri mücadele yürüttüğüne göre cezaevinde olmanın, mücadele etmenin ne anlama geldiğini, nasıl yürütüldüğünü iyi biliyor. Parti ve mücadele tarihimiz bile bu bakımdan çok çok öğretici. Genel insanlık tarihi, genel özgürlük hareketleri tarihinde de bu konuda çok fazla ders çıkarabiliyoruz. Böyle bir tarih içerisinde Önderliksel direnişin, tutumun nasıl insanlık açısından yol gösterici olduğu, bütün ezilenlerin özgürlük mücadelelerine ışık tuttuğu gün gibi ortada.

Diğer yandan on binin üzerinde Kürt demokratik siyasetçi tutuklusu var. Bu süreçte öncesiyle birlikte her gün evler basıldı, bürolar basıldı, insanlar sorgusuz-sualsiz zindanlara dolduruldu. İşkenceler altına alındı. Birkaç milletvekili dışında demokratik siyaset adına bilinçli ve örgütlü kimse bırakılmadı. Buna rağmen varolanlar direniyor, tutuklananlar direniyor. Halk bilinçleniyor, örgütleniyor, demokratik siyasi mücadeleye sahip çıkarak direniyor. Dolayısıyla demokratik siyasetin direnişinde faşist sömürgeci rejim karşısında başarı çizgisindeki duruşta en küçük bir zayıflama yok. Tam tersine daha çok bilinçlenme, daha çok netleşme, daha fazla kararlaşma, direniş mücadelesini daha az hatayla, daha başarılı bir biçimde yürütme yaşanıyor. Bununla birlikte halk direnişi ortada. Demokratik siyaset sınırlarını da aşarak Devrimci Halk Savaşı'nın temel ayaklarından birisi olan halk serhildanını geliştirmek üzere her düzeyde, her yerde başta kadınlar ve gençlik olmak üzere tüm halkın gerçekten de faşist polis direnişine karşı direnişi bütün insanlığı, ezilenleri etkileyecek düzeyde. Biz yansıtmazsak bile dünyanın dört bir yanındaki insanlar bunu görüyorlar. Kendini satmamış olanlar bu durumun yüceliğini, büyüklüğünü takdir ediyorlar. Ondan etkilenir, onun kendileri açısından nasıl bir öncülük, öğreticilik içerdiğini teslim ediyorlar. Bu bakımdan bir bütün halkın nasıl direndiği ortada. Her türlü teröre, işkenceye karşı çocuklar, gençler, kadınlar, yaşlılar yediden yetmişe tüm toplum özgürlük amacından en küçük bir gerileme, sapma göstermeksizin her türlü zorluğu göğüsleyerek, en yüksek düzeyde cesaret ve fedakarlık yaparak direniyor.

Gerçeklerin açığa çıkması çözüme yakınlaşmayı gösteriyor

Eğitimdeki arkadaşlarımız savaş cephelerindeki durumu arkadaşlarımızın verdikleri bilgiler temelinde takip etmeye, değerlendirmeye, oradan ders çıkartmaya çalıştılar. Başta Zagros olmak üzere Kürdistan'ın diğer bütün sahalarında hedeflenene göre eksiklikleri olsa da gittikçe yoğunlaşan bir savaş durumunun geliştiği, bu dört ayda Devrimci Halk Savaşı Hamlesi diyebileceğimiz bir düzeye bazı alanlarda önemli ölçüde ulaştığı tartışma götürmüyor. Her gün Kürdistan'ın dört bir yanında irili ufaklı sömürgeci faşist düşmana darbeler vuran gerilla eylemleri yaşanıyor. Zagros'ta, Botan'da sesini dünyaya duyuran çok büyük çarpışmalar ortaya çıkıyor. Birçok çevre bunun Kürt direnişindeki bir zirve olduğunu, Kürt gerillasının ülkeyi, toplumu özgürleştirme hedef ve iradesiyle savaş alanına çıktığını ifade ediyor. Uluslararası komployla Önder Apo'nun İmralı sistemi altına alınması temelinde artık Kürt özgürlüğünün, bu temelde Kürt direnişinin yok olduğunu, Kürtlerin özgürlük mücadelesi yürütecek güçlerinin artık olmayacağını, hele hele bu temelde artık savaş yapabilecek bir kabiliyetlerinin kalmadığını sananlar, düşünenler bu geçen dört aylık mücadele içerisinde karşılaştıklarıyla nasıl bir yanılgı içinde olduklarını gördüler. Kürt gerçeğini daha iyi tanır, daha doğru tanır hale geldiler. Kürdistan'daki durumu daha iyi fark ettiler. Hem sömürgeci soykırım rejiminin gerçekliğini hem de buna karşı Kürt halkının özgür ve demokratik yaşamdaki ısrarlı, kararlı duruşunu daha gerçekçi, daha derin ve somut biçimde gördüler.

Bu dört aylık süredeki direniş bütün dünyayı Kürt ve Kürdistan konusunda bir kere daha aydınlattı. Yanılgıları yıkıp doğruya çekti. Dostlarımız kadar düşmanlarımızı da eğitti. En çok da Kürdistan üzerinde sömürgeci soykırım rejimini yürüten güçler Kürt direniş gerçeği karşısında yanılgılarını gördüler ve bu temelde kendi çizgileri açısından daha doğru hareket eder hale geldiler. Türkiye toplumu ve Türkiye'nin egemen siyaseti, özellikle de bugün iktidarda olan, savaşı yürüten, savaşın bir tarafı olan AKP hükümeti açısından da gerçekleri gösterici oldu. Gerçekten de bu dört aylık savaş PKK direnişinin, Kürt halk direnişinin temel karakterine uygun biçimde, her dönemde yaptığı gibi bu dönemde de her zamankinde daha fazla bir biçimde gerçekleri ortaya çıkarttı, karanlıkları aydınlattı. Özellikle de AKP faşizminin çok pragmatist, çok aldatıcı, dincilikten liberalizme, faşizme kadar her türlü siyaset yöntemini kullanarak karartmaya çalıştığı gerçekliğini açığa çıkardı. Bu çok önemli bir durum. Yanılgıların kırılması, gerçeklerin açığa çıkması çözüm yakalanması açısından önemli bir gelişmeyi ifade ediyor. Çözüme daha çok yakınlaşmayı gösteriyor.

Şunu gördük ki: Aslında birçok güç artık Kürt direnişinin bittiği hesabını yapıyormuş. Bunu uluslararası komplo ardından şoven, faşist çevreler çeşitli dönemlerde yüksek sesle dillendiriyorlardı. Sadece onlarla sınırlı bir durum olarak değerlendiriyorduk, öyle sanıyorduk. Artık bitmiştir bu iş diyorlardı. Bir tutuklunun davası mı olur? Dolayısıyla Apo'nun yürüttüğü bir dava mı olur? Bitmiş bir durumdur, diyorlardı ve kendilerini buna inandırıyorlardı. Fakat bu dört aylık pratik sonucunda gördük ki, bu yanılgıyı yaşayan, bu yanılgıya inananlar sadece onlar değillermiş. Başta AKP olmak üzere Türkiye'nin egemen siyaseti böyleymiş. Türkiye toplumuna hakim olan anlayış buymuş.

Benzer ruh hali, anlayış aynı düzeyde olmasa bile bizde ve halkta da varmış. Geçen dönemde bunu hep kırılmalar biçiminde tanımladık. Zorlanmalar biçimden tanımladık. Zorlanmalar ve kırılmaların iyice açığa çıktığı, etkin hale getirildiği dönemler tasfiyeciliğin gelişip, direnişi tasfiye etmeye yöneldiği dönemler oldu. Zorlanma ve kırılmaları en uç noktaya çıkaranlar oldu. Bunlar tasfiyecilerdi. Umutlarını, inançlarını Kürdistan'ın özgürlüğüne ve bu temelde Kürt halkının her türlü zorluğa karşı direnebileceğine dair içine düştükleri inançsızlık sonucunda karşı cepheye geçtiler, düşmanla birleştiler. Çoğu zaman anormal geliyor bize. Anlamakta zorlanıyoruz. Bizi olumsuz etkiliyor. Bir hareket içinde bu kadar da ihanet olmaz diyoruz. Fakat unutmayalım ki bütün bunlar büyük bir mücadelenin sonuçları olarak ortaya çıkıyorlar. Dünyada bizim hareketin üzerinde yürütülen baskı kadar bir baskı hiçbir siyasi hareket üzerinde yürütülmemiştir. Mücadelemiz böyle bir ortamda yürütülüyor ve gelişiyor. Kendiliğinden olan hiçbir şey yok Kürdistan'da. Sert mücadeleye bağlı olmaksızın, bunu göze almaksızın hiçbir şey gelişmiyor. Önder Apo'nun deyimiyle yaprak bile kımıldamıyor. Bu bakımdan olup bitenleri duygusal ya da ideolojik siyasi değeri olmayan yaklaşımlarla ifadelendirmek yerine ideoloji politik çizgi temelinde doğru anlamlandırmak ve sonuçlar çıkartmak önemli. İşte buradan baktığımızda olup bitenlerin hepsinin böyle büyük bir savaşın, mücadelenin sonucu olduğu tartışma götürmüyor.

Direniş olmasaydı nefes bile alamazdık

Bunları söylemeye ne gerek var, zaten biliyorduk diyebilir arkadaşlar. Doğru, fakat son dört aylık direnişin aydınlattığı bazı gerçekler daha var. Kırılma, zorlanma, umutsuzluk, inanç zayıflığı sadece içimizde çıkan, düşmanla birleşen tasfiyecilere özgü değilmiş. Çok daha derinmiş, hepimizin içindeymiş. Şu veya bu düzeyde ruhlarımıza, yüreklerimize sinmiş. Bu dört ayda net gördük ki Önder Apo zihniyetle vicdan devrimini uluslararası komplo ardından gündeme getirirken bütün bu gerçekleri görerek ve buradan bizi kurtarmak amacıyla böyle bir gündem oluşturmuş. Savaş karşısında ortaya çıkan bütün hata ve eksiklikler de bunu ifade ediyor. Aslında öyle kendiliğinden olmuyor, basit hatalar değil. Şu veya bu kişiye bağlı bir durum da değil. Evet, kişiler yapıyorlar, pratik hatalar ortaya çıkıyor, tarz ve taktik eksikler, hatalar diye tanımlıyoruz. Sonuçta böyle tanımlamak gerekli de. Çünkü bilimsel çerçevede hareket ediyoruz. Teorik politik izahlarla durumu anlatmamız gerekiyor. Bütün bunlar birer gerçek, fakat pratikteki bu hatalar, tarz taktik eksiklikleri doğru ve yeterli anlayamama, anladığını kararlılıkla yürütememe, onu hayata geçirecek yaratıcı, zafer getirici, tarzı, taktiği yakalayamama nerden kaynaklanıyor? Onu sorduğumuzda işte bu bizi uluslararası komplo karşısındaki kırılmalara, zorlanmalara götürüyor. Komplonun ne kadar derin bir etki yarattığını, ruh, duygu ve bilinçli dünyamızı çok derinden etkilemiş olduğunu, direnebileceğimize, direnişi bu kadar uzatabileceğimize, özgürlükte bu kadar ısrar edebileceğimize, özgürlük için bu kadar uzun süreli ve sert bir direnişi devam ettirebileceğimize dair zayıflıklar olmuş. Mevcut savaştaki hata ve yetersizliklerin altında kesinlikle bu var. Başka hiçbir yerde aranmamalı. Ben anlamadım süreci, dolayısıyla katılamadım demek eşittir uluslararası komplodan sonra ben hala savaşın olabileceğine, direnebileceğimizi düşünmedim, dolayısıyla ona hazır olmadım, demektir. Kullandığımız kavramların arkasında gizli olanların anlamlarını artık açığa çıkartmanın zamanı geldi. Zafer yürüyüşü yapabilmek kesinlikle bunları aydınlatmayı gerektiriyor. Dolayısıyla düşman gerçeğini aydınlattığı, düşmanın yanılgılarını kırdığı, çözdüğü kadar devrim gerçeğini de aydınlattı bu dört aylık mücadele süreci. Bütün savaş cephelerinde yaşanan durumun ne olup olmadığını, başarılar kadar hata ve eksikliklerin kaynaklarının nedenlerinin neler olduğunu da bize her zamankinden fazla çok açık ve net bir biçimde gösterdi.

Bu düzeyde etkisi ve sonuçları olan bir mücadele dönemi içerisinde buradaki arkadaş grubumuz eğitim yaptılar. Bu eğitim bu mücadeleler sayesinde oldu. Bunlar olmasaydı değil burada dört ay, dört dakika bile oturamazdık. Dört kelime söz söyleyecek gücü kendimizde bulamazdık. Eğer ifade ettiğimiz düzeyde bir Önderlik direnişi, demokratik siyasi mücadele, halk direnişi ve gerilla direnişi olmasaydı böyle bir eğitim yapabilir miydik? Burada bu biçimde toplanma, bu kadar uzun süreli ve kapsamlı bir tartışma yürütme imkanını, fırsatını, şansını yakalayabilir miydik? Hayır. Gerçekçi olmamız gerekiyor bu konuda. Demek ki bizim eğitim diye yaptığımız, hazırlık çalışması diye yürüttüğümüz çalışmaların yürütülebilmesi için başkaları çok farklı işler yaptılar. Önderlik direnişi boyutu, halk direnişi boyutu, demokratik siyaset direniş boyutu, bir de gerilla direniş boyutu var bunun. Bazı günler onlarca şehit vererek, oluk oluk kan akıtarak bu dört ayı yakaladık. Burada bulunabilmemiz, oturup tartışabilmemiz bütün bunların sayesinde oldu. Biz o

"Önderlik direniyor, gerilla direniyor. Halk bilinçleniyor, örgütleniyor, demokratik siyasi mücadeleye sahip çıkarak direniyor. Dolayısıyla demokratik siyasetin direnişinde faşist sömürgeci rejim karşısında başarı çizgisindeki duruşta en küçük bir zayıflama yok. Tam tersine daha çok bilinçlenme, daha çok netleşme, daha fazla kararlaşma, direniş mücadelesini daha az hatayla, daha başarılı bir biçimde yürütme yaşanıyor"

değerlere dayanarak yaptık, kendi gücümüzle değil. O halde ne yaptığımızı, yaptığımız işin bize ne tür görev ve sorumluluklar yüklediğini, burada eğitim görüp diploma almış olmanın nasıl bir ağır görev ve sorumlulukla bizi yüz yüze getirdiğini doğru anlamamız lazım. Bunlar kendi marifetlerimiz değil. Normal zamanların içinde gerçekleşmiyor. Kendi gücümüzle ortaya çıkartmıyoruz. Büyük bir direnişin gücüne dayanarak biz kedimizi bu biçimde eğitme, hazırlama imkanı ve fırsatı bulduk, bu da bizi o direnişi sahiplenme, üslenme ve zafer çizgisinde yürütme görev ve sorumluluğuyla yüklü hale getirdi.

Devrimci Halk Savaşı'na katılmak, onu zafer ve başarı çizgisinde yürütmek esastır

Normal bir eğitim devresi geçirmedik. Devrimci Halk Savaşı'nın ateşi içerisinde savaşın hata ve eksikliklerini görüp, tartışmak, onu zafer çizgisine çekmenin yol ve yöntemlerini bulmak, uygun bir zamanda katılım göstererek hem savaşı doğruya çekmek hem de başarıya götürmek üzere hazırlanmayı ifade ediyordu. Bu temelde çalışmaları yürüttük. Dört ayın her gününde, her saatinde kesinlikle bu amaçtan, bu durumdan kopmadık. Bu mücadeleyi tam temsil etmeyen, yaklaşımlar, tutumlar, davranışlar olduğunda onları eleştirdik. Eleştiri özeleştiriyle o durumları düzeltmeye, doğruyu temsil eden duruma kendimizi ulaştırmaya çalıştık.

Şimdi bu temelde harekete geçiyoruz. Bir; demek ki devrenin amacı Devrimci Halk Savaşını zafere, başarıya taşıyacak yol yöntemi, düzeltmeyi gerçekleştirme ve buna katılmaydı. O halde mevcut görev düzenlemesi bu esasa bağlıdır. Devrimci Halk Savaşı'na katılmak, onu zafer ve başarı çizgisinde yürütmek esastır. İkincisi; Önderlik, halk, gerilla direnirken biz burada tartışma yürüttük. Onların ne kadar doğru ve yeterli yapıp, yapmadıklarına günlük olarak baktık, anlamaya çalıştık. Onların kan dökerek yürüttükleri mücadelenin yarattığı değerler sayesinde biz bunu yaptık. Doğruları yanlışlar nedir, hatalar eksiklikler nerededir, Devrimci Halk Savaşı'nda zafer nasıl yaratılır bunu bilince çıkarttık. Bu bilinç sadece bu devredeki arkadaşlar için değildir. Bu bilinç tüm gerilla içindi, bu bilinç tüm hareket içindi, bu bilinç tüm halk içindi. Bir iş bölümü dahilinde çalıştık diyebiliriz buna. İş bölümü gereği birileri fedaice yaşamını ortaya koyarak, en ön cephede direnişi yürüterek yaparken, birileri de bunu zafer çizgisine nasıl çekebiliriz diye doğruları, yanlışları bir birinden ayırt edecek bir bilinç açıklığına ulaşmaya, hazırlık yapmaya çalıştılar. Şimdi eğitim devremizin de bu temelde sonuçları yeterince açığa çıkarttığı kanaatindeyiz. Yani bu dört aylık süre içerisinde buradaki tartışmalar, savaş pratiğinin irdelenmesi, yönetimimizin değerlendirmeleri, açıklamaları sonucunda her zamankinden daha fazla Devrimci Halk Savaşı'nı anladık. Savaş gerçeğini anlar, Devrimci Halk Savaşı'nın özelliklerini anlar, bunun Kürdistan'da yürütülüş gerçeğini görür ve bu temelde doğrularla hata ve eksiklerin neler olduğunu ayırt eder hale geldik. Teorik, ideolojik bilinç kadar, stratejik ve taktik bilinç de kazandık. Devrimci Halk Savaşı'nda hata ve eksiklikleri nerede yaptığımız, bunların neden ve nasıl açığa çıktığını çok somut ve ayrıntılı bir biçimde gördük. Nedenleriyle birlikte bunları nasıl düzelteceğimizin yol yöntemini tartışıp, aradık bulduk. Bu bakımdan Devrimci Halk Savaşı'nı

doğru, başarılı ve zafer çizgisinde yürütmenin yolunu, yöntemini, tarzını, taktik zenginliğini yakaladık. Bu tartışmasızdır. Zaten böyle bir dönemde bu kadar arkadaşın toplanıp, eğitim yapması bu amaçlaydı.

Burada iki sonuç çıkartmamız gerekiyor. Bir; her arkadaşımız doğruları uygulamakla yükümlüdür. Eski yaptığını tekrarlamakla değil. Madem burada eğitime katıldı, tartışma yürüttü, bu dönemin bilincini edindi, savaşta hatalarla, doğruları, yanlışları gördü o halde savaşta doğruların uygulayıcısı olmak, doğruların yürütücüsü olmak, bundan sonra hata yapan değil, doğru uygulayan ve başaran olmak durumunda. Tabii bu birincil görev ama sadece bu değil. Sadece başarıyı kendimizde sınırlı tutarsak, başarıyı yaratacak doğruları kendi uygulamalarımızla sınırlandırırsak bu da doğru olmaz. Bencillik olur, bireycilik olur. Dikkat edelim bu çalışmayı bir iş bölümü olarak değerlendirdik. O halde burada bu eğitimi yürütmüş olmamız sadece kendi hata ve eksikliklerimizi gidermek, ya da kişisel olarak kendimizi başarı çizgisine çekmek için değildi. Başta gerilla olmak üzere aslında tüm halk direnişinin hata ve eksikliklerini bularak doğruları hangi yol ve yöntemle, nerede, nasıl hayata geçireceğimizi açığa çıkartmak içindi. Demek ki buradaki çalışma buradaki kişilerle sınırlı değildi; bütün hareket içindi, bütün halk direnişi içindi. O halde bu sonuçları harekete ve halka taşımak gerekiyor. Bütün savaşçı cephelerine, direniş alanlarına ulaştırmak gerekiyor. Eğer gerçekten amaca uygun hareket edeceksek, iş bölümünün gereğine göre davranacaksak kendimiz doğruları uyguladığımız gibi doğruları savaş alanlarına taşımak ve egemen kılmakla yükümlüyüz. Bunu yaptığımız ölçüde biz burada bulunmanın ve eğitim görmenin hakkını vermiş oluruz. O halde tüm arkadaşlarımızın bu yaz devresinde yürüttüğü tartışmalarla ortaya çıkartılmış olan gerçekleri savaş cephelerine taşıma, bütün savaş alanlarındaki yoldaşlara mal etme, bilinç olarak, ruh olarak, örgütlülük olarak, taktik olarak, tarz olarak bir düzeltici, değiştirici rol oynama görev ve sorumluluğu var. Tüm komuta ve savaşçı yapısıyla birlikte, tüm savaş cepheleri buradan çıkan sonuçlar temelinde kendisini yenilemeli, düzeltmeli, yeniden yapılandırmalı. Daha çok başarı kazanan, daha doğru bir savaş yürüten bir noktaya gelmeli. Hem kendisini bu temelde pratikleştirmeli hem de buradaki sonuçları doğru bir temelde, hızlı bir biçimde bütün alanlara ve arkadaşlara taşıyabilmeli.

Başarılı olabilmek doğruyu uygulamakla, doğru tarz ve taktik temelinde hareket etmekle mümkündür. Bunun önemli boyutu da tabii ki birlik, bütünlük halinde olmak, örgütlü hareket etmek demektir. Buradaki sonuçlar savaş güçlerine ve cephelerine mal edilirse başarı olur dedik. O halde nasıl mal edilecek? Nasıl burada dört ayda ortaya çıkardığımız sonuçları dört günde veya dört haftada tüm Kürdistan'daki savaş cephelerine, savaşan güçlere mal edeceğiz, özümseteceğiz? Bu da ayrı bir yaklaşım oluyor, ayrı bir ustalık istiyor. Bu konuda da çok dikkatli, duyarlı olmalı gerçekten de hata yapmamalıyız. Arkadaşlar sonuçları aktaralım derken hatalı yol yöntem içine girmemeliler. Öyle olursa iş yapalım derken bozarlar. Sonuç alalım, çalışalım derken zarar verirler. O nedenle anlamak ve istemek iş yapmanın yarısı fakat diğer yarısı da bunu pratikte doğru yol ve yöntemle, üslupla, doğru tarzla, yeterli bir tempoyla yürütmektir. Bu bakımdan pratiğe yürürken dikkat edilmesi gereken hususlar var. Birincisi; tempo sorunu. Öyle bir dönemdeyiz ki, bireysel tutumlar, arayışlar, normal insani davranışlar gösterecek, bunun için zaman harcayacak, ayıracak durumda değiliz. Normal koşulların, normal dönemlerin gerektirdiği hareket tarzının içinde olmamalı arkadaşlar. Olağanüstü koşullardayız, o halde olağanüstü koşulların gereklerine göre hareket edeceğiz. Bu ne demektir? Bir dakikayı bile doğru değerlendirmek demektir. Bir saati bile doğru harcamak demektir. Zamanı mücadelenin, Devrimci Halk Savaşı hamlesinin gereklerine, ihtiyacına göre kullanmak demektir. Eskisi gibi hareket etmek olmaz. Böyle hareket edilirse zaman mefhumu yok olur gider. Somut koşullara göre hareket etme denen gerçeklikten koparız. Çok dogmatik, ezberci, şekilci hale geliriz. Böyle olursak hiçbir şey kazanamayız. Demek ki içinde bulunduğuz dönemde böyle olmamak gerekiyor. Onun için de tempo çok önemli.

Başarısızlığın gerekçesi olmaz

Çok hızlandırılmış, tempo kazandırılmış mücadele içindeyiz. Yirmi dört saat gerillacılık, dedi Önder Apo. Yirmi dört saat kendisi gerilla çizgisinde direniyor. Halk yirmi dört saat direniş içerisinde. Düşman rahat bırakıyor mu? Biraz televizyon ekranlarına bakanlar bu gerçeği rahatlıkla görebilirler. Gerilla yirmi dört saat savaş halinde. Öyle yapamayan kaybediyor zaten. O halde her saati, har an'ı iyi değerlendirmek, doğru kullanmak, yerinde kullanmak, savaşın gereklerine göre kullanmak lazım. Bunun dışındaki bir tutum, duruş kabul edilemez. Tabii ki alelacele, örgütsüz, plansız hareket edilmeli demiyorum, ama örgütlü, planlı hareket edeceğiz diye gereksiz zaman harcamalarında, geri çekmelerden geri durmalıyız. Dahası normal koşullardaki gibi insani ihtiyacımızı karşılayalım türü yaklaşımlardan uzak durmalıyız. Burada görev aldık mı, artık onun sorumlusuyuz demektir. Yerimize ulaştık ulaşmadık hiçbir şey fark etmez. Ulaşmakla yükümlüsün. Ben ulaşmadım, onun için görev başarısızlıkla sonuçlandı demenin hiçbir anlamı yok. Kendini böyle kurtarmaya çalışmak devrimci bir duruş değildir. Mücadeleyi, örgütü, halkı, devrimi, süreci kurtarmak önemlidir. Kendisini devrimle birlikte, halkla birlikte kurtarıyorsa ona doğru bir kurtuluşçuluk diyebiliriz. O halde kendimizi savunmak yerine devrimin, mücadelenin gereklerini, ihtiyaçlarını görmek, savunmak, ona göre hareket etmek şart. Onun için de arkadaşlarımız zamanı iyi kullanacaklar. Örgütlü, doğru bir tarzda hareket edecekler. Bir dakika bile gecikmeden üzerlerine aldıkları görev sahalarına ulaşmayı ve oraya ulaşmanın sorumluğunun gereğini başarıyla yürütmeyi esas alacaklar. Birinci şart bu.

İkincisi; üslup sorunu, tarz sorunu. Yani okuldaki sonuçları savaş güçlerine ve alanlarına taşıyalım derken bunu doğru bir tarz ve üslupla yapmak kesinlikle gerekli. Burada doğru üslup ve tarz nedir? Savaş alanında var olan gerçekliği somut bir biçimde görebilmektir. Kendine göre yorumlamamak, yanılgılı yaklaşım içinde olmamak. Her şeyden önce ciddiyetle yaklaşmak, dikkate almak, değer biçmektir. Evet, biz burada kendimize göre bol bol eleştirdik. Ne kadar hakkımız vardı, yoktu ayrı bir konu ama yaptık. Doğruyu bulup başarının yaratıcısı olacağız diye bunu yaptık. Ama biz bunu yaparken arkadaşlarımız savaş cephesinde yirmi dört saat soğuk sıcak, yağmur kar, çamur demediler, kan ter içerisinde savaş yürüttüler. Buna saygılı olacağız, değer biçeceğiz, doğru anlayacağız. Bir hatayı görmek, yanlışı görmek, eleştirmek, düzeltmek istemek ayrı; bir çabayı, mücadeleyi hem de kahramanlık çizgisinde yürüyen bir mücadeleyi reddetmek, inkar etmek, değerini küçültmek ve kendine göre ele almak apayrı bir şey. Bunları asla birbirine karıştırmacağız. Birincisini doğru bir üslupla yaparken tabii ki kahramanca mücadeleyi esas alacağız, sahip çıkacağız, saygıyla yaklaşacağız. Onu yaptığımız oranda doğruyu, başarıyı getireni egemen kılacağımızı bileceğiz. Onun için de her arkadaş üslubuna, tarzına dikkat edecek. Ne görev üslenirse üslensin, nereye giderse gitsin hiçbir şeyi kendisiyle başlatmayacak. Doğru benim demeyecek. Sanki her şeyi kendisi yaratıyormuş gibi yaklaşmayacak. Benim dediğim olacak, demeyecek. Oradaki olana bakacak, saygıyla yaklaşacak, dikkat edecek, değer biçecek, ciddiye alacak, önemseyecek. Böyle yaparsa kendisini dinletebilir, kendisi de doğruyu görebilir. Böyle yapan somutu çözümleyebilir, orada var olanlar tarafından da kabul görebilir. Değişiklik yapmak, düzeltme yapmak istiyorsak ancak böyle yaklaştığımız ölçüde bu olabilir. Yani gittiğimiz yerde arkadaşlarımızı ciddiye aldığımız, saygılı yaklaştığımız oranda onların da bizi ciddiye alıp, dikkatle dinleyeceğini bilelim.

Başarılı olmadığımız, etkili olmadığımız zaman şu ya da bu biçimde suçlama yapmak doğru değil. Başarısızlığın izahı olmaz, gerekçesi olmaz. Kendimizi bu çizgiden çıkartacağız. Bu konuda öyle şeyler var ki, söylemesi ayıp ama deşifre etmemiz lazım. Başta başarıya inancı yok, nasıl olsa başarısız olacak diyor ve başlamadan, başarısızlığa hangi gerekçeyi bulacak, onu da defterinin üst köşesine yazıyor, ondan sonra pratiğe gidiyor. Böyle pratikte başarı mı olur? Parti karşısında, mücadele karşısında böyle mi durulur? Olmaz, bunlar sapma. Burada çok ağır bir bireycilik ve bencillik var. Mücadeleyi, halkı, değerleri reddetme var. Bunlar olmaz. Bundan kendimizi kurtaracağız. Şunu bileceğiz: Başarısızlığın gerekçesi olmaz. Kimse dinlemez, tarih kabul etmez. Ben şundan dolayı başarısız oldum diyemez. Bunu kimseye kabul ettiremez. Çünkü varlık gerekçesi, başarısızlığı yaratmak ve izah etmek değil, başarıyı kazanmak içindir. Ne kadar başardın o kadar iz bıraktın. Ne kadar başardın o kadar konuşma hakkın var, seni dinlerler. Bunu bir kere adımız gibi bileceğiz. O bakımdan da olumsuzlukları, başarısızlıkları gerekçelendiren değil de, bütün başarısızlıkları bertaraf ederek, başarıyı, zaferi yaratan pratiğin sahibi olmamız gerekir. Bunu yapabilmek için de tabii ki birbirimizi dinlememiz, anlamamız, örgütlenmemiz, en yüksek düzeyde örgütlü ve birlik halinde hareket etmemiz şart.

Pratiğe girişte iki temel tarz hatası oluyor. Bir tanesi; rolsüz, amaçsız kalmak. Yani hatalar, yanlışlar doğrular arasında kaybolup gitmek. Yani ideolojik örgütsel mücadeleden, öncülük etmekten, buradaki sonuçları taşırmaktan uzak durmak. Buna liberal yaklaşım diyoruz. Yanlış olan bu duruma düşülmemeli. İkincisi de; sert, sekter yaklaşım oluyor. Sekter yaklaşım nedir? Doğruyu sadece kendisi sanan, her şeyi kendinden başlatmak isteyen, kendini üsten gören, müdahale olarak tanımlayan, akademiden geliyorum, yönetim görev verdi, doğrular bunlardır diyerek orada var olanı elinin tersiyle itip sadece kendisini uygulama yaklaşımıdır. Bu da en az birinci yaklaşım kadar zararlı, tehlikeli. Niye? Çünkü karşıdakini yok ediyor. Ortadan kaldırıyor. Kendi başına kalıyor. Yani kendi başımızla, sadece kendi gücümüzle, yaklaşımımızla biz sonuç alamayız. Ne kadar çok doğruları bir birimize anlatır, bu temelde örgütlenir, birleşirsek o kadar başarılı oluruz. O bakımdan arkadaşlarımız tarz bakımından, üslup bakımından da bu iki hatalı yaklaşıma kesinlikle düşmemeliler. Hem büyük bir iddiayla, bilinçle, kararlılıkla gidecekler, rol oynayacaklar, gerekli düzeltmeyi, değişimi uygun yöntemle

belli bir plan dahilinde gerçekleştirmeyi esas alacaklar hem de bunu orada bulunan arkadaşlarla o zeminde yapacaklar. Hiçbir arkadaşı bunun dışına itmeyecekler, dışlamayacaklar. Kendilerini tek doğru hakim olarak kılmaya çalışmayacaklar. Orayı da dikkate alacaklar, ciddiye alacaklar, değerlendirecekler. Kendileri orayı dinleyecekler. Bu temelde kendilerini dinleyen ortamı sağlayacaklar. Böylece pratikte ortaya çıkan sonuçlarla, okuldaki eğitimin sonuçlarını en üst düzeyde teorik, pratik birliğe ulaştırarak bir düzeltme, yenilenme geliştirme hamlesi yapılacaktır.

Kendini iyi eğitmeyen örgütlemeyen kaybetmeye mahkumdur

Bu tür yanlışlıklara düşmeme temelinde doğruları parti çizgisinde, gerilla ölçülerinde pratikleştirmek çok önemli. Başarı, zafer buraya bağlı. Güvenlik, düşman saldırılarını boşa çıkartma buraya bağlı. Gerçekten de büyük fırsatlar ve imkanlar var. Bunları tarz, üslup hatası nedeniyle doğru kullanamıyor, kaybediyoruz. Başarıya dönüştüremiyoruz, dahası zarar görüyoruz. Olmadık kayıplar veriyoruz. Artık buna ne çizginin, ne örgütün, ne halkın tahammülü var. Mevcut HPG'nin kendini bu temellerde değerlendirmesi ve düzeltmesi şart. Değerlendirmez ve düzeltmese bu duruma müdahale ederler. Bundan sadece düşman müdahale edip yararlanmaz; dostlar da müdahale eder, demokratik çevreler de eder, halk eder, Önderlik eder. Yanlışın ilelebet sürüp gitmesine, kimse uzun süre müsamaha göstermez, görmezden gelmez. Kayıpların düşmandan kaynaklanan, düşmanın teknik geliştirmesinden kaynaklanan boyutları var, ama bu yüzde yirmi bile değil. Yüzde seksen bizim hatalarımızdan kaynaklanan boyutları var. İyi örgütlenemiyoruz, iyi gerillacı olamıyoruz. Bazı yerlerde örgütsel birlikte ve birbirini tamamlamada, birbirine güç vermede eksiklikler yaşanıyor. Bunun da kayıpların yaşanmasında etkisi var. Anlaşılıyor ki düşmanın baskısı psikolojimizde, ruhumuzda, davranışlarımız üzerinde etkisini gösteriyor. O zaman bunu anlamalıyız, ama mücadele de etmeliyiz. Nedir buna karşı mücadele? Bunun bir düşman etkisinin olduğunu bilerek ona karşı kendi içimizde, çevremizde ideolojik örgütsel mücadele vermek, sınıf cins mücadelesi yürütmek, kendimizi hep doğru tutum, doğru ruh, doğru duygu, doğru davranış içinde tutmak ve çevremizi de mümkün olduğu kadar buna çekmek. Devrimciliğin temel görevi bu. Devrimcilikte bu dönemde başarı elde etmenin temel şartı bu. Bunu yapanlar başarılı olurlar.

O halde bu konularda çok çok dikkat edeceğiz. Üslup, tarz konusunu öyle basit ele almayacağız. Bunlardan dolayı kaybediyoruz. Doğru dürüst örgütlenememekten, gücümüzü birleştirememekten dolayı, doğru tarz tutturamıyoruz. Doğru mevzilenemiyoruz, düşmanı takip edemiyoruz. İmkan ve fırsatları değerlendirecek yeterli saldırıyı yürütemiyoruz. Sonuçta başarımız azalıyor, hatta darbeler yiyoruz. Bunun öyle kabul edilir yanı yoktur. Kendini eğitmeyen, örgütlemeyen, örgüt gücüne dayanmayan herkes düşman saldırısı karşısında kaybeder. Bunu her türlü komuta düzeyi iyi bilmeli. Arkadaşlar pratik içindeler, bu gerçeği daha iyi görebilirler. Niye görmüyorlar, insan hayret ediyor. Görmüyorlar, söyleneni dinlemiyorlar, pratik olumsuz oluyor umursamıyorlar. Dünya öyle değil, toplum öyle değil, halk öyle değil. Herkes umursuyor. O bakımdan da düzeltme şart. Düzeltme olmazsa, doğruya çekilmezse, başarı çizgisine çekilmezse gerilla savaşı zorluklarla karşılaşır. Bu durumda gerilla öncü olmaktan çıkar, rolsüz olur. Gerilla kendini bu duruma düşürmemelidir.

"Öyle bir dönemdeyiz ki, bireysel tutumlar, arayışlar, normal insani davranışlar gösterecek, bunun için zaman harcayacak, ayıracak durumda değiliz. Normal koşulların, normal dönemlerin gerektirdiği hareket tarzının içinde olmamalı arkadaşlar. Olağan üstü koşullardayız, o halde olağan üstü koşulların gereklerine göre hareket edeceğiz. Bu ne demektir? Bir dakikayı bile doğru değerlendirmek demektir"

Buradaki sonuçları pratiğe doğru aktarmanın temel şartları da bunlar. Görev nedir üzerinde durmaya gerek yok. Biz bunları hep tartıştık, değerlendirdik. Arkadaşlar geldiler, çeşitli düzeylerde hep toplantı yaptık, tartışma yürüttük, yönetimimiz toplantılar yaptı. Şunları net görüyoruz: Mevcut durumda hala Devrimci Halk Savaşı'nı başarıyla geliştirmenin dış ve iç koşulları fazlasıyla var. İnisiyatif bizde. Ortamın fırsat ve imkanları bizden yana. Dış koşullar da iç koşullar da sömürgeci faşist rejimi tarihinin en zayıf noktasına getirmiş durumda.

İşte Suriye'deki savaş, sonuçları gün gibi ortada. Ne küresel güçlerin bunun ötesine geçen bir müdahalede bulunma imkanları var ne de bölgesel güçler daha fazla etkide bulunabiliyorlar. Hiçbir güç çözümleyici ve sonuç alıcı olamıyor. Hem çatışmalar devam ediyor hem de sonuçsuzor. Bu sonuçsuzluk sürece yayılmış bulunuyor. En azından bu yıl sonuna, hatta bahara kadar bu durumun devam edeceği netçe görülüyor.

Türkiye'deki durum, AKP hükümetinin durumu; yargıyla, orduyla, muhalefetle, demokratik güçlerle çelişkili ve çatışmalıdır. Yani iktidarı en zayıf konuma getirmiş durumda. İlk defa AKP'nin maskesi bu kadar düştü, oyunları bozuldu. AKP'nin faşist şoven milliyetçi gerçeği açığa çıkartıldı. İlk defa insanlar AKP'yi ciddi düzeyde sorgular hale geldiler. AKP'den beklentili olma aşılmaya başlandı. Bütün bunlar tabii ki çok önemli gelişmeler ve hepsi bu dönemde yürütülen mücadeleyle ortaya çıktı. AKP gerçekten de zordadır. Arkadaşlar Tayyip Erdoğan'ın durumunu görüyorlar. Dünyanın dört bir tarafını dolaşıyor, herkese el açıyor. Dünyada gitmediğimiz yer yok, diyor, teröre karşı mücadele için diyor. Tüm enerjilerini harcıyorlar, ellerindeki bütün imkanlarını pazarlıyorlar. Ama ciddi sonuç alacak bir şey ellerine geçmiyor. Dışarıda böyle, içerde böyle. Gelin AKP, CHP, MHP birleşelim diye meclis başkanından tut hepsi çaba harcıyor, birleşemiyorlar. Orduyu ele geçirmeye çalıştılar, tutuklamalar yapıldı, şimdi tutuklamalar mı yanlıştı, ordunun iradesi mi kırıldı diye tartışıyorlar. Erdoğan uzlaştığı kesimlerle orduyu etkin kılmaya çalışıyor; orduyla arayı düzeltmeye çalışıyor. Artık ordunun savunucusu haline gelmiş. Yani herkesten yardım dileniyor Tayyip Erdoğan. Kimin bir çözümü varsa, gelsin bize söylesin birlikte yapalım, diyor. O noktaya gelmiş. Hani sen iktidardın, öncüydün, her şeyi ben bilirim diyordun. Her şeyin yapıcısı benim diyordun, nerede kaldı? Dikkat edilirse artık bu iddiada değildir. O irade yok, o bilinç yok. Tam bir çıkmaz var, çözümsüzlük var. Böyle bir ortamda bütün marifeti halkı kandırarak nasıl oylarını alırım, nasıl seçimlerde yeniden iktidara gelirim üzerinde yoğunlaşmaktır. İşi gücü toplum üzerinde psikolojik harekat yürütmektir. Bütün işleri kendisini iktidarda tutmak için yapıyor. Bu çok açık bir durum. O halde AKP hükümeti en zayıf durumu yaşıyor. Öyle hamle yapma gücü kalmamış. Daralmış, kendini koruyamaz duruma düşmüş.

Dolayısıyla Demokratik Özerklik hamlesini çok güçlü biçimde geliştirmenin koşulları bulunmaktadır. Kuzeydeki ortam buna elverişli olduğu gibi, bölgesel durum da buna imkan vermektedir. Artık baskıcı güçlerin baskıyı daha da artırarak ayakta kalma şansları kalmamıştır. Batı Kürdistan'daki gelişmeler de tüm Kürdistan'da özgürlük devrimini geliştirmek için büyük imkan ve fırsat sunuyor. Tarihin "yürü ya kulum" demesine benziyor Rojava'daki gelişmelere dayalı tarihin Kürt halkına sözü böyledir. Irak'taki, Güney'deki durum ortada. Güneylilerin bu ortamda bize saldırmaları en fazla da onlara kaybettirir. İran'ın da durumu ortada, Rojhilat'ın da durumu ortada. Bu güçler de kendilerini korumak için daha dikkatli davranmak durumunda kalıyorlar. Bu durumdan çıkıp öyle sağa sola saldıracak, bizi daraltacak pozisyonda değiller. Tüm bu gerçekler hem Kürdistan parçaları, hem çevre alanlar Devrimci Halk Savaşı hamlesini güçlü biçimde geliştirmek için büyük imkan ve fırsat sunuyor. Tarihi bir fırsatla yüz yüzeyiz. Devrimci hamle yapma fırsatı. Önder Apo'nun devrim yapmak, devrimden korkmamak kastı buydu. Yani ortaya çıkan fırsatların değerlendirilmesini istiyordu. Bu bakımdan görevimiz nedir, dendiğinde insan çok fazla değerlendirmeden şunu söylüyor: Bu tarihsel fırsatı ve imkanı değerlendirmek, devrime kanalize etmek. Devrimin zaferi için bunları değerlendirmek.

Devrimci Halk Savaşı'nı zafer çizgisinde geliştirmeliyiz

İkincisi, Önderlik, halk direnişine yanıt olmak, cevap olmak. Onları sonuca götürecek, zafere taşıyacak örgütlü bir öncülük haline gelmek. Bütün bunlar bizi tek bir şeyde odaklaştırıyor: Devrimci Halk Savaşı'nı zafer çizgisinde geliştirmek. Bu temelde özgürlük devrimini Kuzey'de, Batı'da derinleştirerek zafere taşımak, adım adım zafere götürmek. Bunun gerisinde bir hedef olamaz. Günümüzde başarı bunları gerçekleştirme anlamına geliyor. Bunları gerçekleştirebilmek için de tabii büyük bir savaş vermek, Devrimci Halk Savaşı'nı gerçekten de son derece doğru bir tarzla, yaratıcı bir tarzla ve zengin bir taktik yaklaşımla hayata geçirmek gerekiyor. Bu çerçevede savaşmak, bunun savaşçısı olmak, böyle bir savaşı düşüncede ve pratikte gerçekleştiren, öncülük eden komutan haline gelmek, dönemin başaran görevlisi olmak bu düzeye çıkmayı, bu düzeyde kendini pratikleştirmeyi gerektiriyor. Mevcut durumda pratik görev vermemiz ve onu onaylamamız bu çerçevededir. Bunu yaptıkları ölçüde verdikleri yemine uygun davranacaklar, aldıkları diplomanın hakkını vereceklerdir. Bunun dışında bir ölçü tanımıyoruz. Kimse demesin ki ben okudum, öğrendim, hak ettim aldım. Öyle bir şey yok. Hak değil, görev üslenilmiştir. Onların hepsi görev belgesiydi, görevin çerçevesi ve niteliği de böyledir. Bunun gerisinde bir ölçü yok. Kimse kendine göre bir ölçü yaratmamalı.

Bu çerçevede bir direniş yürütüyoruz. Öyle kararsız, plansız yürüyen bir mücadele, savaş değil. Bu kadar tarihi kritik, Kürt halkının geleceğiyle, varlığıyla bağlı, bölge halklarının, insanlığın özgür ve demokratik yaşama ulaşmasına bağlı bir mücadele yürütüyoruz. Elbetteki bunun bilimsel temellerde yürütüldüğü, stratejik ve taktik planlamalara dahil olduğu bir gerçek. Bu bakımdan da rastgele, kendiliğinden, arkadaşlarımızın çok da dile getirdikleri gibi bireylerin isteklerine göre yürümediği, Devrimci Halk Savaşı'nın gereklerine göre strateji ve taktik biliminin esaslarına göre yürüdüğü, belli plan dahilinde yürütüldüğü tartışma götürmüyor. İster anlayalım ister anlamayalım, ama yönetimimiz bu işleri karar ve planlar temelinde yürütüyor. Yürütemediğini yeniden ele alıyor, ama hiç kimse kararsız, plansız, rastgele bu işlerin böyle yapıldığını söyleyemez, öyle sanamaz. O bakımdan bundan önceki dönemlerin de belli planlar dahilinde yürütüldüğü gibi 2012 yılının da bir savaş planlaması var. Hamleden söz ediyoruz. Bu hamle belli bir planlamaya ve o planlama dahilinde belli bir iş bölümüne, güç mevzilendirilmesine dayalıdır. Bunun güz dönemi hamlesi de bu çerçevede yürüyor. Yani yönetimimizin bir planlaması var, savaş anlayışı var, kararlaşması var. Buna göre güçler mevzilendirme ve seferber etme çabasındadır. Yönetim olmuş, yetki verilmiş, yapmak ve başarmakla yükümlü, başarmazsa hesap verecek. Dolayısıyla mademki yönetim seçmişiz, al bu işleri başarıyla yap demişiz, o halde işleri nasıl yaptığına bakmak, onun iş yapışına destek vermek, katılmak zorundayız. Siz yönetimsiniz, alın yapın, sorumluluk sizdedir, ama ben de kendime göreyim, kendi istediğimi yaparım, sizin dediğinizi yapmam denilemez. O zaman sen bizden değilsin der, biz seninle çalışamayız der.

Mevcut eğitimi, yaz dönemi eğitim devrelerini güz hamlesine katkı sunsunlar diye örgütledik, yürüttük. Şimdi de bu temelde görevlendirmek, düzenlemek istiyoruz. Sıradan bir düzenleme değil. Gelecek yıla hazırlık değildir, bu yıl savaşmak üzere, güzün ve kışın savaşmak ve savaşta ulaşmamız gereken sonuçları elde etmek üzere bir görev düzenlemesi yapmak istiyoruz. Bizim yaklaşımımız böyle. Buna hazır olan arkadaşlar katılabilir, olmayanlar biz hazır değiliz diyebilir. Ne hazır, ne hazır değil, hem hazır hem hazır değil olmaz. Muğlaklık yok, net olacağız.

Medya Savunma Alanları'ndan, Kürdistan'ı diğer parçalarından tutalım da Botan, Zagros, Dersim hattına, Orta Sahaya biçtiğimiz roller, görev ve sorumluluklar vardır. Bu esaslar üzerinde yazın belli bir hamle geliştirdik. Mevcut hamleyi güzün daha da ileriye götürüp mümkünse zafere taşımak istiyoruz. İşte Şemdinli hamlesi, Gever, Oramar hamlesi, Çukurca hamlesi, şimdi Beytüşşebap hamlesi. Bunlar sadece düşmanla vuruşulsun diye gerçekleşmiyor. Buralarda Demokratik Özerklik çözümü gerçekleşsin diye bu hamleler yapılıyor. Bu yönde ilerliyoruz. Durmak yok, yarıda kalmak yok. Tabii olmayacak, başaramayacağımız işe girmek de yok. Ama yürüttüğümüz mücadeleyle ortaya çıkartılan gelişmeleri kesintiye uğratmamak, imkan ve fırsatları doğru değerlendirerek mümkün olduğu oranda gidebildiği yerde sonuca götürmek hedefimizdir. Bizim bu güz kış dönemine yaklaşımımız kesinlikle böyle, geri durmayacağız. Öyle geri çekilme olmayacağı gibi zayıf yaklaşmakta olmayacak. Ama serüvenci bir temelde de ilerleme olmayacak. Rastgele, ölçüsüz, plansız, kendi gücüne bakmadan, düşmanını değerlendirmeden de bir adım atmayacağız. Hayır, değerlendireceğiz, somuta bakacağız ama kendimizi zorlayacağız zafer için, başarı için. Çünkü bunun için mücadele ettik, bu kadar şehadeti bunun için yaşadık. Mümkün olduğu kadar zamanı ve fırsatı iyi değerlendireceğiz.

Ben savaşa gitmek istiyorum, diyeni savaşın merkezi yerini gösteriyoruz. Gerçekten tutarlıysa, sözünde sadıksa savaş alanı ordadır. Fakat bu şu anlama gelmiyor: Bir yere dolmak, tek bir alanda olmak öyle değil. Kürdistan'ın dört bir parçasında bir mevzilenmemiz var. Her alanın bir rolü var. o rolün mutlaka oynanması gerekiyor ki merkez alanda sonuç alasın. Bu bakımdan birçok alanın eksikleri, ihtiyaçları var, onları telafi etme ihtiyacı da var. Biz mevcut düzenlemeleri böyle bir anlayışla yaptık. Bunları dikkate alan bir görevlendirme, iş bölümü yaptık. Örgütün ihtiyaçları böyle oldu. Yani örgüt planlamasına göre düzenleme ihtiyaçları böyledir. Her arkadaşın kendine göre düzenlemeleri ayrı. Önderlik diyordu "hesap yapabilirsiniz, ama hesaplarınız partinin hesaplarıyla çelişmemeli, dikkat etmelisiniz. "Onun için kişilere göre düzenleme değil, tabii örgüte ve planlamaya göre düzenleme esastır. Bunları platformla tartışalım, platformun kararı haline gelsin. İsteğimiz bu. Yönetim olarak bir sonuç ortaya çıkardık da yönetim talimatı olarak kalmasın. Bizzat okul talimatı, okul planlaması olsun, herkes doğrusu budur, desin. Hem kendisi doğru dediğini yapmaya çalışsın hem de diğer arkadaşların başarıyla yapmaları için gerekli denetim, görevini yerine getirsin. Ardından arkadaşların varsa bireysel önerilerini alacağız. Değişiklik öneriler, öneren olursa yani, kendine ait olabilir, başka arkadaşlara ait olabilir. O önerileri tek tek tartışacağız ve platformun kararına dönüştüreceğiz. Önerileri olmasa da yine de karara dönüştüreceğiz. Böylece her arkadaşa emri iki taraftan vermiş olacağız; bir yönetimin emri, bir de platformun emri. Öyle yapalım ki işler doğru yürüsün, başarılı olsun. Bu tarzda daha çok sonuç alıcı oluruz. Bu temelde tüm arkadaşlara başarılar diliyoruz.

"Türkiye'deki durum, AKP hükümetinin durumu; yargıyla, orduyla, muhalefetle, demokratik güçlerle çelişki ve çatışmalıdır. Yani iktidarı en zayıf konuma getirmiş durumda. İlk defa AKP'nin maskesi bu kadar düştü, oyunları bozuldu. AKP'nin faşist şoven milliyetçi gerçeği açığa çıkartıldı. İlk defa insanlar AKP'yi ciddi düzeyde sorgular hale geldiler. AKP'den beklentili olma aşılmaya başlandı. AKP gerçekten de zordadır"

Önderliksel doğuş bir kişilik devrimidir

Kuşkusuz eleştiri özeleştiri sadece platformun huzuruna çıkmak demek değildir. Bizim için eleştiri ve özeleştiri, kendini eğitme, yeniden yaratma başarıyı gerçekleştirmenin temel koşulu oluyor. Dolayısıyla eleştiri ve özeleştiri, günlük yaşamımızın bir parçası; kendimizi eğitmenin temel bir biçimi olarak günün yirmi dört saatinin her anında kendimizi sorgulama gerçeğimizi ifade ediyor. Önder Apo günde kırk sefer karar verdiğini birçok kez söyledi. Bu, sürekli karar vermek, değerlendirme yapmak, sorgulama yapmak demektir. O da Kürdistan'da ve PKK gerçeğinde kendini sorgulamak, pratiğini sorgulamak, yapması gerekenleri ve bu temelde yaptıklarını sorgulamakla oluyor. O bakımdan eleştiri özeleştiri yaşamımızın ve çalışma tarzımızın kopmaz bir parçasıdır. Bu nedenle de sürekli esas aldığımız, baş vurduğumuz temel yöntem oluyor. Burada da eğitim programımız tamamen buna göre hazırlanmış durumda. Aylardır yürüttüğümüz tartışmaların, eğitim çalışmalarının tüm konularının temel amacı da buydu. Bunun için Önderlik gerçeğini doğru özümsemek amacıyla Önder Apo'nun 40 yıllık mücadeleyle ortaya çıkardığı zihniyetini, görüşlerini, sistemli ve bütünlüklü bir biçimde veren demokratik toplum manifestosunun tüm ciltlerini eğitimimizin birinci ve temel bölümü yaptık. Yol haritasıyla birlikte beş ciltlik son savunmaları yeterince zaman verme temelinde kapsamlı ve derinlikli bir biçimde inceledik. Bu temelde Önderlik gerçeğini anlamaya ve özümsemeye çalıştık. Önder Apo felsefesini, yaşama bakışını ve yaşamı tanımlama, çözümleme yöntemini anlama, özümseme çabası içinde olduk. Böyle bir felsefe temelinde insan için, toplum için yaşam hakikatini ifade eden temel ilkeleri, Önder Apo'nun ret ve kabul ölçülerini, doğru yaşam diye tanımladığı ölçü ve özellikleri öğrenmeye ve bilince çıkarmaya çalıştık. Savunmalarda kapsamlı bir biçimde ifadeye kavuşmuş olan Önderlik felsefesi ve ideolojik çizgisi doğrultusunda Önder Apo'nun siyaset tarzını, Kürt halkı, tüm ezilenler, ezilen cins, ezilen sınıf, ezilen halklar için özgürlüğü, demokratik yaşamı, kurtuluşu verecek olan mücadele tarzını, devrim anlayışını, bunun ilke ve hedeflerini, bizi gerçekçi bir özgürlüğe ve demokrasiye ulaştıracak olan program ilke ve hedeflerinin neler olduğunu bilince çıkardık. Hem insanlık tarihi hem de parti tarihimizin geçmişiyle mukayeseli bir biçimde bugün yürüttüğümüz mücadeleyle ulaşmayı hedeflediğimiz siyasi ilke ve amaçları anlamaya çalıştık. Mücadeleyi doğru amaca, hedefe bağlı bir biçimde yürütmek için ne için mücadele ettiğimizi, ne için savaştığımızı, bu savaşla hangi amaçları gerçekleştirmek istediğimizi bütünlüklü, kapsamlı bir biçimde anlamak, öğrenmek istedik. Bununla birlikte bizi amaçlarımıza götürecek mücadele yol ve yöntemlerinin neler olması gerektiğini, yani bizi zafere taşıyacak stratejik ve taktik yaklaşımları kapsamlı bir biçimde tartıştık değerlendirdik. Tüm bunların yanında, böyle büyük bir mücadeleyi yürütecek militanlığın özelliklerini, öncülük düzeyini, partileşmeyi, parti ölçü ve özelliklerini, yine gerillalaşmanın önemini, ilkelerini, özelliklerini tartışıp anlamaya çalıştık. Bütün bunları Önder Apo öncülüğünde, Önderlik değerlendirmeleri çerçevesinde ve kahraman şehitlerimizin gücüyle yürütülen mücadelenin derslerini çıkartma temelinde anlamaya çalıştık.

Kendimizi neye göre hangi esaslara göre sorgulayacağız!

Kendini eğitmek için, bir şeyler öğrenebilmek için, eleştiri özeleştiri yapabilmek için, kendini yenileyip başarılı iş yapar hale gelmek için o işin doğru ve başarılı yapılışının nasıl olduğunu bilmek gerekir. Bir şeyi ölçüp tartabilmek, değerlendirebilmek için ölçü gerekir, tartı gerekir. Değerlendirmede esas alınacak bir çizgi gerekir. Yoksa ölçü adına, tartı adına, değerlendirme adına yapılacaklar kendini esas almaktan, kendini konuşturmaktan, kendini her şeyin yerine koymaktan, dolayısıyla da hiçbir şeyi anlamamak ve öğrenmemekten öteye geçmez. Doğru bir sorgulama, eleştiri özeleştiri, kendini yenileme olabilmesi için her şeyden önce bunun hangi ölçüye, tartıya, hangi esaslara, ilke ve ölçülere göre olacağını doğru tespit etmek ve yeterince bilmek gerekir. Bizde doğruları temsil eden, Önderlik gerçeğimiz, şehitler gerçeğimiz oluyor. Yani mücadelemizin temel değerleri oluyor. Dolayısıyla mücadeleyi doğru bir çizgide başarıyla geliştiren olabilmek için her şeyden önce bu mücadelenin doğru ve başarılı geliştirilmesinin neyle ve nasıl mümkün olduğunu bilmek gerekir. İşte Önderlik savunmaları üzerinde yürüttüğümüz tartışmalar, yaptığımız araştırma ve incelemeler bize böyle bir bilinç düzeyi kazandırmayı hedefliyordu ve önemli ölçüde böyle bir bilgi ve bilinç düzeyini edindik. Bununla ne kazandık? Kendimizi neye göre, hangi esaslara göre sorgulayacağımızı, yeniden yapılandıracağımızı, ret ve kabul ölçülerimizin neler olacağını belirlemeye, netleştirmeye ulaştık. Kuşkusuz bu olmadan sorgulama olmaz, eleştiri özeleştiri olmaz. Değişim ve yeniden yapılanma olamaz. Neye göre kendimizi yapılandıracağımızı bilmeden nasıl değiştireceğiz, yenileyeceğiz, yapılandıracağız? Onu yapabilmek için her şeyden önce doğrunun ne olduğunu bilmek gerekir. Demek ki Önderlik savunmaları üzerinde yürüttüğümüz bütün araştırma, inceleme ve tartışmaların temel amacı, kendimizi başarılı bir özgürlük militanı haline getirmek için neleri esas almamız, neye göre kendimizi şekillendirmemiz gerektiğini öğrenmeye, anlamaya çalışmaktı. Ardından savunmalarla iç içe parti ve mücadele tarihimizin derslerini çıkartmaya çalıştık. Tarih dersleri gördük, ülke ve halk tarihi, parti ve mücadele tarihi, kadın özgürlük tarihi, buna bağlı olarak doğru partileşme, doğru katılım, doğru militanlaşma, bunun Önderlik ve şehitler gerçeğinde ifadesini bulan doğru biçimlerini genel ve tek tek örneklerle ele alarak incelemeye, öğrenmeye, buna göre de kendimizi günlük tartışmalar içerisinde sürekli yenilemeye çalıştık. Bütün bunların hepsi de öğrendiğimiz Önderlik ve şehitler gerçeği temelinde kendimizi yeniden yapılandırabilmek, birer başarılı özgürlük militanı haline getirebilmek için pratikte nelere dikkat etmemiz, neleri esas almamız gerektiğini öğrenmek içindi. Böylece bir yandan Önder Apo'nun düşünceleri temelinde militanlaşmanın mümkün olduğunu gördük, anladık. Diğer yandan ise yaşanmış pratiklerden çıkartılmış derslerden de yararlanarak onun nasıl gerçekleştiğini özümseyerek anladık.

Bütün bu tartışmalardan bu sonuçları çıkarttık. Böylece başaran bir özgürlük militanı olunabileceğine dair kendimize olan inancımız, güvenimiz gelişti. Bu temelde sorgulamayı daha da somutlaştırdık, derinleştirdik; kendi gerçeğimizde yakın hale getirdik. Bunu genelde savaş, özelde Devrimci Halk Savaşı teorisini, stratejini, tarz ve taktiklerini, pratik uygulama durumumuzu değerlendirerek yaptık. Devrimci Halk Savaşı'nın kırda, dağlık alanda uygulanma düzeyi kadar, ovalarda, kentlerde pratikleştirme düzeyini de tartıştık, değerlendirdik. Niçin savaş oluyor, nasıl olacak, bu savaşa kim öncülük edecek, kim yürütecek, savaş içinde kim, hangi düzeylerde katılım gösterecek? Böyle bir savaşı başarıya götürecek ilke ve amaçlar neler? Böyle bir savaşın yıkmak istediği, kurmak istediği ne? Savaşta başaran, kazandıran, kaybettiren tarz ne? Bu konuda genel olarak duruşumuz, pratiğimiz neyi ifade ediyor? Kırda Devrimci Halk Savaşı stratejisinin pratik gereklerini ne kadar yerine getiriyoruz, bunu ovaya şehre ne kadar yayıyoruz? Yaptıklarımız ne kadar başarı kazandırıyor, ne kadar kaybettiriyor. Yaptıklarımız, yapmamız gerekenlerin ne kadarı oluyor? Ne kadarını yapamamışız, neden? Engeller neler, zorluklar neler? Nereden kaynaklanıyor? Bunları sorguladık. Dördüncü stratejik dönem diye ifade ettiğimiz Devrimci Halk Savaşı stratejisinde başarı elde edebilmek için yürütmemiz gereken en temel görevin ne kadar doğru anlaşılıp ele alınarak başarılı, yeterli bir biçimde uygulanıp uygulanmadığını sorguladık. Bu temelde genel hareketimizin Devrimci Halk Savaş stratejisinin uygulanmasına yaklaşımının ne olduğunu sorgulamak kadar, özel olarak da gerilla güçlerinin, HPG ve YJA Star kuvvetlerinin mücadeleye, Devrimci Halk Savaşı'na öncülük etmekle yükümlü olan, misyon sahibi olan güçlerin bu işi ne kadar anlayıp, ne kadar yerinde ve zamanında doğru ve başarılı bir biçimde uygulayabildiklerini, bunları ne kadar yapamadıklarını sorguladık. 2010 yılında ne oldu, 2011 yılında ne oldu, 2012 yılında gidişat nasıldır? 2010'dan önceki süreçler nelerdi? Neden Dördüncü Stratejik Dönemin bu biçimde gelişmesine ihtiyaç oldu. Bu bir zorunluluk muydu, yoksa başka nedenlere dayalı olarak mı bu durum ortaya çıktı, gelişti? Dördüncü Stratejik Dönemin Devrimci Halk Savaşı olması önlenebilir miydi, önlenemez miydi? Önlenmemiş olması bize ne kaybettiriyor, ne kazandırıyor? Özgürlük Mücadelesi açısından başarı grafiğimizi nasıl gösteriyor?

Biz halkın gücünü ne kadar doğru ele aldık

Bununla birlikte savaşla etle tırnak gibi bağlı olan gerillacılığın, askerliğin diğer hususları yani komutalık hususları, örgütlenme hususları, örgütsel işleyiş hususları, gerillanın büyütülmesi ve eğitilmesi vb gibi temel konuları üzerinde de çok durduk. Çünkü eğer bir savaşı yapma koşulları oluşmuşsa savaşta başarıyı son tahlilde savaşa kendini doğru ve yeterli bir biçimde verip vermeme durumu, komutanın savaşı doğru anlayıp başarıyla yürütüp yürütmeme durumu belirler. Son dönemlerde ortaya çıkan sözde bazı savaş teorisyenlerinin iddia ettikleri gibi sonucu belirleyen kesinlikle teknik güç değildir. Hatta nicelik gücü de değildir. Aksine nitelik, yani komutanın ve savaşçının hazırlık düzeyi, amacı anlama ve amaca bağlanma düzeyi, savaşın amacı için kendini feda etme düzeyinin belirleyiciliği hala devam ediyor. O nedenle de iç ve dış koşullarda mevcut pratiği ortaya çıkan durumlar ne olursa olsun, yetersizlikler ne kadar bulunursa bulunsun bunların ortaya çıkan yetersizliklerdeki payından çok daha fazlasının komutanın ve savaşçının savaşı anlama, savaşın amaçlarına kendini bağlama, savaşın tarz ve taktiklerine kendini yatırma durumunun temel belirleyici etken olduğu tartışma götürmüyor. Bu bakımdan da savaşta karşı karşıya kaldığımız sorunları doğru ve yeterli bir biçimde anlamak için, Devrimci Halk Savaşı'nı doğru, başarılı ne kadar yürütüp yürütmediğimizi irdelemek için savaşta başarıyı getirecek olan savaşçı, komutan ve savaş birliği durumunu kendi pratiğimizi sorgulama temelinde ele aldık, değerlendirmeye çalıştık. Bu konuda Önderlik çizgisinin doğruları karşısında güncel pratikte neler yapıp yapmadığımızı, ya da pratiğimizin neyi ifade ettiğini sorgulamaya çalıştık. Dolayısıyla savaşta başarıyı garantileyen gerçekliği doğru ve yeterli bir biçimde ortaya çıkartmak istedik.

Eğitim, örgütlenme ve yönetim konularında yaklaşımlarımızın, tarzımızın, çabalarımızın ne kadar doğru ve yeterli olup olmadığına eleştirel ve özeleştirel bir gözle bakmaya çalıştık. Bütün bunları Devrimci Halk Savaşı'nın temel dayanağı olan kitle çizgimiz temelinde araştırmaya çalıştık. Adı üzerinde halk savaşı! O halde halkın savaşıdır, halka dayalı bir savaştır, halkın gücüyle gerçekleşen bir savaş. Biz halkın gücünü ne kadar doğru ele aldık, her şeyden önce bu güce ne kadar inandık, bu gücü ne kadar harekete geçirdik; bunun için ne kadar halkı eğitip örgütledik, seferber ettik. Halka ne kadar çizgi esaslarına göre doğru yaklaştık? Bunlar ne kadar Önderlik çizgisiyle, Devrimci Halk Savaşı stratejisiyle uyumlu oldu? Bu konularda ne tür hatalar, yanlışlar, eksiklikler ortaya çıktı? Bırakalım halkın gücünü harekete geçirmek, Özgürlük mücadelesine seferber etmeyi, harekete geçmiş gücü kendi elimizle ne kadar heder ettiğimizi ya da ortada bıraktığımızı, bunun ne kadar sonuçları olduğunu anlamaya çalıştık. Bütün bunlar Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde birer savaşçı ve militan olarak yapmamız gereken temel görevler karşısındaki durumumuzun ne olduğunu, ne olmadığını, bu görevleri ne kadar anlayıp doğru bir tarzla, üslupla, yeterli bir tempoyla yerinde zamanında ne kadar uy-

"Doğru bir sorgulama, eleştiri özeleştiri, kendini yenileme olabilmesi için her şeyden önce bunun hangi ölçüye, tartıya, esaslara, ilkeye göre olacağını doğru tespit etmek ve yeterince bilmek gerekir. Bizde doğruları temsil eden, Önderlik ve şehitler gerçeğimiz oluyor. Dolayısıyla mücadeleyi doğru bir çizgide başarıyla geliştiren olabilmek için bu mücadelenin doğru ve başarılı geliştirilmesinin neyle ve nasıl mümkün olduğunu bilmek gerekir"

gulayıp uygulamadığımızı sorgulamayı ifade etti. Dolayısıyla gerilla güçleri olarak kendi pratiğimizi hiçbir kaygıya, endişeye düşmeden, sağa sola saptırmadan, örtbas etmeden, tam bir açıklık içerisinde ortaya koyup analiz etmeye, doğrularla yanlışları, yeterli olanla olmayanları ayırt etmeye çalıştık. Böylece aslında genelde Özgürlük hareketi olarak, özelde gerilla hareketi olarak pratiğimizin durumunu sorguladık. Eleştirel ve özeleştirel bir bakış açısıyla hareket olarak çizgi esaslarının neresinde olup olmadığımızı, dönemsel görevleri ne kadar başarıp başarmadığımızı açığa çıkartmaya, ortaya koymaya, hareket genelinde bunları anlamaya çalıştık.

Temel amacımız kendi gerçeğimizi anlamak

Bütün bunlar neyi ifade ediyordu? Hareket açısından eleştiri özeleştiri yapmayı ifade ediyordu. Önderlik ve şehitler çizgisinde genelde hareketimizin, özelde gerilla güçlerinin pratik görev ve sorumluluklarını ne kadar başarıp başarmadıklarını ortaya çıkartmayı içeriyordu. Dolayısıyla hareketimizin durumunun netleştirilmesini ifade ediyordu. Devrimci halk savaşının özgürlükçü hareketi olarak neresindeyiz? Gerilla hareketi olarak ne kadar anladık ve uyguluyoruz? Ne kadar öncülük ediyoruz? Doğru tarz, üslup, yeterli bir tempoya ne kadar ulaşmışız? Böyle bir stratejiyi ne kadar anlamışız ve ne oranda doğru tarz ve yaratıcı taktiklerle hayata geçiriyoruz? Bunları sorguladık. Çünkü hareketi sorgulamadan, hareketin içinde bulunduğu durumu irdelemeden, onun hata ve eksikliklerini ortaya çıkartıp nedenleriyle birlikte sorgulayarak derslerini edinmeden kendimizi değerlendiremezdik, çözümleyemezdik. Böylece ideolojik politik çizgi ve devrimci halk savaşı karşısındaki duruşumuzu, Özgürlük Hareketi ve gerilla olarak ne konumda olduğumuzu bütün kapsamı ve derinliğiyle çözümlemeye, irdelemeye, anlamaya çalıştık.

Temel görevler üzerinde yaptığımız bu analizleri, değerlendirmeleri son derste bir de alanlar somutunda yapmaya çalıştık. Evet savaş, Devrimci Halk Savaşı, kırdaki, şehirdeki savaş, eğitim, örgütlenme, komutanlık, halkla ilişkiler konusundaki genel duruşumuzun alanlar somutunda, sahalar, eyaletler, bölgeler somutunda ne kadar doğruluk, yeterlilik arz edip etmediğini, ne kadar hata ve eksiklikler taşıdığını alan alan, güç güç, birlik birlik açığa çıkartmaya çalıştık. Alan pratiklerinin değerlendirilmesi devrimci görevlere göre dikey olarak yapılan sorgulamanın çalışma alanlarına göre yatay bir biçimde de yapılarak farklı bir açıdan daha derin, daha gerçekçi bir analizini ortaya çıkarmayı ya da daha doğru, daha somut irdelenmesini yapmayı ifade ediyordu. Böylece genelde devrimci görevler karşısında hareket olarak duruşumuzun ne olduğunu toplu bir değerlendirmeye tabii tuttuğumuz gibi, bir de bu genel içerisinde her sahanın, eyaletin, bölgenin, birliğinin duruşunun, durumunun doğruluk ve yeterlilik düzeyinin ne olduğunu sorgulamaya, açığa çıkartmaya çalıştık. Böylece bütün alanları, eyaletleri, sahaları, bölgeleri, birliklerin durumunu önderlik ve şehitler çizgisinde devrimci halk savaşı stratejisini başarıyla hayata geçirmenin neresinde olduğu konusunda netleştirmeye tabii tuttuk.

Şimdi kişisel eleştiri ve özeleştiri platformları hareketin geneli, gerilla hareketimiz, dördüncü stratejik dönem karşısındaki duruşumuz, tek tek saha ve eyaletlerin somut duruşları ışığında yapılanların bireyler, kişiler düzeyinde

“Önderliksel doğuş bir kişilik devrimidir. Sömürgeci soykırım rejiminin bütün teslim alma, yok etme çabalarına karşı özgür insan olarak yeniden dirilmeyi, doğmayı ifade ediyor. Bu da tabii kendi gerçeğini doğru görmek, örtbas etmemek, kabul etmemek, daha doğrusu onu reddedecek, ona karşı mücadele edecek bir gücü cesareti göstermektir. İşte Apocu cesaretin özü bu. Dolayısıyla PKK devriminin esasını da bu oluşturuyor”

de irdelenmesini, daha da somutlaştırılmasını, daha da derinleştirilmesini ifade ediyor. Aslında dikkat edilirse Önderlik savunmalarının okunup incelenip tartışılmasından alan pratiklerinin sorgulanmasına kadar geçen süreçteki bütün konular, tartışmaların tek amacı var; kendi gerçeğimizi anlamak. Biz kimiz, neyiz, ne durumdayız; neredeyiz, ne yapıyoruz? Kuşkusuz bir yerlerdeyiz, kendimize birçok sıfatlar takmışız, şu veya bu biçimde kendimizi ifade ediyoruz da, olduğumuz yere, fiilen bulunduğumuz yere ne kadar layık durumdayız? Üzerine taktığımız sıfatların gereğini pratikte ne kadar yerine getiriyoruz? Önümüze koyduğumuzu söylediğimiz görev ve sorumlulukları yerinde, zamanında ne kadar başarıyoruz? Başarıyor muyuz, başaramıyor muyuz? Başarıyorsak düzeyi nedir, başaramıyorsak düzeyi nedir; başarısızsak bunun nedenleri neler, başarısızlık nereden kaynaklanıyor, kim engelliyor, neden engelleniyor, bu engeller nasıl aşılacak? Başarısızlık, yetersizlik etkenlerini aşarak kendini başaran, kazandıran militan haline nasıl getireceğiz? İşte kişisel eleştiri-özeleştiri platformları da bu gerçeklerin açığa çıkartılmasını, dolayısıyla ülke gerçeği, hareket gerçeği, sahalar, eyaletler, birlikler gerçeği temelinde yapılan analizlerin ve düzeltmelerin kişiler somutunda da yapılarak kişisel düzeltmelerin anlayışta ve duruşta sağlanmasını ortaya çıkartmak istiyoruz.

Demek ki bütün eğitim programımızın hepsi, devre boyunca yürüttüğümüz bütün eğitim çalışmaları, tartışmalar, araştırma ve incelemelerin hepsi kendi gerçeğimizi anlamak, kendi kişisel duruşumuzu çözümlemek, önderlik ve şehitler çizgisi karşısında Dördüncü Stratejik Dönem dediğimiz Devrimci Halk Savaşı stratejisinin uygulanması karşısında ne durumda olduğumuzu analiz etme, doğru anlama, yeterince çözümleme, var olan yetersizlikleri, hataları ortaya çıkartarak, nedenleriyle birlikte onları gidermenin yol ve yöntemini bulup ortaya çıkartma ve bu noktada bir netlik, kararlılık, kesinlik sağlamak içindi. Aslında bütün devre boyunca yürüttüğümüz tartışmaların temel amacı, hedefi her birimizde böyle bir netleşmeyi, kavrayış düzeyini, analiz etme yetisini, hata ve eksikliklere karşı mücadele etme gücünü ortaya çıkartmaya dönüktü. Düşmanın içimizdeki etkilerini, varlığını anlamak, bilince çıkartmak ve bu iç düşmana karşı mücadele etmeyi öğrenmek ve bunu gerçekleştirmek içindi. Önce içimizdeki düşmanı yenmek içindi. Bunu yenecek bir ideolojik mücadeleyi, sınıf ve cins mücadelesini Önderlik çizgisinde doğru ve yeterli yöntemle yaparak düşmanın sömürgeci soykırım gerçeğini kendi içimizde, kişiliğimizde, ruhumuzda, duygularımızda, düşüncemizde, davranışımızda yenilgiye uğratmayı, bu temelde düşman etkilerini aşarak yeni, özgür mücadeleci bir kişilik haline kendimizi getirmeyi, bu temelde kendimizi yeniden yaratmayı, yeniden yapılandırmayı hedefliyorduk.

Önderliksel doğuş bir kişilik devrimidir

İşte eğitim bu demektir; eleştiri özeleştiri de bunu ifade ediyor. Demek ki eğitimle eleştiri özeleştiri bir ve aynı şeydir. Eleştiri özeleştirisiz eğitim olmaz. Daha doğrusu kendini eğitmenin eleştiri özeleştiri dışında herhangi bir yol ve yöntemi yok. Ama eleştiri ve özeleştiriyi de doğru yapmak lazım. Eleştiri özeleştiri yapabilmek için, bir şeyi analiz edip sorgulayarak düzeltebilmek için her şeyden önce neye göre sorgulayacağını bilmek lazım. Ondan sonra sorgulamadaki yol, yöntem, üslubu doğru tutturmak lazım. Dahası, bu sorgulamayı yapacak, yani mücadele edecek cesareti, fedakarlığı kendi içinde yaratmak lazım. Yani kendinde yeni insan olmaya, başaran insan olmaya ihtiyaç uyandırmak, kendini böyle bir iddia sahibi, güç sahibi kılmak gerek. İşte eleştiri özeleştiri bunlarla oluyor. Tümüyle yanlışları, eksiklikleri görüp atmayı, onlar yerine doğru ve yeterli olanı koymayı ifade ediyor. Bunu tabii kendi kişiliğimizle, kendi içimizde yapmayı, dolayısıyla kişilik devrimimizi gerçekleştirmeyi ifade ediyor. Önder Apo buna zihniyet devrimi dedi, vicdan devrimi dedi. PKK devriminin özünü zihniyet ve vicdan devrimi oluşturuyor; kişilik devrimi oluşturuyor. Özgür birey, özgür toplumu yaratma mücadelesi oluşturuyor.

Kesinlikle PKK'nin çok büyük bir siyasi ve askeri hareket olduğunu kimse inkar etmemeli. Böyle yapanlar kendilerini yanıltırlar. PKK gerçeğini saptırırlar. Dolayısıyla PKK gerçeğine, Önderlik gerçeğine uygun bir tutum ve yaklaşım içinde olamazlar. Öyle olamayanlar da hiçbir zaman başarılı olamazlar. Öyle davranmak, PKK'nin bir önderlik hareketi olduğunu yadsımak oluyor. Oysaki güneş nasıl balçıkla sıvanmazsa PKK'nin bir önderlik hareketi olduğu gerçeği de hiçbir biçimde örtbas edilemez, gizlenemez, maskelenemez. Bunu hiç kimse yapamaz. Bunu yapmaya çalışanların bütün çabalarının şimdiye kadar hüsranla sonuçlandığı biliniyor, bundan sonra da aynı akıbeti yaşayacağından hiçbir kuşku yok. O bakımdan da öncelikle PKK gerçeğinin özünün bir ideolojik mücadele olduğunu, kişilik mücadelesi olduğunu, PKK devriminin esasının kişilik devrimi olduğunu bileceğiz, anlayacağız, kabul edeceğiz. Bu aslında bütün ezilenler için böyle, özgürlük arayan herkes açısından böyle. En fazla da Kürdistan'da böyle, Kürt toplumu için böyle. Kürt insanı, Kürt ezileni, Kürt kadını, Kürt genci için böyle. İnkar ve imha sistemine karşı, sömürgeci ve soykırım rejimine karşı doğru ve başarılı bir duruş göstermenin, mücadele etmenin başka şartı, başka koşulu yok çünkü. Farklı yol ve yöntemlerle bu işi yapmak imkansız. Önce düşman gerçeğini kendinde yenmeden dıştaki düşmana karşı mücadele etmenin imkanı yok. Neden? Çünkü sömürgecilik dar, basit bir sömürü gerçeği değil. Tam tersine bireyi ve toplumu kendi gerçekliğinden çıkartarak bambaşka bir gerçekliğe dönüştürme hareketi, yani bir soykırım hareketi. Bunu katliamla yapıyor, asimilasyonla yapıyor. Ve bu durum devam ediyor. Bu rejimi yürütenler istedikleri kadar “artık eski durum yok, aşılmıştır” desinler. Bunların hepsi palavra, bizim o sözlere karnımız tok. Bu rejimi en zalimce uygulayanların hepsi geçmişten bu yana aynı sözleri söylediler, aynı iddialarda bulundular. Günümüzde yapılanların da geçmişte yapılanlardan hiçbir farkı yok. Bu anlamda oldukça tecrübeliyiz; gerçekleri anlamış durumdayız. Öyle kolay kanacak, aldanacak, tatlı sözlere inanacak durumda değiliz. O bakımdan da sömürgeciliğin Kürdistan'da nasıl bir gerçeklik olduğunu, birey ve topluma nasıl bir saldırıyı ifade ettiğini çok iyi biliyoruz. Onun dar, basit bir sömürü olmaktan çok çok öteye, insanın ruhuna, bilincine, zihniyetine, duygusuna, düşüncesine, kişiliğine, davranışına, her şeyine yöneltilmiş bir saldırı olduğundan hiçbir kuşkumuz yok. Önderlik gerçeği bunu aydınlattı. Kırk yıllık mücadelemizin dersleri bu gerçeği bize net, açık bir biçimde gösterdi. O halde Kürt insanına ve toplumuna yöneltilen saldırı bu kadar boyutluysa, tümüyle bireyi ve toplumu esas alıyorsa, bireyin ve toplumun bütün değerlerini, yaşam özelliklerini hedefliyor ise o zaman böyle bir rejime, sisteme karşı mücadelenin de, bunun tam karşıtı olarak bireyi ve toplumu duygu, düşünce, ruh, davranış, zihniyet, kişilik, yani her bakımdan düzeltmeyi, yeniden yaratmayı hedeflemesi kesinlikle şart. İşte kişilik devrimi bu. İşte özgür kişiliğin, özgür toplumun ortaya çıkma çabası bu. Bunun da temel yönteminin içteki düşmana ya da sömürgeci soykırım rejiminin içimizdeki etkilerine, uzantılarına karşı bir ideolojik mücadele olduğundan, sınıf ve cins mücadelesi olduğundan hiçbir kuşkumuz yok.

Peki, bu mücadelenin gerçekleşme biçimi nedir? Bu mücadeleyi var eden yöntem ne? İşte eleştiri özeleştiri. Başka hiçbir yöntem yoktur. İdeolojik mücadelenin bir tek biçimi vardır. O da eleştiri özeleştiridir. Bunsuz hiçbir şey olmaz. Bu bakımdan eleştiri özeleştiri bizim için ayda yılda bir sefer yoldaşların huzuruna çıkıp bir platform karşısında bir iki saat eleştiri dinlemek, kendini değerlendirmek olamaz. Kesinlikle bu çok dar ve yetersiz kalır. Bu sadece daha toplu, daha özgün bir değerlendirme yapmayı ifade ediyor. Elbette bu olmalı. Bunu büyük bir dikkat ve ciddiyetle gerçekleştirmeliyiz. Fakat eleştiri özeleştiriyi kesinlikle bununla sınırlamamalıyız; yaşamımızın her anında gerçekleşen bir yaşam yöntemi olarak uygulamalıyız. Her zaman yaptıklarımızı, yapmamız gerekip de yapamadıklarımızı eleştiri özeleştiri yöntemiyle sorgulamalıyız. Hata ve eksikliklerimizi bulmaktan ve onlara karşı mücadele etmekten korkmamalıyız. Apocu cesaretin özü buradan ileri geliyor. Apocu cesaret büyük silahşorlukla oluşmadı, siyasi dehalar olarak ortaya çıkmakla da oluşmadı. Kendi gerçekliğini kabul etmek, ifade etmek ve onu reddetmekle oluştu. Önderlik gerçeğimizi iyi anlayalım, doğru yaklaşalım. Önderliksel doğuşu, Önderliksel gerçekleşmeyi iyi anlayalım. Önderliksel doğuş bir kişilik devrimidir. Sömürgeci soykırım rejiminin bütün teslim alma, yok etme çabalarına karşı özgür insan olarak yeniden dirilmeyi, doğmayı ifade ediyor. Bu da tabii kendi gerçeğini düşman saldırıları karşısında doğru görmek, örtbas etmemek, kabul etmemek, daha doğrusu onu reddedecek, ona karşı mücadele edecek bir gücü cesareti göstermektir. İşte Apocu cesaretin özü bu. Dolayısıyla PKK devriminin esasını da bu oluşturuyor. Dikkat edilirse devrim kişilik devrimidir, devrim yeni özgür insanı yaratma devrimidir. Devrimimizin esasını da bu oluşturuyor.

Devrimimizin esas yöntemi eleştiri özeleştiridir. Ne kadar ideolojik mücadele, eleştiri özeleştiri, içimizdeki düşmanı yenmek varsa o kadar siyaset ve askerlik, o kadar dışta düşmana karşı mücadele etmek, o kadar siyasi ve askeri mücadelede etkili mücadele eder hale gelmek olur. Bunun başka yolu ve yöntemi yok. Tersi kesinlikle doğru değil. Yani Kürdistan'da siyasi ve askeri mücadeleden ideolojik mücadeleye geliş kesinlikle doğru değildir, gerçekçi değildir. Dolayısıyla birinci olanı, esas olanı doğru bilmeliyiz, doğru anlamalıyız. Dikkat edersek eleştiri-özeleştiri bizim

için böyle bir anlık, zoraki bir durum değil; bir yaşam felsefesi, yaşam yöntemi, yaşam karşısında özgür duruş ve görevler karşısında kendini başaran kişilik haline getirmenin temel tarzı, temel yöntemi oluyor. O bakımdan da bizim öyle korktuğumuz, ürktüğümüz, ayda yılda bir başvurduğumuz değil de bilerek, isteyerek, büyük bir cesaret ve fedakarlık göstererek günün yirmi dört saatinde bütün yaşamımız karşısında sürekli hayata geçirdiğimiz, başvurduğumuz, kendimizi eğiterek görevler ve yaşam karşısında hazır hale gelmeyi sağladığımız temel yöntem oluyor. Bunu bilelim. Bunu bildiğimiz ölçüde biz eleştiri ve özeleştiriyi ve onun PKK içindeki konumunu, yerini anlamış oluruz. Gerçekçi, somut, dürüst, yaşam karşısında başarılı durmak isteyen kişilik açısından da eleştiri özeleştirinin rolü aynı konumdadır. İlla PKK militanı olmaya da gerek yok.

Kendi gerçeğimize göre hareket etmemiz en doğrusu

PKK militanı dürüst insan olmanın en planlanmış, örgütlendirilmiş, eylemsel kılınmış tarzı oluyor. Bu işin en bilinçli en örgütlü bir biçimde yürütülmesini ifade ediyor. Çünkü Kürdistan'da gerçeği anlamanın, köleliği, baskıyı, sömürüyü yenmenin, özgür, adil, eşit, demokratik bir yaşam kazanmanın başka yolu ve yöntemi yok. Kürdistan'a, Kürt toplumuna, Kürt insanına dayatılan sömürgeci soykırım rejimi bunu zorunlu kılıyor. Onun için de baştan beri Önderliksel doğuş bir kişilik devrimi olarak gerçekleşiyor. Önceki insan ve toplum duruşuna karşı çok büyük ve derin bir eleştiri özeleştiri gerçeği olarak ortaya çıkıyor. Bu da sömürgeci ve soykırım rejiminden kopuşla kendisini ortaya koyuyor. PKK'lileşmek bu düzenden kopmayı ifade ediyor, PKK'lileşmek ayrı bir ölçü, ayrı bir yaşam tarzı edinmeyi, dolayısıyla ayrı bir yaşam sistemi, kişilik, toplum oluşturmayı ifade ediyor. Dikkat edilirse siyasete ve askerliğe bağlı olmaksızın bir kişide de dile gelen budur, on kişide de, yüz kişide de gerçekleşen budur, Grup da böyledir, parti de böyledir, gerilla da böyledir, şimdi özgürlüğe yürüyen halk da böyledir. Ulusal diriliş devrimi neyi ifade ediyordu? Düzenden kopmayı. Kapitalist modernite sisteminin küresel hegemonya haline gelirken Kürdistan'a dayattığı inkar ve imha sisteminden kopmayı, ayrı, özgür ve demokratik bir yaşamı öngören bir toplum ve insan gerçeğine ulaşmayı ifade ediyordu. Şimdi bunun esas yöntemi bu.

Bu bakımdan şunu iyi bilmeliyiz: Bizim dürüst, yurtsever, devrimci bir demokrat olarak gerçekleri anlamamızın, görev ve sorumluluklarımızı bilince çıkarmanın ve onları başarıyla yerine getirecek yol, yöntem, irade, bilinç, güç, iddia kazanmamızın yegane yöntemi eleştiri özeleştiridir. Kendi gerçeğimizi görmeden, hata ve eksikliklerimizle mücadele etmeden, bu kadar soykırıma tabi tutulmuş bir insan gerçeğinden özgürlük savaşçılığı çıkılmaz, insanlar öyle özgürlük militanı haline gelemez. Dolayısıyla o insandan başarı zafer ortaya çıkmaz. Kendisini yeniden yarattığı, zihniyet ve vicdan devrimini, dolayısıyla ona dayalı kişilik devrimini derinliğine yaptığı oranda bir kişinin devrimci yurtsever militan haline geleceği, sömürgeci soykırım rejimine karşı özgür birey ve toplumu yaratmak için mücadele edeceği, siyasi ve askeri mücadeleyi yürüten bir kişilik, siyasetçi, asker, militan, gerillacı, komutan haline geleceği kesin. Bunun dışında bir yolu yok. Bu bakımdan kendi gerçekliğimizi doğru anlayalım, abartılardan uzak duralım, başkalarına göre kendimizi değerlendirmeden uzak duralım. Taklitten, tekrardan kesinlikle kaçınalım. Kendi gerçeğimize göre hareket etmemiz en doğrusu. Önderlik gerçeğinin sadeliği burada kendisini ifade ediyor. Dolayısıyla Kürdistan'da bu işler Kürdistan koşullarına göre oluyor. Doğrusu da odur. Bu işe gerçekçi yaklaşmak, yaratıcı yaklaşmak, somut yaklaşmak kesinlikle gerekli. Birinci şart bu. İkincisi her türlü kendini abartma, gerçekleri örtbas etme, görev ve sorumluluklardan uzaklaştırmadan kesinlikle kaçınalım. Bunların bize kazandıracağı hiçbir şey yok. Ancak özgür yaşam karşısında kendimizi sorumlu gördüğümüz, özgür yaşamı katledenlere karşı mücadelede kendimizi borçlu hissettiğimiz ölçüde doğruya geliriz ve başarılı oluruz.

Önderlik gerçeği büyük bir sorumluluk gerçeğini, duygusunu ifade ediyor. Şehitler gerçeğimiz büyük bir borçluluk tutumunu, duruşunu, duygusunu ifade ediyor. Boşuna Amed Zindanı'nda Mehmet Hayri Durmuş yoldaş "mezar taşıma borçlu yazılsın" demedi. O kadar büyük bir irade, bilinç, kararlılığa ulaştığı zaman borçlu olduğunu gördü. Aslında ortaya çıkan sonuç o kararla netleşmişti. O sonucun bile kendisini kurtarmayacağını, sömürgeci soykırım rejimi karşısında dürüst, onurlu, özgür insan olarak yeterli yaşamış olduğu gerçeğini ortaya koymayacağını ifade etti. Yine de borçlu olduğunu, borçluluktan kurtulamadığını, o tutumun, o kararlılığın, o tarzda kendini eritmenin bile Özgürlük mücadelesi açısından, halkın özgür ve demokratik yaşamı açısından kendisinin borçlu olmaktan çıkarmayacağını ifade etti. Bunlar tarihi gerçekler, büyük düşünceler ve davranışlar. Önderlik ve şehitler gerçeği derken kastettiklerimiz bunlar tabii. Soyut, boş, içeriksiz hususlar üzerinde durmuyoruz, sadece laf olsun diye söylemiyoruz. Tarihsel olarak gerçekleşmiş büyük hakikatler bunlar; yaşanmış gerçekler. Bizi buraya kadar getiren, bir arada tutan, bu kadar zorluklar karşısında dirençli, mücadeleci kılan, bunun için gerekli ruhu, iradeyi, iddiayı, bilinci kazandıran kesinlikle bu gerçekler.

Bunları iyi görmemiz gerek. Bu bakımdan da zoraki değil bu iş, öyle bir zorlama yok. Zorlayıcı bir olgu olarak görenler hiç yapmayabilirler. "Ne ben eleştiri yapıyorum ne de özeleştiri veriyorum" desinler. Platforma çıkmalarına bile gerek yok, çünkü gerçekçi olmaz, o kendini kandırma olur ki, biz burada kendimizi kandıracak durumda kesinlikle değiliz. Her şeyden önce kendimizi kendi kendini kandıran durumdan kurtarmak istiyoruz. O olmadan doğruya ulaşmak, hakikate ulaşmak, yani özgürlük militanı haline gelmek kesinlikle mümkün değildir. O bakımdan da tabii daha rahat olalım, daha açık olalım, daha istekli olalım, daha çok yoğun olalım, dürüst davranalım. Birileri söylediği için değil, kendimizin ihtiyacı olduğu için bu işi yapalım. Gerçek bu zaten. Dolayısıyla başarılı sonuç almak da ancak böyle davranmakla mümkün. Bu çerçevede eleştiri-özeleştiri gerçeğine yaklaşmak, 2012 yaz eğitim devremizin sonuç platformlarını böyle bir yaklaşım ve anlayışla sürdürüp sonuca götürmek hem gerekli hem de önemli. Gerekli çünkü içinde bulunduğumuz savaş gerçeği bizden bunu istiyor. İşleri başarıyla yapan haline gelmemizi istiyor. Önemli, çünkü bundan sonrasının nasıl şekilleneceği burada ortaya çıkacak sonuca bağlı. Ben olsam da olur, olmasam da olur, benim burada söyleyeceğim iki sözün mücadelede ne önemi olacak, ne yeri olacak dememek lazım. Öyle demek başta kendini kandırmak oluyor, yanlışa düşmek oluyor. Yanılgı oluyor. Hiçbir arkadaş böyle bir duruma kesinlikle düşmemeli, öyle yaklaşmamalı. Bir kişi deyip geçmemek lazım. Bir kişinin doğru bir duruş kazanması deyip geçmemek gerekiyor. Bir kişide gerçekleşen bir örgütte, bir örgütte gerçekleşen bir halkta ve tüm insanlıkta gerçekleşebilir. Önderlik ve parti gerçeğimiz, Kürt halkının özgürlüğe yürüyüş gerçeği bunu ifade etmiyor mu? O halde demek ki öyle diyemeyiz, dememiz gerekli. Bu bakımdan da daha gerçekçi, daha derin, daha somut eleştiri-özeleştiriye yaklaşmak, eğitimden aldıklarımızı esas burada somutlaştırmak, önümüzdeki zaferi önce burada, kendi kişiliğimizde yaratmak temel şart oluyor. Bu platform bunun gerçekleştirilmesini ifade ediyor. Her biri büyük zaferler kazanacak kişilik devrimini yapmayı içeriyor. Öyle basite alacağımız bir durum değil. O halde kişilik devrimlerini burada ne kadar derin ve güçlü yaparsak yarının devrimci halk savaşının zaferi de o kadar güçlü gelir; Demokratik özerklik devrimi de o kadar hızlı ve başarılı gerçekleşir. Bütün arkadaşlarımızın bu esas üzerinde eleştiri-özeleştiri platformuna yaklaşacağına inanıyoruz.

Eleştiri, kuşkusuz hataları, eksiklikleri ortaya çıkarmayı ve düzeltilmesini istemeyi ifade ediyor. Yani çözümleyicidir, aydınlatıcıdır, kazanımcıdır. İçeriği de üslubu da böyle olmalıdır. Eleştiriye bir hesaplaşma, yıkma, kazanmaya bağlı olmayan yöntemsiz bir savaş, kavga olarak yaklaşmak, ele almak, uygulamaya çalışmak kesinlikle doğru değil. O tarz önderlik tarzı değil, PKK tarzı değil. O bakımdan her şeyden önce eleştiriye doğru yaklaşmak lazım. Eleştiri bir militanlık görevi, ideolojik-örgütsel mücadelenin en temel bir biçimidir. Eleştiri yapamayan özeleştiri de yapamaz. Özeleştiri yapamayan da kişilik devrimi yapamaz, özgürlük militanı haline gelmez. Bunlar et ve tırnak gibi iç içedir. Fakat eleştiri adı altında her türlü yıkıcı, çözümsüz kılıcı, zorlayıcı davranışlar, sözler yanlıştır. Öyle olamaz. O eleştiri değil. O nedenle her şeyden önce; her arkadaş eleştiri görevine sahip çıkmalıdır. Yoldaşı eleştirmek en temel bir yoldaşlık görevidir. Eleştirmeyen, yoldaşına en büyük haksızlığı, hakareti yapan kişidir. Fakat doğru eleştirmeyen de öyledir. Onun için eleştiriyi en temel bir parti görevi, en temel bir yoldaşlık görevi olarak bileceğiz ve uygulayacağız.

Büyük mücadele nefs mücadelesidir

Eleştiri, yaratıcı, kazandırıcı, çözümleyici, militanlaştırıcı olmalıdır. Onun için içeriği de yöntemi de bu amacı bağlı olmalıdır. Bunun dışındaki doğru eleştiri olamaz. Bunlara dikkat etmeliyiz. Önemli hususlar çünkü.

Diğer yandan özeleştiri, "bakalım hele eleştiri olarak ne söyleniyorsa biz de buna göre bir tutum takınırız" diyerek olmaz. Bir kere şu bir yanılgı. Eleştiriden sonra özeleştiri olmaz. Özeleştiri, eleştiri olmadan kişinin kendine, içine yöneltiği eleştiri demektir. Onu yapabilirse bir kişi ona özeleştiri denir. Ama on kişi eleştirmiş ondan sonra demek ki siz böyle söylüyorsanız bu iş böyledir, doğrudur, kabul ediyorum demek aslında sözleşme imzalamak gibi oluyor. Onun bir özeleştiri değeri yoktur. Bunu net bilmeliyiz. O bakımdan da bir tutum belirlemedir. Şu anlama geliyor: "ben anlamadım, çözemedim, ama yoldaşlar gerçeği açığa çıkardılar, şimdi gördüm, bu temelde tutum belirliyorum, bunları esas alıyorum" anlamına geliyor. O da tabii ki gerekli bir yaklaşım. Eleştiri karşısında gerekli bir yaklaşım ve tutum oluyor; özeleştiri tutumu oluyor. Eleştiri olduktan sonra kabul etmedim, hiçbir değer ifade etmiyor. Birçok arkadaş bunlara takılıyor. Ne kadarını doğru bulayım, ne kadarını eğri bulayım. Doğru bulsan ne olur, eğri bulsan ne olur. Bu işler pazarlık işi değildir. birisi bana şöyle dedi veya demedi işi de değildir. Dese ne olur demese ne olur? Biri sana bir şey söylediği için sen öyle olmuyorsun ki! Birisinin sözüyle ne zafer militanı olursun ne de hiç! Kendi tutum ve davranışlarınla kendi gerçeğini yaratırsın. Onun için bu konularda da gerçekçi olmak lazım. Doğru yaklaşımı, yol ve yöntemi esas almayı bilmek gerekli.

Arkadaşlar bunun için çok daha sorumlu, mücadeleci, kendi içlerinde cesur yaklaşım göstermeliler. En büyük cesaret öze yöneltilen eleştiriyi derinliğine yapabilme cesaretidir. Çünkü en büyük mücadele nefs mücadelesidir, ideolojik mücadeledir. Hata ve eksikliklere karşı yürütülen mücadeledir. O halde bir kişi bu konuda ne kadar cesur ve yöntemli olursa o kadar gelişme sağlar. O bakımdan özeleşitiriyi anlayarak yapalım, mümkünse eleştiriden önce yapalım. Fakat yapamıyorsak o zaman yoldaşlara "ne söylüyorlar, nasıl görüyorlar, yoldaşımız onlar; başarılı olmamızı istedikleri için çaba harcıyorlar" diyerek büyük bir istekle, kaygısız bir biçimde kulak kabartalım, dinleyelim. Biz çok eleştiri-özeleştiri yapıyor, az sonuç alıyoruz; niye? Yaklaşım hatalarımız var, yöntem hatalarımız var onun için. Öyle olmamalı. Önderlik gerçeği kesinlikle bunu reddediyor. Yazık oluyor bu kadar çaba, örgüt ve kişi emeği boşa gidiyor. Böyle olmaz. O bakımdan da mümkünse arkadaşlar kendileri kendilerini eleştirmelidirler. Lenin diyor ki, "hatasız insan yoktur. Akıllı insanın ölçütü hatasız olması değildir. Akıllı insan o ki büyük hata yapmayan, az hata yapan, küçük hata yapan, yaptığı küçük hatayı da herkesten önce görerek özeleştiriyle düzeltendir." Akıllı insanla akılsız insan arasındaki temel ayrım buymuş. Lenin kadar kimse örgüt, militanlık işlerine, eleştiri ve özeleştiri işlerine kafa yormamıştır. Bütün eleştirilen hata ve eksiklikleri yanında bu gerçekliğini kabul etmemiz lazım. O halde demek ki akıllı insan kendi hatasını başkası görmeden önce görebilendir. Bunu esas almalıyız, akıllı insan olmalıyız. Velev ki olamadık, o halde yoldaşa kulak kabartmayı bilmeliyiz. Kendimiz çözemeмişsek, parti çözüyorsa, yoldaşlar çözüyorsa büyük bir samimiyetle, hiçbir kaygı gözetmeden dinleyerek onlardan ders çıkartmayı, onları özümseyip bir özeleştiriye dönüştürmeyi bilmeliyiz. Eleştiri olarak söylenenler eksik de olabilir, içinde hatalar da taşıyabilir, ciddi yanlışları da olabilir, hatta başka amaçlar için de söylenebilir, fakat unutmayalım ki hepsinin bize kazandıracağı bir doğruluk payı vardır; önemli bir gerçekliği vardır. Önemli olan onları görebilmek ve o dersi çıkartabilmektir. Yoksa tersinden yanlışı görüp senin eleştirinin şurası yanlış, o halde ben onu kabul etmiyorum demek, aslında eleştiriyi kabul etmemek, özeleştiriye hiç yaklaşmamak, dolayısıyla kendi duruşunda var olan tutumunda ısrar etmek oluyor. Böyle olmamalı, bunlar kesinlikle doğru tutum değil. Hiçbir şey kazandırmaz kişiye. Kaybettirir. Bunları her arkadaş bilmeli. Bu temelde oldukça duyarlı, dikkatli, ölçülü bir biçimde eleştirileri de, özeleştirel tutumu da geliştirmeliyiz.

Her arkadaş gerçekten de büyük bir olgunlukla, tabii içerikte ve yöntemde doğruları esas alarak hem eleştiri görevini yerine getirmeli hem de özeleştiri hakkına ve görevine doğru ve yeterli sahip çıkıp platformun başarısı için çalışmalı. Biz arkadaşların böyle bir sağduyuya sahip olduğuna inanıyoruz. Mevcut eğitim tartışmalarından da bu bilinçlerini çok daha geliştirdikleri kesin. Bu temelde özeleştiri platformumuzun büyük bir olgunluk, derin bir çözümleyicilik ve güçlü bir netleşme ve kararlaşma temelinde geçeceğine, her arkadaşın önümüzdeki Devrimci Halk savaşında etkili rol oynayan militan haline gelmesinde katkı yapacağına inanıyoruz. Platformu bu temelde başlatıyoruz, ölçüsü böyledir. Bütün arkadaşların da bu esas üzerinde yaklaşarak sonuç alacağına inanıyor, başarılar diliyoruz.

HAKİKAT PENCERESİNDEN KADRO

Önderliğimiz, kapitalizm koşullarında toplumun kendi kendine yürüyen bir olgu haline gelinceye kadar partinin gerekli olduğunu söyledi. Partinin; yani öncülüğün ömrünü toplumun kendi kendine yeter hale gelmesiyle sınırlamak, özünde toplumda büyük bir gücün, potansiyelin var olduğu inancını taşır. Bu da topluma, tüm sorunlarını çözebilecek, kendisine yetecek ve kendisini yönetecek bir gözle bakmak anlamına gelir. Bu bakış açısında toplum, çözüm gücüdür.

Toplumu çözüm gücü kılan şey ise, onun ahlaki ve politik özüdür. Çünkü bu öz; yani 'bulmak' anlamına gelen politika ile 'uygulamak' anlamına gelen ahlak, toplumun her üyesini harekete geçirir, aktifleştirir. Formları değişse de, değişmeyen bu öz sayesinde her toplumun kendi sorunlarını çözme ve kendine yetme gibi bir potansiyeli taşır.

Hiyerarşik devletçi sistem koşullarında devrimcilerin; eş deyişle öncülerin rolü de, bu potansiyelin açığa çıkmasını sağlamaktır. Çünkü devletçi sistem koşullarında toplumun önü kapatılmış, bu gücünün açığa çıkması engellenmiştir. Bu nedenledir ki Önderliğimiz, devrimcilerin rolünün zaten var olan toplumun yaratılması değil de, toplumun gücünün açığa çıkması önündeki engellerin aşılmasını sağlamak olduğunu söyledi. Toplum için gerekli olan, onun potansiyelini harekete geçireceği yol ve yöntemlerdir. Devrimciler, işte bu yol ve yöntemleri bulmakla mükelleftir.

Eski paradigmaya göre devrimcilerin bulduğu yol ve yöntemler devletçi ve iktidarcıydı. Yani devletleşerek, toplumu iktidar sahibi kılarak toplumsal sorunların aşılması, toplumun güçlendirilmesi amaçlanıyordu. Devletleşme ve iktidarlaşma anlamında başarılı olan pek çok örnek ortaya koydu ki, bu yol ve yöntemlerle toplum sadece ve sadece güçten düşüyordu. Toplumun doğasına aykırı ve toplumla özsel olarak çelişik olan bu aygıtların toplumu çözüm gücü kılması imkansızdı. Sonuçta ortaya çıkan 'başarılı' örnekler de sistemiçileşmekten, karşıtını güçlendirmekten öteye bir anlam ifade etmiyordu.

Eski paradigma, kendisini baştan aşağıya bir özgürlük hareketi biçiminde kurgulamış olan PKK'yi de devlete götürüyordu. Önderliğimiz zaten bu nedenle eski paradigmayla elde edilecek bir başarının götüreceği noktanın KDP ve KYB olacağını belirtti. Yani devletçi paradigmanın Kürt versiyonu KDP ve KYB idi ve devletçi paradigma onlara benzeşme tehlikesini içinde barındırıyordu. Ama bunlar PKK için bir örnek olamazdı, PKK bunlara benzeyemezdi, benzememeliydi. Eğer benzeşseydi, o zaman ver oluş gerekçelerine ters düşmüş olurdu. Bu nedenle de kullanılan yol ve yöntemlerin de en az amaçlar kadar temiz ve toplumun doğasına uygun olması gerekiyordu. İşte yeni paradigma diye tanımladığımız bu dönem, hem istek-amaç olarak hem de bunlara ulaşırken kullanılacak yol ve yöntemler itibariyle Önderliğimizin her açıdan kendisini sistemdışı bir şekilde kurumsallaştırdığı bir dönemi ifade ediyor. Sistemden her yönüyle kopuşun sağlanması anlamına gelen bu döneme, literatürde üçüncü doğuş dönemi diyoruz.

Bu dönemin en temel karakteristik özelliği, sistemi eleştirmekten çok reddetmesidir. Eleştirmek ile reddetmek arasında çok önemli ve niteliksel bir fark vardır. Eleştirmek, mevcut olanın belli ölçüde kabulünü içerir, ama reddedişte mevcut olanı kabul yoktur. İnsan eksikli de olsa birlikte yaşamayı kabul ettiklerini eleştirir. Eleştiriyle muhataba şu denir, "senin kimi eksikliklerin var, bunlar üzerinde durur ve bunları aşarsan, seninle yaşayabilirim…". Örneğin parti içerisinde yoldaşlar topluluğu olarak bizler birbirimizi eleştiririz, reddetmeyiz. Yine sistemiçi bir çıkış olması itibariyle post-modernistler de kapitalist moderniteyi daha çok eleştirirler, reddetmezler. Ancak bizim hiyerarşik devletçi sisteme bakışımız böyle değildir. Kapitalist modernist sistem karşısındaki ideolojik ve yaşamsal duruşumuz reddetme üzerine kuruludur. Üçüncü doğuş dönemi sistemin her açıdan reddedildiği ve yerine yenisinin konulduğu, konulmaya çalışıldığı bir dönemin ifadelendirilmesidir.

Talep, amaç, ahlak ve ruh bakımından her zaman için sistemi reddetmiş olan PKK, üçüncü doğuş döneminde devlet dışı toplumsal örgütlülük anlamında politik organ olarak da sistemi reddetme becerisini gösterebilmiştir. PKK demokratik konfederalizmle tepeden tırnağa örgütlü bir toplum inşa ederek, toplumu devlete ait bir şey olmaktan çıkarmak istemektedir. Bu yönüyle de sistem karşıtı hareketlerin ve bir bütün olarak da toplumun nasıl egemenlikçi sistemden kurtularak, kendine yeter bir hale gelebileceğinin yolunu göstermiş oluyor. İşte PKK'deki bu sistemin dışına çıkma gerçekliği, aynı zamanda yeni paradigma dönemi anlamına geliyor.

Toplumsal doğa ve paradigmalar

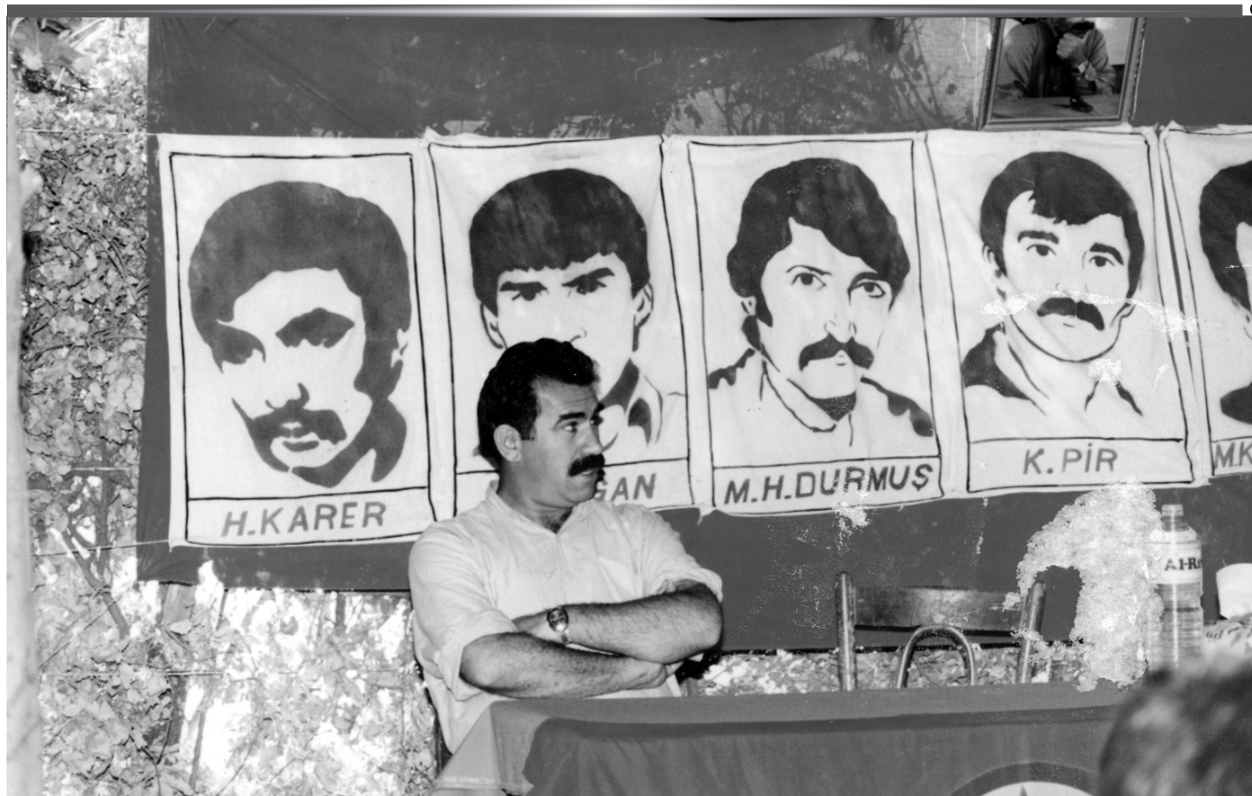
Temelinde çok köklü bir zihniyet değişimi bulunan bu yeni paradigmanın en belirgin özelliği, her şeyi canlı gören bir felsefeye dayanıyor oluşudur. Her şeyi ve herkesi canlı görmek de her şeyi ve herkesi güç sahibi, inisiyatifli ve yaratıcı görmek anlamına geliyor. Yani tüm bileşenleriyle birlikte doğa, mekanikçi felsefenin dediği gibi, tanrı tarafından kendisine içerilmiş olan değişmez yasalara göre davranmıyor. Doğa bu yönüyle mutlak anlamda belirlenmiş, kendi hareket ve varoluş yasalarını oluşturamayan, herhangi bir inisiyatifi olmayan bir makine değildir. Canlılık ve temel birlik ilkeleri (her şeyin birbirine bağlı ve bütün oluşu) bu doğanın, oluşun hakikatidir. Bunu en küçük bir atom parçacığından en mükemmel bir varlık olan insana kadar oluşun tümünde görmek mümkündür.

Her şeyi canlı görmek, her şeyde bir gücün olduğunu kabul etmek anlamına gelir. Bu güç insan türünde tüm bir evrenin gücünü kendi içinde barındırma biçimindedir. Bu nedenledir ki insan için "mikro kozmos, ikinci doğa, evrenin özeti" gibi tanımlamalar yapılmıştır. Önderliğimiz de insanı "büyük patlamadan (big-bang) bu yana tüm evrene yayılmış gerçekliğin toplamı" olarak tanımlamıştır. Bilgelik geleneği insanda dile geleni, "insan ölümlü tanrı, tanrı ölümsüz insandır" şeklinde çok veciz bir şekilde özetlemiştir. İnsandaki tanrılık (gücü her şeye yeten anlamında) günümüz pozitif biliminin doruğunu temsil eden kuantum tarafından da kabul edilmektedir. Tüm bir evrenin insanda içkin olduğu, bugün bilimin en temel hakikatlerindendir. İşte böylesi bir bakışın, zihniyet devriminin insanın kendisine, toplumsal yaşama, örgütlenme tarzına etkileri olmaktadır.

Böylesi bir bakış egemenlerce üretilmiş olan insanın güçsüz ve zayıf olduğu yalanını yıkar. İnsana yepyeni bir pencereden bakmayı gerektirir. Bu bakış açısından herkesi canlı, dolayısıyla güç sahibi görmek çıkar. Herkesin önünün açılması, aktifleşmesi ve aktifleştirilmesi gerektiği çıkar. Bu bakış birbirine akmayı, birbirini tamamlamayı, birbirine karşı sorumluluk duymayı şart kılar. Tüm bir toplumun aktifleşerek bir canlı organizma gibi kendisini örmesini gerektirir. Sağlıklı bir toplumsal inşa da ancak bu şekilde gerçekleşebilir. Tüm bunlar şunun için gereklidir, varlık ancak kendi doğasına uygun davrandığı ölçüde var kalabilir. Tüm oluşun ortak sorunları olan beslenme, çoğalma ve korunma sorunları, ancak oluşun doğasına uygun davranıldığı vakit, çözülebilir; türün anı ve geleceği garanti altına alınabilir. Yani var kalma, ancak o şeyin hakikatine bağlı olunursa mümkün olabilir. Toplumsal doğaya bağlı kalmanın paradigmatik ifadesi de günümüzde yeni paradigma oluyor. Bu paradigma da doğal toplumun yaşam tarzının kuantumun verileriyle güncellenmesinin ötesinde bir şey değildir. Önderliğimizin 'geçmiş daha gerçektir' sözünü doğrular niteliktedir. Bu paradigma çözüm gücü oluşunu toplumsal doğanın canlı, esnek ve çoklu yapısına olan uygunluğundan alırken, devletçi paradigmanın çözümsüzlüğü ise onun anormal ve doğa dışı olmasından kaynaklanır. İnsan ve toplumun doğası dayanışmacıyken, bütünlükçüyken, tamamlayıcıyken, bir iken; egemenlikçi duruş bencildir, parçalayıcıdır.

Devletçi paradigma ile insan yaşayamaz. Devletçiliğin mutlak hakim olması halinde insan türünü bekleyen 'dinozorlaşma'dır; yani yok oluştur. İnsan eğer tür olarak var kalacaksa, bu açıktır ki ancak toplumsal doğaya (ahlak ve politika) uygun bir yaşamla mümkün olabilir. Bu yaşamda da devlete ve onun paradigmasına yer yoktur. Çünkü o, bütünlüğe değil de parçalamaya dayanır. Böldüğü bütünden kimi parçaları aktifleştirirken, geri kalanı pasifleştirir. Kimilerini özneleştirirken, geriye kalan çoğunluğu ve bir bütün doğayı nesneleştirir. Bu sistemde kimileri tıpkı kanser hücreleri gibi anormal düzeyde büyürken, diğerleri ise alabildiğine yutulur, yok edilir. Birilerinin büyümesi diğerlerinin küçülmesine; birilerinin güçlenmesi, diğerlerinin zayıflamasına bağlı hale gelir. Bünye bozulur, hastalıklı olur. Ortaya birbirini tamamlamayan, karşıtlaşmış bir toplumsal gerçeklik çıkar. Parçalanmış toplumsal yapı üzerinde de kanserolojik bir büyümeyi yaşamış olan devlet oturur. Toplumun aklı, maddi değerleri, zihniyeti özcesi her şeyi emilerek, sömürülerek elde edilen bu kanserolojik büyüme, doğal bir büyüme değildir ve besinini, ötekileştirdiklerini yok ederek elde eder. Yok ettiği; canlılıktır, aktifliktir, insanın yaratıcılığıdır, bağlantılı olarak her an gerçekleşmesi gereken özgürlüktür.

"Başkalarını yargılamaya kalkışanların, öncelikle kendilerini yargılamaları gerekir. Mademki sistem içi bir kişilikle sistem dışına çıkmak ve alternatif olmak mümkün olmuyor, o halde kendimizi ne kadar alternatif haline getirebilmişiz, yeterince sistem dışı mıyız? Bu halimizle acaba sisteme alternatif olmamız, onu aşmamız mümkün müdür? Ve tüm bunların gerçek insan olmakla, insan hakikatiyle ilişkisi nedir?"

İki paradigma arasına sıkışmış yaşam: İnsan

İşte bu iki paradigma arasında sıkışıp kalan bir insan, bir toplum ve yaşam var. Hepimiz kendimizde her an bunun yarattığı sıkışmayı yaşarız. İnsanın, toplumun ve yaşamın hakikati ile bunların yalan halleri an'da bir mücadele içindedir. Mademki kendini gerçekleştirebilmek ve var kalabilmek için hakikate uygun olmak bir zorunluluktur, o halde insan, toplum ve yaşam gerçekliği karşısındaki duruşumuz bunların hakikatiyle ne kadar uyumlu? Bu çerçevede ne kadar hakikiyiz? Örgütsel gerçekliğimiz ne kadar hakikate uygun? Ne kadar gerçek insanız, neyiz, neyi ve kimi temsil ediyoruz? Her şeye, oluşa olan bakış açımız ne kadar hakiki? Özcesi hakikat-yalan denkleminde nerede duruyoruz?

Daha da arttırılabilecek ve arttırılması gereken bu sorulara doğru yanıtlar vermek, gerçek; yani özgür insan olmak açısından son derece önemli. Önderliğimiz nezdinde tüm bu sorulara çok güçlü karşılıkların verildiği, güçlü özeleştirilerin yapıldığı ve yepyeni bir doğuşun, kendini doğurtmanın yapıldığı biliniyor. Ancak bir Önderlik hareketi olsak da bu bizim de aynı özeleştiri süreçlerinden geçtiğimiz anlamına gelmez. Önderlik kendi adına bu özeleştirileri yaparak, kendisini özgür insan haline getirdi. Önümüzde duran görev bizim de aynı yollardan geçerek, bu doğuşu gerçekleştirmemizdir. Bu yönüyle bencillik olarak anlaşılmamak kaydıyla herkes nihayetinde kendisinden sorumludur. Herkes nasıl bir yaşam yaşamak istediğine kendisi karar vermektedir. Herkes karşılıklı bağımlılık ilkesini göz ardı etmemek kaydıyla kendi gerçekliğini kendisi yaratmaktadır. Köle olarak mı kalınacak, yoksa özgür mü olunacak, nihayetinde buna karar veren bireyin kendisidir. Belki bireyden bağımsız insanın içine doğduğu koşullardan bahsedilebilir, ancak bu koşulları değiştirmek, verili olanı kabul etmemek de bireyin kendi elindedir. Bu açıdan bakıldığında bireyin yaşamı, kendisinin bir ürünüdür. Büyük insanlara bakıldığında tümünün aslında kendi yaratıcıları oldukları rahatlıkla anlaşılır. Tüm peygamberleri, Marksizm'in versiyonlarını, demokratik komünal değerlerin temsiliyeti uğruna mücadele yürüttükleri halde sistemiçileşmekten kurtulamayanları acımasızca yargılayanlar olarak acaba kendimize ne söylüyoruz? Onları sistem içilikle, devletçi paradigmayı aşamamakla yargılayanlar olarak, acaba kendimizi sistemin dışına çıkardığımızı ve tümüyle alternatif olduğumuzu iddia edebilir miyiz? Aynı keskinliği kendimizi ele alırken de uyguluyor muyuz? Önderliğimiz de başkalarını yargılamaya kalkışanların, öncelikle kendilerini yargılamaları gerektiğini belirtti. Mademki sistem içi bir kişilikle sistem dışına çıkmak ve alternatif olmak mümkün olmuyor, o halde kendimizi ne kadar alternatif haline getirebilmişiz, yeterince sistem dışı mıyız? Bu halimizle acaba sisteme alternatif olmamız, onu aşmamız mümkün müdür? Ve tüm bunların gerçek insan olmakla, insan hakikatiyle ilişkisi nedir?

Önderliğimiz PKK'nin, demokratik ulusun bir maketi olması gerektiğinden bahsetti. Bilindiği gibi demokratik ulus ortak bir zihniyet (ahlak ve politika)

etrafında farklılıkların birliği anlamına gelir. Yani toplumsal doğaya uyumlu yaşamak isteyenlerin kendi özerkliklerini kaybetmeden oluşturdukları birlikteliktir. Zihniyetini böyle kuran demokratik ulusun, bedenleşmesi de demokratik konfederalizm oluyor. Zaten Önderliğimiz de PKK'nin önündeki en temel görevin, demokratik ulusun bir bedene kavuşturulması olduğunu belirtti. Aynı anlama gelmek üzere KCK sistemi PKK'nin programı olmaktadır. Bu açıdan nerede olursa olsun, bir sorun varsa, sorunun asıl kaynağı PKK'dir. PKK toplumun tüm sorunlarını kendi sorunları olarak görmek ve onlara çözüm bulmak durumundadır. Alanlardaki sorunlar ve bunlara bulunmuş olan çözümlerin düzeyi, özünde PKK'nin kendisini ne kadar örgütlediğini gösterir. Bu yönüyle sistemimizin tüm sorunları aynı anlama gelmek üzere PKK'nin kendisini ideolojisine ve paradigmasına uygun örgütleme sorunlarıdır. Bu yönüyle PKK'nin, PKK'lilerin başkalarını eleştirme hakkı asla yoktur. Çünkü PKK tüm sorunlara çözüm bulma iddiasındadır ve farkındadır ki, tüm sorunlarımız kendisinin örgütlenme düzeyinde ortaya çıkan problemlerden kaynağını almaktadır.

PKK'nin de amaçlarına ters düşmemesi ve hedeflerine ulaşabilmesi için kendisinden öncekilerin yaptığı hataları tekrarlamaması gerekir. Bunun için de tarihten doğru derslerin çıkarılması şarttır. Bizimle aynı yolun yolcuları için amaçları, istemleri hatta mücadeleleri iyi, ama yol ve yöntemleri kötü değerlendirmesi yapıyoruz. PKK'nin tarihten çıkardığı en temel derslerden biri de zaten bu oluyor: ezilenlerin istem ve amaçları egemenlerin araçları ve kullandıkları yol-yöntemlerle (en genel anlamda paradigma) elde edilemez. Yol ve yöntemler de en az amaçlar ve istemler kadar temiz olmalıdır. Yol ve yöntemlerle amaç ve istemler birbirine uygun ve uyumlu olmalıdır. Bu açıdan kendimizi ele alırken, özünde kendimizi hakikate vuruyoruz. Ne kadar insan olduğumuzu, yaşamımızın ne kadar gerçek yaşam olduğunu, kullandığımız yol ve yöntemlerin gerçekte kime ait olduğunu vb. ele alıyor ve her yönüyle sistem dışı olmaya gayret ediyoruz. Bu sorgulamayı köklü yapamayanların kendilerinde değişim ve yenilenme yaratmaları mümkün olamaz.

Özgürlük sosyolojisi canlılık demektir

Günümüz zihniyet dünyasında yapılmış en büyük yenilik, hiç kuşkusuz ki her şeyin canlı olduğu fikrinin, bilim tarafından da kabul ediliyor olmasıdır. Bilimin kaba materyalist ve mekanik yaklaşımdan belli ölçüde sıyrılarak kuantumla bu yola girmiş olması, çok büyük önem taşır. Kuantum canlılık ilkesini en temel ilkelerinden biri olarak ele almıştır. Bununla kastedilen, her şeyin enerjinin çocuğu olduğudur. Maddeyi yöneten ruh olarak enerji, canlılık anlamına gelir. Bir atom parçacığının ne yapacağına atomun zihni karar vermektedir. Bu yönüyle de bilim mutlak belirlenmişlik ve nesnellik fikrinden kopmuş oluyor. Özcesi canlı bir evrenle karşı karşıyayız. Yaratıcı bir evrenin içinde yaşıyoruz. Canlı-cansız ayırımını önemli ölçüde ortadan kaldırmış bulunuyoruz. Ancak her şeyin canlılık düzeyi farklıdır. Bilinebildiği kadarıyla insan evrendeki en mükemmel varlık oluyor. İkinci doğa olarak insan, evrenin tümünü kendi içinde barındırıyor. Konumuz açısından insanda dile gelen canlılığa yer vermek önemlidir.

"PKK felsefesi, insanın gücüne dayanıyor. Önderliğimizin; 'kendisine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt yoktur' tespitinde de görüldüğü gibi, özünde bitmiş gibi görünenlere dayanıyor. Bu insanlardan bile bir şeylerin çıkabileceğine inanıyor. Kendisinin 'hain' diye tanımladığı insanlara, yeni yaşamı kurarken yine kendisi dayanıyor. Bu yaklaşım sonuna kadar felsefiktir, tasavvufidir, kuantumiktir, hakikate uygundur. Çünkü insan güçlüdür ve ona dayanılmalıdır"

İnsan türü için canlılık iki anlama gelir: Birincisi aktif olmayı, ikincisi de aktifleştirmeyi gerektirir. İnsan yüz trilyon hücreden; yani canlıdan oluşur. İnsan da bu yüz trilyon canlının birbirini tamamlaması, bir bütün oluşturması anlamına gelir. Bu olursa bir canlı organizmadan bahsedilebilir, aksi halde canlılıktan bahsedilemez. Canlı organizma olmak, bütünün tüm parçalarının işlemesi, aktif olması demek iken; canlı olamamak parçaların birbirini tamamlamaması, bir olamaması anlamına gelir. Peki, bizde birbirini tamamlama ne kadar vardır? Bir bütün müyüz, parçalı mıyız? Yaşamımızda çoğu zaman şunu görürüz ki, birbirini tamamlama yoktur veya çok azdır. Örneğin pek çoğumuz duygusalız, iki dakika sonra pişman olacağımız şeyi yapmaktan kendini alıkoyamayanlarımızın sayısı hiç de az değildir. Duygusal zeka ile analitik zeka arasında uyumu sağlayamamak belki de en temel sorunlarımızdandır. Duygular öne çıkıyor, analitik zeka tarafından kontrole alınmıyor, bu da pek çok kez problem yaratıyor. Ya da duygular zayıf kalıyor, bu da mevcut durumun sürmesine neden oluyor.

Canlılık, her parçanın kendi misyonu ve işlevi çerçevesinde hareket etmesidir. Mevcut toplumsal gerçeklikte bir canlılıktan bahsedemeyiz. Örneğin toplumda kadın, gençlik kendi gücüne göre davranma, pratikleşme olanağı bulamıyor. Aslında bir bütün olarak egemenler karşısında toplum kendini gerçekleştirme olanağı bulamıyor. Toplum pasifleştirilmiştir, nesneleştirilmiştir.

Halbuki doğada her şey kendi biricikliği içinde ele alınmayı gerektirir. Büyük-küçük, değerli-değersiz, güçlü-güçsüz, özne-nesne ayırımlarını kabul etmez oluşun hakikati. Devletçi sistemlerde bunların tümü fazlasıyla vardır ve bunlar doğal şeyler olmadığından hakikat dışı şeylerdir. Bu tip toplumlar, oluşlar hastalıklıdır, canlı değildir. Peki, biz PKK olarak ne kadar özneyiz, canlıyız ve bu çerçevede ne kadar kuantumiğiz ve birbirimizi tamamlar haldeyiz?

Birisi bir diğerinin önünü keserse o hakikat dışıdır. Biri cinsiyetçilik, iktidarcılık halinde hareket ederse o hakikat dışıdır. Birisi kendisini aktifleştirmediğinde, bir diğeri kendisindeki köle özelliklere karşı harekete geçmediğinde hakikat dışı kalır. Pasiflik, nesnelik, güçsüzlüğün her türden versiyonu hakikat dışıdır. Ve tüm bunlar köle insan özelliklerinin dışa vurumundan öte bir anlam taşımaz. Zayıf insan özellikleridir. Kuantum da dahil insan hakikati, insana istemesi halinde her şeyi yapabileceğini söyler. Tüm bilmelerin kaynağı olarak insanı ele alır. İnsanı aktifliğe davet eder, herkesin içindeki potansiyeli açığa çıkarmaya davettir hakikat. Demokratik konfederalizm de herkesi örgütlemeye çalışırken ya da örgütsüz tek bir kişi bile bırakmamayı esas alırken, özünde insandaki potansiyelin gücüne dayanmaktadır. Herkesi konuşmaya, karar almaya, uygulamaya ve sorumluluk üstlenmeye davet etmektedir. Demokratik konfederalizm tam da bunun sistemi olmaktadır. Dikkat edelim, Önderliğimizin bizden beklentisi, birbirimize dayattıklarımız özü itibariyle herkesi özneleştirme temelindedir. Bu da canlı olmayı başarmak anlamına gelir.

Kişi olarak, örgüt olarak canlı olmayı başarmak gerekir. Özgürlük Sosyolojisi'ne göre iş yapmak tam da budur. Herkesin katılım gösterip göstermemesi çok büyük önem taşır. Ne kadar ortaklaşıyoruz, ne kadar paylaşıyoruz? Toplum kendi kendini yönetmeli diyen bir hareketin kadroları olarak kendi kendimizi yönetme becerisini gösterebiliyor muyuz? Ne kadar sorumluca yaklaşıyoruz? Sorunlara çözüm bulmayı bizzat üstleniyor muyuz, yoksa bu işi hep birilerine mi havale ediyoruz? Hep yönetilmeye mi alışmışız? Peki, katmayan duruşlar karşısında aktifleşme, politik insan olma çabamız ve mücadelemiz ne kadar? Yönetim gerçekliğimiz yeni paradigmaya ne kadar uygun? Yeterince ortaklaşma, paylaşma, gücü açığa çıkararak işlevsel kılma var mı? Yönetim tarzımız ne kadar can alıcı, ne kadar devletçi mantıktan kopuk? Açık ki tüm bu konularda ciddi ve hemen aşılması gereken sıkıntılarımız var. Önderliğimiz de zaten PKK kadrosunun en temel sorununun kolektivizm sorunu olduğunu son savunmada şöyle ortaya koydu: "PKK'de örgütsel bakımdan nicel kadro sıkıntısı olmamakla birlikte, bütün dönemlerde esas sorun, kolektivist olamamaktan kaynaklanmıştır. Ne bireysel roller oynanmakta ne de kolektivizmin gücü yeterince gerçekleştirilebilmektedir. Bireysel rolleri oynamama kadar, kolektivizme girmekten kaçınma da sıkça yaşanan zaaflardır. Bu nedenle de bireyler ve örgütlenmeler muazzam güç kaybına uğramaktadır. Örgütlü kadro olabilme, bireysel rolün örgütlenmeden, örgütlenmenin de inisiyatifli kadrolardan geçtiği sorunu gündemdeki yerini korumaktadır."

Kişinin kendi içinde yarattığı parçalanmanın bir benzerini örgütsel bütünlüğümüzde de geliştiriyor, parçalı kalıyoruz. Daha inisiyatifli olalım ve herkesin gücü açığa çıksın diye oluşturduğumuz kurumlar, örgütler birbirini tamamlamıyor. Hatta yer yer karalamaya varan pratikler de görülmüyor değil. Peki, canlı bir organizma nasıl çıkacak? Çalışma alanlarını birbirinden üstün gören anlayışlara da rastlanıyor. Birbirinin işini küçümseme hayli fazladır, kendi işini dolayısıyla da kendisini her şeyin merkezine koyma hayli fazla görülen bir durumdur. Şu önemli, şu önemsiz ayırımı yapıldığında kendi elimizle bedenimizi, hatta ruhumuzu parçalamış oluyoruz. Bu parçalamaların tümünün kaynağında devletçi zihniyet vardır. Halbuki herkes ve her şey kendi çapında önemli ve biriciktir. Küçük taşlar olmazsa köşe taşları işe yaramaz, büyük taşların duvarda kullanımını sağlayan küçük taşlardır. Küçük de önemlidir, büyük de... Hepsi birdir.

Özcesi; canlıcılık yaşam tarzımız olmalıdır. İnsan özsel olarak katılımcıdır. Çünkü politik olmak insanın doğasıdır. Bu nedenle katılmamak, aktifleşmemek, sorumluluk duymamak eksik insan olmak demektir. Gerçek insan olabilmek için katılımcı olmak, konuşmak, kendini tanıtmak, yaşadığını hissettirmek gerekir. Bazen öyle arkadaşlara rastlıyoruz ki ne yaşıyor belli değil, ne düşünüyor belli değil, ne hissediyor belli değil, ne yaptığı ve ne yapacağı belli değil. Bu duruş açık ki hakiki bir duruş değildir ve bir 'ölü can' duruşudur. Ölü bir duruştur. Duruş kendini katma duruşu olmak durumundadır.

Hakikat der ki: İnsan güçlüdür

Tüm bunlar ışığında kadro topluluğu olarak kendimizi hakikate vurduğumuzda çok yoğun problemlerimizin olduğunu görüyoruz. Yaşam felsefemiz çok çelişkili ve uyumsuzdur. Tıkatan, insan hakikatiyle dolayısıyla Önderlik gerçeğiyle örtüşmeyen, bu nedenle de zaten gelişmeyen, daralan, daraltan, çözümsüz kalan bir felsefemiz var. Mutlak anlamda hakikati tanımlamak mümkün olmazsa da en azından insan için kimi hakikatlerden de haberdarız. İnsan ve toplumsal yaşam için kimi doğrulara ulaştığımızı biliyoruz, bu noktada herhangi bir muğlaklık yoktur. Yani ne Newton gibi tanrısal konuşuyoruz ne de post-modernistler gibi her şeyi muğlaklaştırıyor, anlaşılmaz kılıyoruz. Özcesi tüm insanlar için, toplumsal yaşam için doğrudur, olması gerekendir, diyebileceğimiz kimi hakikatlerimiz vardır. İşte bu hakikatlere kendimizi vurduğumuzda kadrolar duruşumuzun pek çok açıdan hakikatle örtüşmediğini görüyoruz. Duruşumuz oluşun diline çok da denk değil, oluşa ters düşüyoruz.

Teorik olarak insanın tüm evrenin gücünü kendi içinde barındırdığını söylesek de duruşumuzla buna pek inanmadığımızı ortaya koyuyoruz. Kendimizdeki gizli gücün farkında değiliz, çünkü yüzeyseliz. Yüzeyde seyrettiğimizden bu muazzam gücün sadece çok azını kullanabiliyoruz. Bugün bilim insan beyninin saniyede dört yüz milyar bit işlem yaptığını ama ortalama insanın bunun sadece iki binini fark edebildiğini söylemektedir. Beyinde gerçekleşenle insanın farkına vardığı arasındaki bu muazzam fark, aynı zamanda insan potansiyeli ile pratiği arasındaki uçurumu da veriyor bize. İşte biz insanlar bu gücü açığa çıkarmadığımızdan, pek çok yetimizi yitirdiğimizden, yüzeysellik ve güçsüzlük yaşam tarzımız haline geldiğinden bu güçten yararlanamıyoruz, kendimizi gerçekleştiremiyoruz. Dahası birlikte yaşadığımız insanların, toplumun bizzat kendisinin de bu güçte olduğuna pek inanmıyoruz. Bu noktada kendimize, yanımızdaki yoldaşımıza, oradan hareketle de toplumun gücüne çok da güvenmiyoruz.

Kuşkusuz ki bunun pek çok nedeni vardır. Özellikle de egemenler toplumu güçsüz ve muhtaç olduğuna dair inandırmaya çalışırlar. 'Sen yapamazsın, gücün yetmez, kafan çalışmaz, senin işin değil…' gibi insan hakikatiyle hiçbir alakası olmayan safsatalarla toplumu kendilerine bağımlı hale getirmeye çalışırlar. Bu söylemlerin altında yatan gerçek, 'ben olmazsam siz olmazsınızdır. Zaten egemenlikçi sistemin kadın, toplum (halk) ve doğa için kullandığı tabirler aynıdır. Hitler boşuna 'halklar kadın gibidir' dememiştir. Yine Bacon'ın doğayı kadın biçiminde tasvir ederek, onun nasıl egemenlik altına alınacağından büyük bir iştahla bahsetmesi aynı anlamdadır. Kadının ve toplumun iradesizleştirilmesi için geçirildiği tezgah aynıdır. Kadının karılaştırılması süreci aynı anlama gelmek üzere toplumun karılaştırılması anlamına gelmiştir. Şu an tüm toplumlarda bunu görmekteyiz. Ancak sömürgecilik altına alınmış toplumlarda parçalanma daha fazla olduğundan iradesizleşme, güçsüzleşme daha derindir. Kürt toplumu bunu çok derinlemesine hisseden bir gerçekliği yaşamaktadır. Ancak buna karşın bir de PKK'nin ispatladığı kimi gerçekler vardır. Kendindeki evreni açığa çıkarmış olan yoldaşlarımız vardır. Dolayısıyla her şeyi de ezilmişlik ve egemenlikle açıklamak da yetersiz ve yersizdir. Örneğin Amed zindanında 14 Temmuz'da açığa çıkan ve ispatlanan, insanın ne kadar yüce olduğudur. İnsandaki potansiyelin açığa çıkması ve kendisini gerçekleştirmesidir. İnsanın istemesi halinde mekana, zamana ve güç dengelerine bakılmaksızın neler yapabileceğinin göstergesidir. PKK mücadele tarihinde bunun sayısız örnekleri mevcuttur. Ayrıca bunun örneklerine an'da rastlamaktayız. Özcesi bunlar çok da uzak olduğumuz şeyler değildir. Önderliğimizin duruşunun her anı, bunun ispatı anlamına gelmektedir.

Önderlikte dile gelen, hakikatin ta kendisidir. Terzi Hermes'ten, Zerdüşt'e, Hallac-ı Mansur'dan Sühreverdi'ye, oradan da kuantuma kadar söylenen şudur: İnsan mikro kozmostur. Cicero bile insan için 'ikinci doğa' tanımı yapmıştır. O bile insanın gücü konusunda doğruya yaklaşmıştır. Mikro kozmos olma söylemi, bir propaganda veya içi boş bir laf değildir, bu anda kendisini görünür kılan bir hakikattir. Burada önem kazanan husus, bizim kendimizi ve bu büyük insanları nasıl ele aldığımızdır. Bu insanları; örneğin Önderliğimizi çok da uzağımızda olanlar olarak görmemeliyiz. Önderliğimiz de bizim gibi bir halk çocuğudur, köylü kökenlidir, yoksuldur, herkesin maruz kaldığı toplumsal sorun ve çelişkilerden gelmiştir. Ancak kendisi çok büyük bir duruş sahibi olabilirken, bizde neden farklı bir duruş ortaya çıkıyor. Acaba problem nedir? Neden biz odaklanamıyoruz da o bunu başarabiliyor?

PKK felsefesi insanın gücüne dayanıyor. Bir önderlik hareketi olan PKK, Önderliğimiz tarafından böyle kurulmuştur. Önderliğimizin; 'kendisine ihanet ettirilmemiş tek bir Kürt yoktur' tespitinde de görüldüğü gibi, özünde bitmiş gibi görünenlere dayanıyor. Bu insanlardan bile bir şeylerin çıkabileceğine inanıyor. Kendisinin 'hain' diye tanımladığı insanlara, yeni yaşamı kurarken yine kendisi dayanıyor. Bu yaklaşım sonuna kadar felsefiktir, tasavvufidir, kuantumiktir, hakikate uygundur. Çünkü insan güçlüdür ve ona dayanılmalıdır. Ancak bizde ne kendini ne de yoldaşını, toplumu güçlü görme durumu vardır. İnsana kuşkulu yaklaşım esas oluyor bizde. 'Buna gücü yetmez, yapamaz' yaklaşımı insan ele alışımızda baskın çıkmaktadır. Bu bakış açısının insan hakikati karşısında çok problemli olduğu açıktır.

Bunun tehlikesi beraberinde getirdiklerindedir. İnsana dayanmamak, onun gücünden yararlanmamak; her şeyden önce güç kaynağından mahrum kalmak demektir. Bunu yapan güçsüz kalır. Çünkü varoluşsal olarak insan toplumsaldır ve toplumsallık insan için en büyük güç kaynağıdır. Dahası kolektivizmdir toplumsallığın gücünü açığa çıkaracak olan. Bireysellik, bireycilik güç kaynağından beslenememeyi beraberinde getirir. Aktifleştirmeyen bu tarz, aynı zamanda ön keser. Devleti eleştirdiğimiz noktaların aynısına düşmemiz anlamına gelir. Devleti toplumu katmadığı, kadının-gencin önünü kestiği vb. hususlarda eleştirirken, kendimiz de aynı şeyi yapmış oluruz. Bu durum da insanlardaki gücün açığa çıkmasını engeller, insanı hakiki kılmaz, politik insan çıkarmaz.

Diğer problemli yönü ise, devrimcilerin bunu yapamayacağı gerçeğidir. Devrimciler tüm güçlerini öncülük ettikleri

toplumdan alırlar, ayrıca devrimcinin görevi yukarıda da belirttiğimiz gibi bağrında büyük bir güç potansiyelini barındıran topluma alan açmaktır. Gücün akacağı kanallar bulmaktır. Toplumun güçsüz olduğunu düşünmek tastamam bir devletçilik örneğidir ve bu anlayıştaki birinin devrimci olması beklenemez. Çünkü devletçi sistem insanlara, toplumlara hep güçsüz olduklarını söyler, devrimciler ise insanın ve toplumun güçlü olduğuna inanır, rolünü de onlara yol göstermek olarak beller. Dolayısıyla toplumun gücüne dayanmayan devrimcilik, toplumu aktifleştirmeyen, canlı kılmayan ve bu yönüyle devletçi paradigmaya göre pratikleşen bir duruştur ki, bu da özünde devrimcilik değildir. Tüm bunları özellikle de alanlarda sistemi inşa çalışmalarında toplumun gücünü neden yeterince açığa çıkaramadığımıza dikkatleri çekmek için belirtiyoruz. Pek çok yerde halkın inisiyatif kazanmasını, kendini yönetir hale gelmesini kendisinin işsiz kalması ve işe yaramama biçiminde algılayan kadro duruşları vardır. Açıktır ki bunun ne hakikatle ne de PKK ger;çekliğiyle bir alakası vardır.

Önderliğimiz yaptığı her şeyi yoldaşlar topluluğundan sorarak yapan bir tarza sahiptir. Görüş almaktadır. Bunu sadece kendi görüşlerini daha da yetkinleştirmek için yapmıyor, belki de buna en az ihtiyacı olan kendisidir. Zira kendisi çok farklı ve açık ara önde olan bir konumdadır. Özünde yoldaşlar topluluğunu düşündürmek, sorumluluk sahibi kılmak, aktifleştirmek için tüm bunları yapmaktadır. Zira tartışmak netleştirir, sorumlu kılmak geliştirir ve yaratıcı özelliklerin açığa çıkmasını sağlar. İşlemeyen kafadan bir şeyin çıkması mümkün değildir. Böylesi kafa ancak kalın kalır.

Bizim kendimizi, yoldaşlar topluluğunu ve toplumu ele alışımız Önderliğinkine pek benzemiyor. Örneğin Maxmur gibi sistemimizi her yönüyle inşa etmemiz için bize her türden olanağı sunan bir alanı ve bu alanda yaşamak zorunda bırakılan toplumu beğenmeyenlerimiz, 'buradan ancak bu kadar çıkar' diyenimiz hiç de az değildir. Güney halkını çeşitli gerekçelerle suçlayıp, burayı deyim yerindeyse KDP'ye teslim eden yaklaşımlarımızın sayısı da az değildir. Hatta ve hatta Kuzey için de 'halk ve işler bildiğiniz gibi değil' diyenler de vardır. Peki, toplumun tüm sorunlarına çözüm bulmak iddiasında olan bir hareketin ve tüm dünyayı değiştirme iddiasında olan bir ideolojinin kadrolarının bu duruşu ne anlama geliyor? Bunun kaynağında ne var? Bunun temelinde çok köklü bir kendine güvensizliğin yattığı açıktır. Kendinden hareketle her yere ve herkese bulaştırılmaya çalışılan bir kendine güvensizlik… Bunun da düşmanın yarattığı bir felsefe olduğu ve insan hakikatiyle alakasız olduğu bilinmektedir. Peki, bu halka ve topluma dayanmazsak kime dayanacağız?

Toplumun gücüne dayanmayan, toplumu sevmeyen, iradesiz kılınmışsa dahi ondaki gücü görmeyen yaklaşımların egemenlikçi sisteme dayanmaları kaçınılmazdır. Bu bakış açısından egemenlikçi sisteme kayma, güç olmayı iktidarlaşmakta-devletleşmekte bulan bir eğilim çıkar. Tüm bunların temelinde insan olarak kendini bilmemek ve bu yönüyle insan gerçekliğinden kopmak yatmaktadır. Duruşumuzla 'mikro kozmos' tespitine pek de inanmadığımızı ya da ona uygun davranmadığımızı gösteriyoruz. İnsanın özünün güçlü olduğuna yeterince inanmıyoruz. Kendimizi öyle ele aldığımızdan, yanı başımızdakini de öyle ele alıyoruz. Toplumun ve insanın gücüne yeterince dayanmıyor, ona inanmıyoruz. Bu da kendisini zaten toplumun güçsüzleştirilmesi üzerine kurmuş olan devletçi sistemin varlığını devam ettirmesi anlamına geliyor. Yani duruşumuz devletçi sistemin yaşamasına olanak sunuyor. Halbuki özgücümüze dayanarak sistemin canına okuyabilir; kişisel, örgütsel ve toplumsal gerçekliğimizi tamamen sistemdışı bir şekilde inşa edebiliriz. Yeter ki isteyelim!

"Hepimiz dile getirdiklerimiz veya bildiklerimiz oranında bir yaşam duruşuna neden sahip olamadığımızın gerginliğini hep yaşarız. Söylediği kadar olamayanın bir gerginliği yaşamasından daha doğal ve kaçınılmaz olan bir şey yoktur. Önderliği onun militanları olarak takip ediyoruz, dediklerini kendimize esas alıyoruz, ama kendimizi yaratmadığımız için teori-pratik arasındaki uyumsuzluğun yarattığı gerginliği yaşıyoruz. Bu gerginlikten çıkmanın tek yolu, kendini yapmadır, yani yaratmadır"

Zamanın hakikati

Kendi gücümüzü açığa çıkarmamamızla bağlantılı olarak kendimizi değiştirme dönüştürme hızımız da çok ağır aksak oluyor. Yani zamanımız insan potansiyeline uygun işlemiyor. Kendini tekrar adeta yaşam tarzımız olmuş durumda. Peki, bu ne kadar gerçek, bu aşılamaz mı?

Bilim, Newton'ın aksine zamanın mutlak olmadığını, evrenin her köşesinde zamanın farklı işlediğini söylüyor. Dahası herkesin, her şeyin zamanının da farklı olduğunu söylüyor. Einstein'ın özel ve genel görelilik yasaları en çok da zamanın göreliliğine açıklık getiriyor. Newton'ın evrendeki her şeyin boyutları olarak dile getirdiği en, boy ve derinlik nasıl ki her şeyde farklıdır, her şeyin zamanı da farklıdır. Yani nasıl ki her oluşun bir eni, bir boyu, bir derinliği varsa ve bunlar o şeyin özgünlüğünü oluşturuyorsa; Einstein bu boyutlara dördüncüsünü, yani zamanı ekleyerek, her şeyin zamanının da farklı olduğunu söyledi. Peki, bu ne demek? Nasıl herkesin zamanı farklı olabilir? Kolumuzdaki saatler herkeste zamanın aynı olduğunu göstermiyor mu? Herkesin saati aynı ise, o halde herkesin zamanı nasıl farklı olabilir? Dahası zaman nedir?

Zaman oluşumun hızıdır. Oluş ise harekettir. Daha doğrusu her hareket yeni bir oluştur. Hareket de Newton'ın dediği gibi 'eylemsizlik prensibi' çerçevesinde değil de her an olduğundan her an oluş anıdır. İşte zaman bu oluşun hızıyla bağlantılı bir husustur. Herkesin ve her şeyin oluş hızı aynı olmadığından herkesin ve her şeyin zamanı da aynı olmamaktadır.

Zaman her şeyde ve herkeste farklı olmaktadır. Çünkü her şeyde ve herkeste oluşumun hızı aynı değildir. Yani her şeyin ve herkesin hızı farklı olduğundan zaman da herkeste ve her şeyde farklı olmaktadır. Bu yönüyle zaman görelidir. Örneğin, bir insan ile bir kaplumbağanın kendilerini oluşturma hızları aynı mıdır? Ya da bir işi bir saatte yapan bir insanla aynı işi bir günde ancak yapabilen insanın zamanı aynı olabilir mi? Bir insanın yüz metrelik bir mesafeyi bir dakikada kat ettiğini varsayarsak, bu mesafeyi bir kaplumbağa kaba bir hesapla bir saatte ancak kat edebilir. Bu şu demektir, aynı mesafeyi bir canlı bir dakikada, bir diğer canlı da bir saatte ancak alabiliyor. Yine bu şu demektir; birinin bir dakikası diğerinin bir saatine denktir. Demek ki her ikisinde zaman aynı değil, farklı işlemiştir. Aynı şeyi insanlar arasında da denemek mümkündür. Aynı işi bir kişi bir saatte yaparken, bir diğeri belki de bir günde ancak yapabiliyor. Bu da şu demektir, birinin bir saati, diğerinin bir gününe denktir. Buradan şu çıkmaktadır; demek ki herkeste işleyen zaman aynı değildir. Bu, her ikisinin hızının farklı olmasından kaynağını alır.

Yirmi milyar yıllık evrimsel oluşun ana karnındaki dokuz aylık süreçte tekrarlanıyor oluşu da yine aynı şeyi anlatır bize. Yani annenin dokuz ayda gerçekleştirdiğini, evren yirmi milyar yılda yapabilmiştir. Örneğin anne karnında geçen birkaç hafta evrensel akışta birkaç milyon yıla denk gelebilir. Bu da anne şahsında temsil edilen mikro kozmosun hızıyla makro kozmosun hızının aynı olmadığı, dolayısıyla zamanlarının da farklı olduğu anlamına gelir.

Bilim şimdilerde bunu şöyle açıklıyor: hızı fazla olanın zamanı ağır işler; hızı ağır olanın zamanı çabuk işler. Hızın fazlaysa, süratliysen zamanın az gider, sana bolca zaman kalır; hızın ağırsa, tempon düşükse zamanın hızlı akar, sana bir şey kalmaz.

Saat aynı zaman farklı

Yaşamımızı kolaylaştırmak için aynı saati kullanıyor olabiliriz, ama bu hepimizin zamanının aynı olduğu anlamına gelmez. Zira kolumuzdaki saat, bizim zamanımızı değil, dünyanın zaman döngülerinden birini göstermektedir. Dünya kendi ekseninde 1670km/s hız yaparak 24 saatte kendisini gerçekleştiriyor, yani kendisini yeniden oluşturuyor. Sonuçta gece ve gündüzden müteşekkil bir oluş ortaya çıkıyor. Biz de karışıklık çıkmasın, birbirimizi anlayalım ve yaşamımız kolaylaşsın diye bu, özünde dünyanın oluş hızını ortaya koyan saati kullanıyoruz. Dolayısıyla kolumuzdaki zaman bize ait değildir; dünyanın zamanını gösterir o. Peki, o halde bizim zamanımız nedir? Zamanımızı nasıl ölçebiliriz?

Her bireyin hızı neyse, zamanı da odur. Herkeste de oluşumun hızı farklı olduğundan, herkesin zamanı da farklıdır. Zamanın göreliliğinin insanda kendisini gösterme biçimi, her insanın kendini oluşturma hızındaki farklılıktadır.

Kendimizden örnekler vererek, buna biraz daha açıklık getirelim: Örneğin; kimilerimiz çok kısa zamanda çok büyük atılımlar gerçekleştirirken, kimilerimiz de yıllarca aynı şeyi tekrarlayıp dururuz. Örneğin Zilan yoldaş, devrimci geçmişi çok kısa olan bir arkadaştır. Ancak kendisini oluşturma hızından dolayı, kendisini çok kısa zamanda çok büyük yaratmıştır. Ve gelinen aşamada bir yıllık bir gerilla pratiğine karşın bizim açımızdan ölçü koymuş bir tanrıçadır. Hepimiz Zilanlaşmayı esas alır, onun gibi olmaya çalışırız. Bunun karşıtı olarak da çoğumuzda kendisini -potansiyelimiz olmasına karşın- en kısa zamanda yapmak yerine, kendimizi yapmamak veya çok ağırdan yapmak gibi bir tarz var. Bu da bizi haddinden fazla dogmatik kılıyor. Dogmatizmi eğer var olana çakılıp kalmak, var olanı değiştirmemek, olanı muhafaza etmekle yetinmek, ona razı olmak olarak ele alırsak, kendimizi değiştirmememiz bizi değişim-dönüşümü dilimizden düşürmememize rağmen tastamam bir dogmatik yapar. Yıllarca aynı özeleştiriyi verenlerimiz hiç de az değildir. Yine yıllarca aynı eleştiriyi yapmamıza neden olanlar da az değildir. Uzun bir zaman sonra karşılaşıldığında 'ya hiç değişmemişsin' diyenlerimiz olmuştur. Bunlar günlük yaşamımızda hep karşılaştığımız hususlar oluyor. Bu şunu kanıtlıyor, demek ki kendimizi oluşturma hızımız ağırdır, performansımız yetersizdir. Bu da beraberinde zamanımızın erkenden bitmesine, yani çabuk gitmesine neden olmaktadır.

Zamanımız nasıl çabuk gidiyor? Örneğin, insanın biyolojik ömrünü altmış yıl olarak ele alalım. Bu altmış yıllık ömre toplumdan birinin sığdırdıklarıyla, bir egemenin sığdırdıkları; bizim sığdırdığımızla, Önderliğimizin sığdırdığı şeyler aynı mıdır? Açık ki aynı değildir. Belki kaba anlamda geçen yıl aynıdır, ama yıllara sığdırılanlar aynı değildir. 'Anlam zamanı' tam da bu noktada önem kazanıyor. Yani içinde bulunulan zamanın tüm zamanlar olduğunu anlayabilmek ve bunu hissedebilmek. An'da tüm geçmişi yaşayabilmek ve geleceği de an'da yaratabilmek. Dahası ne olduğunu ve nereye gittiğini anlamlandırabilmek ve kendini her şeyden büyük sorumlu gören biri olarak yaşayabilmek. Önderliğimiz boşuna "Anlamın ve hissin yaşattığı insan, en büyük insandır" demedi. Nereden geldiğini ve nasıl muhteşem bir oluş olduğunu anlayabilmek, kendinde tüm bir evrensel oluşumu hissedebilmek ve kendini tüm bir evren karşısında sorumlu görebilmek… Bunlar tam da 'kendini bil!' ilkesi çerçevesinde ve Önderliğimizin de içinde bulunduğu bilgelik geleneğinde yaşamın kendisi olmaktadır. Açık ki böylesi yaşayanlarla sıradan yaşamın peşinden sürüklenenlerin veya böylesi bir yaşamı yaratanların zamanı farklı olacaktır. Çünkü oluşum hızları aynı olmayacaktır.

Bilgelerdeki hız bizdeki hız

Kendini yapmak, bilgelerde en kısa anda gerçekleşmektedir. Nitekim Önderliğimiz; 'biliyorum ve inanıyorum ki bildiğin anda oluşuyorsun' diye de belirtti kendindeki oluşumun hızını. Buradan şunu anlamalıyız, bilmek ile oluşmak birbirinden kopuk ve birbirini takip eden iki ayrı şey değildir; aynı anda gerçekleşen şeylerdir. Fark ettiğin anda kendini oluşturman bir gerçek insan özelliğidir. Ama bizde bilmek ile oluşmak edimleri böyle midir? Örneğin hepimiz komünal olunması gerektiğini biliriz. Toplumsallığın insan türünün var oluş koşulu olduğunu; cinsiyetçiliğin, iktidarcılığın ve bencilliğin her versiyonunun insanı insan olmaktan çıkaran kötü şeyler olduğunu biliriz. Yanı sıra merkezi uygarlık sisteminin tam anlamıyla bir kölelik düzeni olduğunu da biliriz ya da en azından bunları dillendiririz. Bilimsel olarak da insanın mikro kozmos, evrenin bir özeti olduğunu ve eğer isterse her şeyi yapabilecek bir gücünün olduğunu biliriz.

Peki, pratiğimiz bu bildiklerimiz ölçüsünde midir? Bildiklerimiz oranında ve potansiyelimizin elverdiği hızda kendimizi yapıyor muyuz? Hayır! Bu nedenle de teorimizle pratiğimiz hep iki ayrı şey gibi durur. Teorimiz bize bir şey söylerken, pratiğimiz bir başka şey söylüyor. Peki, bu neden böyle?

Önderliğimizin de dahil olduğu bilgelik geleneğinde, teori ile pratik arasında bir kopukluk söz konusu olmaz. Bu insanlar teorilerini sağdan-soldan, oradan-buradan getirmiyorlar, kendi yaşamlarından çıkarıyorlar. Kimilerinden yararlanabilirler ama özünde teorilerini sezgi, içgörü ve iç gözlem yöntemleriyle kendilerinden çıkarırlar. Çünkü nasıl olsa insan evrenin bir özeti ve kendisidir. Tüm bilgiler bu evrendeyse ve tüm bilmelerin kaynağı insanın kendisiyse, gerçekten de insanın kendisine bakmasından daha kestirme ve doğru bir bilgilenme ve buna bağlı olarak oluşma yolu yoktur. Dikkatlice tarihe bakıldığında zalimliğiyle, kötülükleriyle değil de büyüklükleriyle tarihe iz düşmüş olanların tümünün esasında kendilerini çok iyi tanıyan, kendi üzerlerinde çok yoğunlaşmış insanlar oldukları hemen görülür. Kendilerini tanıma çabaları, yaşadıkları çelişki ve çatışmalar, karşılaştıkları sorunlar ve bunlara aradıkları çözümler kendileri açısından teori olmaktadır. Sokrates'in kendini bilmeyi 'belli bir bi-

limin konusu olarak değil, tüm bir bilim ve bilimin kendisi' olarak ele alması tam da budur. Bu yönüyle teorileri tümden yaşamdan damıtılarak oluşturulan bir teoridir, bir yerlerden getirilmiş bir teoriden bahsedemeyiz.

Peki, biz teorimizi yaşamımızdan damıtarak mı getiriyoruz? Çok keskin olan teorik tespitlerimizin pratiğimizdeki karşılığının o keskinlikte olmadığının aksini kimse iddia edemez. Çoğunlukla teori bir yöne bakarken, pratik diğer bir yöne bakıyor; teori-pratik bütünlüğü sağlanamıyor. Bu nedenle teorimiz süper şeyler söylerken, pratiğimiz aynı düzeyde süper olmuyor. Biz teorimizi yaşamımızdan çıkarmıyoruz; Hermescilerin, Ene'l Hakçıların, Nirvanacıların, Fenafillahçıların, Sokratesçilerin, tüm tasavvuf geleneğinin ve tabii ki Önderliğimizin yaptığı gibi yapmıyoruz; kendimizi tüm bilmelerin kaynağı olarak ele almıyoruz. Kendimiz üzerinde fazla yoğunlaşmıyor, kendimizi yeterince tanımıyoruz. Kendimizi tanımayınca da özünde oluş'u, oluşumumuzu yeterince anlamamış oluyoruz. Eksik anlayınca yeterince hissetmiyoruz, hissetmeyince de oluşmuyoruz. Daha çok da oluşturulduğumuz halimizle kalıyoruz, kalıyoruz…

Önderliğimizin kendisiyle yoğun mücadelesi ve cebelleşmesi sonucu geliştirdiği teoriye, sanki biz de aynı yollardan geçmişiz gibi yaklaşıyoruz. Teorimizi hazır aldığımızdan pratiğimize çok denk düşmüyor, soyut kalıyor, yaşamda çok fazla şeye denk gelmiyor, cisimleşmiyor, yani bir 'şey' olmuyor. Bizde yaşanan gerginliğin temelinde de bu var zaten. Hepimiz dile getirdiklerimiz veya bildiklerimiz oranında bir yaşam duruşuna neden sahip olamadığımızın gerginliğini hep yaşarız. Söylediği kadar olamayanın bir gerginliği yaşamasından daha doğal ve kaçınılmaz olan bir şey yoktur. Önderliği onun militanları olarak takip ediyoruz, dediklerini kendimize esas alıyoruz, ama kendimizi yaratmadığımız için teori-pratik arasındaki uyumsuzluğun yarattığı gerginliği yaşıyoruz. Bu gerginlikten çıkmanın tek yolu, kendini yapmadır, yani yaratmadır.

Yaratılış anı

İnsan kuantum hızında kendisini yapabilir. İnsansal oluşum, bizde görüldüğü gibi ağır olmak zorunda değil, insandaki potansiyel ışık hızından bile daha hızlı bir şekilde insanın kendisini yapmasına olanak tanıyor. Mevcut kafayla ölçemeyeceğimiz küçüklükte bir zaman aralığında geçmişe gidebilir veya geleceğe uzanabiliriz. Bu insanda işleyen kuantuma bir örnektir. Önderliğimiz de zaten insanda gerçekleşen bu en kısa an'da oluşma gerçekliğini 'yaratılış an'ı veya 'kuantumik an' diye tanımladı. En kısa zamanda kendini oluşturmak insansal bir özelliktir. İnsan türünün muhteşemliği de zaten buradan gelir. Bir hayvan veya farklı bir canlı bu hızda kendisini yapamaz. İnsan dışındaki tüm canlılar içinde yaşadıkları eko-sistemin özelliklerine uygun hareket ederler ve öte taraftan değişen koşullara göre kendilerini de değiştirirler. Ancak bunlar etraflarındaki değişimi hemen fark edemezler, o nedenle de öyle hemen kendilerini de değiştiremezler. Bazen çevrelerindeki değişimi fark etmeleri birkaç nesli alır, ancak fark ettikten sonra da varlıklarını sürdürebilmek için kendilerinde değişim yaratırlar. Yani kendilerini yenilerler, yeni bir oluş olurlar.

Ancak bizler genel olarak kendimizi yapmada çok hantal yaklaşıyoruz, adeta zamanımızı boşa harcıyoruz. Yıllarımız geçiyor, ama ona sığdırdığımız şeyler az oluyor, bu da anlam zamanına göre bir yaşamı yaşamamıza olanak vermiyor. Örneğin Önderliğimiz kapitalist sistemin bizzat oluşturduğu İmralı sistemi koşullarında -pratik olarak o kadar büyük sorumlulukları olduğu halde- Özgürlük Sosyolojisi'ni on günde yazdığını belirtti. Biz ise Önderliğimizin devletçi sistemle hesaplaşmanın yol ve yöntemlerini verdiği, özgür insanın kim olduğunu ortaya koyduğu ve bizim açımızdan da kendimizi oluşturma hammaddemiz olan savunmaları, üzerinden yıllar geçmesine karşın okumuyoruz. Akla hayale gelmeyecek bahane ve gerekçelerle savunmaların okunmasına fırsatımızın olmadığını hep söyleyip duruyoruz. Sanki Önderlikten daha fazla sorumluluklarımız varmış ve başımızı kaşıyacak vaktimiz yokmuş gibi yaklaşıyoruz. Dahası 'savunma'sız bir baş iş yapabilirmiş gibi davranıyoruz. Bunun kendini aldatmak olduğu açıktır. Ya da Önderliğimizin savunmalarını yeterince anlayamadığımızı, adeta kafamızın basmadığını vb. söyleriz. Bu söylemlerin bilimsel olarak insan gerçekliğiyle bir alakasının olmadığı fazlasıyla ortaya çıkmıştır. Bir yandan 'mikro kozmos', 'evrenin özeti', 'ikinci doğa', 'gücü her şeye yeten muhteşem varlık'… gibi doğruluğu bilimin verileriyle de ispatlanan insan gerçekliği ve söylemleri; diğer yandan 'kafam basmıyor', 'gücüm yetmiyor', 'anlamıyorum'… gibi acizlikten, zayıflıktan, kölelik özelliklerinden öteye bir anlam taşımayan duruş ve söylemler... Bunlar birbiriyle tamamen çelişen hususlardır. Doğrusu ilkidir ve buna göre olmak, öncelikle öyle olduğumuza inanmakla olur. Hakikate göre olmak da aynı anlama gelmek üzere bilime göre olmak da insanın potansiyel olarak evrenin tüm gücünü içinde barındırdığını söylemektedir. Gerekli olan sadece yapabileceğine inanmaktır. Bunu hiç yapmıyor değiliz, hepimizin yaşamımızda başardığı pek çok olağanüstü şeyler olmuştur. Ama şunu bilmeliyiz ki başardıklarımız başarabileceklerimizin yanında hiçtir. Kendimizi 'böyle gelmiş böyle gidecek' kaderciliğinden kurtarmak tamamen elimizdedir.

Zaman kavramına geri dönersek, kendini oluşturma performansımızın ve hızımızın farklı oluşu, zamanımızın da farklı olmasını beraberinde getiriyor. Süratli olanın zamanı ağır işlerken, temposu ağır olanın zamanı hızlı akıyor. Sadece yaşamımızın sonuna doğru gittiğimizde dönüp arkaya bakmamalıyız, yaşadığımız her an'da öyle olmalıyız. Bu geçen zaman zarfında neler yaptığımızı tartmalıyız ki ileride dönüp arkamıza baktığımızda yaşanması gerektiği gibi yaşadık diyebilelim. Tabi bunun için gerekli olan, bizde içkin olan enerjinin o muhteşem gücünü açığa çıkarmaktır. Bunun da yolu, yoğunlaşmaktan, odaklanmaktan geçer. Anlam zamanına göre yaşamak ancak böyle gerçekleşir…

Kendinden kaçış

Kendimizi çözüm gücü haline getirmememizin bir sonucu olarak fazlasıyla sorunlardan kaçan kişilikleriz. Hem kendi sorunlarımızdan kaçıyoruz hem de örgütsel sorunlarımızdan. Aslında bazı açılardan çok da cesur ve güçlü insanlar değiliz. Kendimizi çözüm gücü haline getiremediğimizden hep kaçak haldeyiz. Mücadelemiz kaçaktır. Herkes kendisinde kimi zayıflıklar ve eksiklikler tespit ediyor, ama aynı zamanda kimi olumlu şeyler de tespit ediyor. Aslında herkes kimi eksikliklerinin olduğunu bildiğinden bunlar üzerinde durmak gerektiğini biliyor, bu zayıflıkların var olan enerjiyi boşa harcamaya sebep olduğunu biliyor, parçaladığını görüyor, ama aynı zamanda kendisini biraz yeterli ve başarılı gördüğünden bunlar üzerine gitmek de zorlaşıyor. Bu da kaçış kişiliğinin ortaya çıkmasına sebep oluyor. Halbuki Önderlik tarzında bu yoktur. Bizde 'aman sorun çıkmasın da ne oluyorsa olsun' yaklaşımı hakimdir. Önderlik sorunların çıkmadığı günler canının sıkıldığını belirtiyor. Sorunların çıkmasından kaçmadığından, onların üzerine üzerine gittiğinden, her sorun özünde Önderliğimizi güçlendiriyor. Zaten o nedenledir ki Nietzsche ile ortaklaşarak 'beni öldürmeyen şey, beni güçlendirir' demektedir. Çözdüğü her sorunla yapısını, toplumunu eğitiyor, güçlendiriyor. Sorunlarımızın üzerine gitmekten ürktüğümüzden, bu noktada ürkek hatta korkak yaklaştığımızdan, bizim açımızdan her sorun bir eğitim olmuyor, ortamlarımız sorunlarını çözerek büyüyen ortamlar olmuyor.

Bir taraftan 'beni öldürmeyen şey beni güçlendirir' söylemi ve buna göre pratikleşen bir Önderlik gerçeği, diğer yandan da kendinden ve sorunlardan kaçan bir kadrosal duruş. İdare ediyoruz, dengeler oluşturuyoruz, göz yumuyoruz, ses çıkarmıyoruz, liberalleşiyoruz… Dikkat edelim tüm bunlar korkak-ürkek kişilik özellikleridir. Kaçış kişiliğinin dışavurumlarıdır. Hesaplarını daha çok da kendisine dair yapan bir duruştan kaynaklanmaktadır, tüm bunlar. Halbuki daha derinlemesine düşünüldüğünde, tüm bunların ne yapacağını, nasıl sonuçlar üreteceğini, insanı nereye götüreceğini ele almak ve ona göre tutum belirlemek gerekir. "Bu halle potansiyelimi ne kadar açığa çıkarabilirim, yoldaşım bu halde benden ne kadar yararlanabilir, toplumsallığımız ne kadar gelişebilir" vb. soruların derinlemesine ele alışı olmazsa, mevcut olanın idare edilmesi esas alınırsa, o halde Önderlik felsefesine, aynı anlama gelmek üzere hakikate göre davranmış olmayız. Halbuki hakikat de insana üzerine gidersen çözersin, diyor. PKK'de de sorunların üzerine gitmek ve onları her yönüyle ele alarak çözmek tarzdır. Sorunlara çözüm gücü olmak tarzdır, radikallik tarzdır, sorunların kökünü kazımak tarzdır; yumuşatmak, ertelemek, liberalize etmek ve bunun üzerine dengeler oluşturmak bizim tarzımız olamaz. Bizler sosyal demokratlar gibi yaklaşamayız. Biz yemeyi ve içmeyi bile ideolojik olarak ele alacak denli keskin ve radikal bir hareketiz. Bu radikalliği ve kriterleri hakikatin peşinde olanlar olarak her şeyden önce de kendimize vurmak durumundayız. Bu çerçevede bizler sorunlardan kaçan insanlar olmamalıyız, olamayız. Ama bu, en temel karakteristik özelliğimiz haline gelmiştir neredeyse. Bunun da temel nedeni bizim kendi gerçekliğimizden kaçmamızdır. Kaçışı en çok da kendimize karşı geliştiriyoruz.

Kendisine karşı korkak olan, herkese karşı da korkaktır, kendisine karşı cesur olan, herkese karşı da cesurdur. Sorunların üstünü örtmeye çalışan, özünde kendi eksikliklerinin üstünü örtmeye çalışandır. Etrafa liberal yaklaşan, kendisine karşı liberal yaklaşandır. Böylesi tiplerin kendi sorunlarının açığa çıkmasını engelleme çabaları belirgindir. Bu tipler riski göze almaya yanaşmazlar. Bu nedenle de kadrolar olarak bizlere en fazla gerekli olan radikalliktir. Radikallikten de kasıt sistemdışılıktır. İnsanı hakikatten uzaklaştıran her türden bireyci ve bencil yaklaşımdan, dolayısıyla devletçi paradigmadan gerçek bir kopuşu sağlamaktır.

Çilecilik

Kaçış felsefesiyle bağlantılı olarak, çileci felsefe de bizde hakimdir. Bilindiği gibi çileci felsefe; mevcut olanı kabullenmeme, beğenmeme ama onu değiştirme gücünü gösteremediğinden de başını alıp gitmedir. Değiştiremediğinde benzeşmemek için mevcut olandan kaçma, çileci felsefenin temel çıkış noktasıdır. Bunun örneklerini bir ölçüde Yunanistan'daki Kiniklerde, bir ölçüde Hindistan'daki Upanişadlarda ve daha pek çok örnekte görmekteyiz. Bizde de çilecilik bir duruş ve ruh hali olarak bilinçli-bilinçsiz etkili olmaktadır.

Girdiğimiz bir ortamda veya bir kişi karşısında yolunda gitmeyen şeylerin olduğunu gördüğümüzde, mücadele tarzımız birkaç eleştiriyle veya birkaç söylemle her şeyin düzelmesini bekleme oluyor. Sonuçta istediğimiz değişiklikler gerçekleşmeyince, bu defa küsüp dalıyor ve kendimizi bir köşeye çekiyoruz. Sonrasında da fazlasıyla yakınıyor ve şikayet ediyoruz. İşte bu kaçış felsefesine bağlı olarak gelişen çileci felsefedir. Mevcut olana teslim olma anlamına geliyor bu tutum. Mücadeleci, ölçü sahibi ve her koşulda çizgi mücadelesi yürüten bir duruş söz konusu değildir. Bu duruşta çizgi temsiliyeti, çizgi savaşçılığı yapmak yoktur. Pek çoğumuz da yöntemsiz işe girişiyoruz, elimize yüzümüze bulaştırıyoruz. Halbuki Önderliğimizde yöntem zenginliği vardır. Hatta Önderlik bunu 'ben artist gibiyim,' biçiminde formülleştirmiştir. Yani herkese özgü bir politikası mevcuttur Önderliğin. Bizde ise ak-kara mantığı ve buna bağlı gelişen yöntemsizlik temel tarz oluyor. Herkese kadına, erkeğe, gence, yaşlıya, kadroya, halka vb. aynı yaklaşıyoruz. Bunun temel nedeni yüzeysellik ve bu yüzeyselliğin çizgiye uygun sonuç alması mümkün değildir.

Çok yönlü olmak, herkesin özgünlüğünü gözetmek, liberalizm veya ilkesizlik değildir. Ya da tersinden tek yönlülük, radikallik ve çizgi mücadeleciliği değildir. Çok yönlülük tam da çizgi temelinde bir duruş anlamına gelir. Burada esas olan amaçta taviz vermemektir, amaç doğrultusunda herkesin dilinden anlayabilmek ve herkesi ona çekebilmektir. Sekterizm ile radikalliği tam da bu noktada karıştırmamak gerekir. Sekterizmin sonuç aldığı pek görülmez. Yüzeyseldir, farklılığı gözetmez, tekdüzelik vardır sekterizmde. Kaynağında at gözlüğüyle yaşama bakma vardır. Mattır, yaşamın ve oluşun dilinden uzaktır, ona yabancıdır. Radikallik ise amaç doğrultusunda hareket etme ve sonuç almadır. Bazen tatlı bir dille, bazen bir bakışla, bazen de sert bir söylemle sonuç almaktır radikallik. Radikallikte oluşun dilini, farklılığı gözetmek ve ona göre davranmak vardır. Sonuç alıcı oluşu da zaten buradan kaynağını alır. Bir şey ne kadar oluşun diline aynı anlama gelmek üzere özüne, yani doğasına uygun olursa o şeyin sonuç alıcı oluşu da o kadar mümkün olur.

Kendini ölüme yatırma

Ölüm felsefesi de kaçış felsefesinin bir başka görünümüdür. Değişime dönüşüme olan inanç yitirildi mi, yaşamda da artık tahammül sınırlarını zorlayan şeyler oldu mu ortaya umutsuzluk çıkar ki bunun da götürdüğü, götüreceği nokta kendini ölüme yatırmadır. "Acaba her zaman böyle mi olacak, acaba hiçbir şey değişmeyecek mi, acaba halk olarak hep böyle itilip kakılacak mıyız?" vb söylemlerin götüreceği yer; umutsuzluk ve karamsarlıktır. Bu psikoloji eğer düşmana götürmezse, bir an önce onurluca bir ölümün tercih edilmesine yöneltir. Genelleştirmemek kaydıyla kimi eylemlerin altında yatanın bu psikoloji olduğunu söylemek mümkündür. Yanı sıra içinde ölümün olduğu bir eylem tarzını esas alma vardır. Fedaice olan ruhu sadece tek bir eylem için kullanmak vardır. Halbuki fedaice olan ruhu yaşamın tümüne yaymaktır asıl olan, gerekli olan da budur. Yaşamı fedaice yaşamak ve savunmaktır asıl fedailik.

Yaşamda tıkanma olduğundan, çözüm gücü olunamadığından bu zorlu yaşamdan bir an önce göçmek, tercih edilen yol olabilmektedir. Artık ağır gelmekte olan, katlanılamayan bu yaşamın terk edilmesi tercih edilmektedir. Halbuki bizler; "İnsan yaşamı, hakikat algısı gelişkin olanlar için tam bir mucizedir. Yaşamın kendisi büyük heyecan ve coşku kaynağıdır. Yaşamda evrenin anlamı gizlidir. Bu gizi fark ettikçe, zindanda da olsa, yaşama katlanmak diye bir sorun olmaz" diyen bir Önderliğin militanlarıyız. Yaşam felsefemiz katıldığımızı söylediğimiz Önderliğimizin yaşam felsefesine uygun olmak durumundadır.

Ama yaşamı terk etme eğiliminin altında yatan temel neden, kendisini yaşamda etkisiz, güçsüz ve değersiz görmedir. Bu üç kavram da insan hakikatiyle alakasızdır. İnsanın istemesi halinde her şeye kadir bir varlık olduğunu, bırakalım insan gibi en yetkin bir varlığı, her şeyin her an birbirine etki ettiğini ve doğanın tüm bileşenlerinin kendi biricikliği içinde değerli olduğunu tüm büyük öğretiler ve bugünün bilimi söylemektedir. İnsanın gücünü, duruşunu öyle etkisiz bir şey olarak ele almak, en hakikat dışı bir ele alıştır. Yaşamı çekilmez kılan da, zaten bu algıdır. Halbuki insanın kendisini örgütlemesi halinde ne kadar etkili olabileceğini, en iyi Önderliğimizin duruşunda görmekteyiz. Bu noktalara yoğunlaşmak, içimizdeki potansiyeli açığa çıkarmak yerine, daha fazla mevcut olana teslim olmayı, kendimizi etkisizleştirmeyi esas alıyor, çoğu zaman da bu olumsuz ruh halimizi daha da derinleştirme anlamında kendi kendimizi ajite ediyoruz. Bu ruh halinin götüreceği yer; mevcut yaşamı terk etmektir. Diğer bir deyişle, onurluca bir ölümü seçmektir.

Eğer zorluklardan kaçış, yaşanmaz hale getirilen yaşam karşısında pes etme esas alınsaydı, bu hareketin ve çizginin bugünlere gelemeyeceği kesindir. Bir an için bile olsa Önderliğimizin bizim gibi hareket ettiğini düşünelim. O zaman bu hareket ve mücadele olabilir miydi? Hayır, mümkün olamazdı. Çünkü çıkış yapmamak, özgürlük mücadelesine girişmemek için her türden bahane ve gerekçe varken, insanın kendisini dayandırabileceği tek bir dayanak bile yoktu. Yukarıda Önderliğimizin Kürtlerin kendilerine ihanet ettiklerini söylediğini hatırlayalım. Önderliğimiz insanın güçlü olduğunu ve bunun işlenmesi halinde büyük bir patlama yapabileceğini biliyor, buna inanıyor ve yaşamını da bu temelde örgütleyerek bu gücü açığa çıkarmaya çalışıyor. Sonuçta bitti denilen halktan yepyeni ve yaşam dolu bir halk ortaya çıkabiliyor. Ve önemli ölçüde çıkmıştır da.

Belleksizlik

Belleksizlik hem toplumsal hem örgütsel hem de kişisel gerçekliğimizde görülen en temel hususlardan biridir. Bizde belleksizlik hakimdir, olanı çok erkenden unutma gibi bir hastalığımız vardır. Halbuki yaşamın dili öyle değildir. Yaşamın dilinde uçup giden, unutulan hiçbir şey yoktur. Öncesi olunmadan mevcut olanın olamayacağı gerçeği, belleğin evrimin en temel bir unsuru olduğunu gösterir. Bu yönüyle bellek oluşturma, bellekli yaşam en hakiki bir olgudur. Öncemiz bizim kendimiziz, o olmazsa biz olmazdık, aynı zamanda gelecek de bugünden oluşturulmaktadır, dolayısıyla gelecek de yine biziz. Bu sadece insan türü için değil, tüm oluş için geçerli bir husustur. An, geçmiş ve gelecek arasında köprüdür. Bu yönüyle andaki ne geçmişten ne de gelecekten kopuktur. Doğanın böyle işleyen mükemmel bir belleği vardır. Tarih bu anlamıyla belleğin ta kendisidir.

Hepimize kendimizi bilmemiz için bir tarihsel-toplumsal bellek gerekir. Oluşu, bağlantılı olarak kendimizi anlamamız ancak böyle mümkün olabilir. Eğer kendini bilmek tüm bilmelerin temeliyse, kendini bilmenin yolu da tüm önceyi bilmekten geçer. Öncesi bilinmeyen şeyin anı da bilinemez ve dolayısıyla geleceği de doğru temeller üzerinde inşa edilemez. Bu yönüyle olumluluk ve olumsuzluklarıyla önceyi bilmek kesinlikle gereklidir. Örneğin peygamberlik geleneği, Marksizm ve versiyonları, tüm toplumsal mücadeleler aynı zamanda bizim tarihimizdir ve bizim yerimize de

“Önderliğimiz tarafından örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikat olarak tanımlanan kadro, kendi doğasına uygun yaşayabilen insan demektir. Bu yönüyle de kadro hakikatin ta kendisidir. İnsan doğası; yani hakikati de, ahlak ve politika demektir. Komünal ve toplumsal davranmak, sistem dışı olmak demektir. Bu açıdan PKK’de kadrolaşmak, insanlaşmak ile eştir”

mücadele yürütmüşlerdir. Olumlulukları bizim olumluluklarımız, hataları bizim hatalarımızdır. Bizim yapacağımız şey, onların temsil ettiği değerlere kendimizi dayandırmak ve yaptıkları hatalara düşmemektir. Eğer bu yapılmazsa hem tarihsiz, dayanaksız dolayısıyla da güçsüz kalınır, hem de ders çıkarılmaz. Sonuçta ortaya çıkacak olan da toplum adına bir kendini tekrar olur.

Tarih fazlasıyla ispatlamıştır ki egemenlerin yürüdüğü patikalardan ezilenlerin; yani toplumun istemlerinin yaşam bulduğu mekanlara varmak imkansızdır. Bizden öncekiler bizim yerimize bunu zaten denediler, ama başarılı olamadılar. Bu durumda bizim de onların yaptığını tekrarlamamız yanlış olur ve onların amaçlarının gerçekleşmesine hizmet etmez. Tarihsel topluma dair bir bellek oluşmadığından içimizde hala “onlar bozuldu ve sistemiçileşti diye, devletleşirsek biz de mi bozulacağız” söylemleri yer yer dillendiriliyor. Bunu söyleten belleksizliktir; yani herkesin ille de kafasını taşa vurması gerektiği şeklindeki dar algıdır. Yani toplum adına hareket edenlerin tümünün aynı hataları tekrarlaması zorunlu değildir, bunu yapmaya mecbur değiliz. Yeter ki bir olduğumuzun bilincinde olalım. Böyle olabilmek için de bencillikten kurtulmak gerekir. Yani kendisinin herkes, herkesin de kendisi olduğunu bilebilmekle bağlantılı bir husustur. Çünkü gerçek bütündür.

Aynı formülasyonu bu defa örgütsel gerçekliğimize de uygulayabiliriz. Örgütsel gerçekliğimize dair bir belleğimiz olmalı ki olumluluk ve olumsuzluklarımızdan gerekli gücü alalım, dersleri çıkaralım. Bellek oluşturabilme kabiliyetinde olan topluluklar, örgütler unutmayan ve gelişen toplumlardır. Nasıl ki bir eyleme giderken, bir mevzi kazarken, Amerika’yı yeniden keşfeder gibi davranmıyorsak, böyle davranmamız abes kaçarsa, olumsuzluklardan da dersler çıkarmamız yerinde olandır. Bu herkesin hareket adına yapılan her şeyi sanki bizzat kendisi yapmış gibi bir algıyı gerektirir. Bizden öncekilerin yaptıkları, hareketin tarihi ve bugünü bizim belleğimiz oluyor. Bir örgütsel belleğimiz olmalıdır ki birilerinin bizim yerimize yaptığı şeyleri tekrarlamayalım. Birbirimizin yerine de yaşadığımız bilinci bizde olmalı ki birbirimizden beslenebilelim. Örneğin Xakurkê ve Çelê olayları tam da bu anlama gelmektedir. Xakurkê şehadetlerinin temelinde düşmanı ciddiye almayan, ne yaptığının farkında olmayan ve gerillanın en asgari şeylerini bile uygulamayan bir tarz yatmaktaydı. Bu tarzın hareketimizin son yıllarda aldığı en büyük darbelerden birini bize yaşattığı bilinmektedir. Yaşanan kayıplara verilen cevap Çelê operasyonu oldu ve gerçek anlamda düşmanı sarstı. Düşmanı dize getiren bir operasyondu. Bununla hareket yepyeni bir süreç başlatıyordu ve yaşanan şehadetler ancak böylesi bir operasyonla ilan edilebiliyordu. Peki, sonuçta ne oldu? Otuz altı arkadaş Xakurkê’de darbe yememize neden olan tarzın kendini tekrar etmesi nedeniyle şehit oldu. Tam da bir nebze de olsa yoldaşlarımızın intikamını aldık derken, yaşanan kayıplar daha da sarsıcı oldu. Ve biliniyor, bu 2011 yılının çok zorlu ve acılı geçmesinde belirleyici oldu. Düşmanda tasfiye edilebileceğimiz yönünde büyük umutlar oluşturdu. Peki, bu neden böyle oldu? Çünkü Xakurkê Çelê için ders olmadı, Çelê Xakurkê tarzını kendi tarzı ve oranın sorununu kendi sorunu olarak görmedi. Yaşananları kendilerinin dışında ve sanki sadece Xakurkê’nin işiymiş gibi gördüler. Bu nedenle de aynısını tekrarladılar ve daha büyük kayıplar verdik. Bu, kendini her şeyin merkezine koyarak düşünmenin, özünde de bencilliğin bir dışavurumudur. Bir olma yoktur, parçalı hareket etme vardır bu duruşta.

Bu örtük olarak herkesin sadece kendi anını yaşadığı şeklindeki postmodern anlayışın bir ispatlanması oluyor. Çünkü kimse kimseyi yaşamıyor, herkes sadece kendi anını yaşıyor, kendi anını yaratıyor. Sanki sadece “kendimiziz” gibi bir algı vardır. Bu yanlıştır ve kendini tekrarın asıl nedenidir.

Bağlantılı olarak bize gerekli olan bir de kişisel bellektir. Bu konuda sorunlu olduğumuz açıktır. Aynı özeleştiriyi onlarca kez vermek ne anlama gelir? Aynı konuda onlarca kez eksiklik yaşadığımız, pişmanlık duyduğumuz az görülen hususlar değildir. Halbuki sadece bir defa o eksiklik üzerinde odaklanırsak, enine boyuna o eksikliği masaya yatırır ve gerekli duruşu sergilersek, o eksikliğin bir daha yinelenmesi söz konusu bile olamaz. O eksikli an tüm yönleriyle çözümlenirse, işte o zaman sorunlara bulduğu çözümlerle kendisini büyütebilen bir duruş ortaya çıkar. Ancak biz sorunlarımızla çok ciddi ve köklü bir hesaplaşma içine girmiyoruz, adına özeleştiri dediğimiz ama aslında eksikliğin dile getirilmesinden başka bir anlamı olmayan bir tutumla üzerinde durduğumuzu sanıyoruz, geçiştiriyoruz, ama sonrasında görüyoruz ki aynı sorun tekrarlanıyor. Dikkat edelim, kendi kişisel tarihimize dair de bir bellek oluşturma çabamız yoktur. Çabuk unutuyoruz, kararlaştığımız, kendimize söz verdiğimiz anlar oluyor, ama sonrasında bunları yapan biz değilmişiz gibi davranarak bunları unutuyoruz. Asla yapmayacağım dediğimiz şeyleri bile yapmaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Lanet okuduğumuz anları tekrarlamaktan kendimizi alıkoyamıyoruz. Bu şunu göstermektedir ki o lanet okumalar ve kararlaşmalar güçlü değildir, her yönüyle ele almaktan uzak bir kararlaşmadır.

Tüm bu nedenlerden dolayı bize en gerekli olan bellek oluşturmadır. Bu sağlam bir tarih bilinci edinmek anlamına da gelir. Belleksizlik, tarihsizliktir ki bu da en hafif haliyle cahil kalmaktır, egemenler tarafından sürü gibi güdülmektir. Doğru pratik ve doğru hayat için gerekli olan doğru teori ancak bellekli, tarihli olunduğunda elde edilebilir. Aksi, herhalde düşmanı güçlendirmekten öteye bir sonuç doğurmaz.

Parçalılık

PKK’ye gelmekle bir tercih yapmış durumdayız. Ancak bu, doğru bir yaşamı yaşamak için yeterli değildir. PKK içinde de yapılması gerekenler vardır. Bu da doğru yaşamaktır. Doğru yaşam da bütünlüklü bir yaklaşımı gerektiriyor. Parçalılığı kabul etmiyor. Eksikliklerimizle PKK içine geliyoruz ve tüm bunları da PKK içinde yaşatmaya devam ediyoruz.

Yapmaktan kendimizi alıkoyamadığımız şeyler, bağımlısı olduğumuz şeylerdir ki bunlar hiç de az değildir. Biz neye bağımlıyız, neden özgürlüğe odaklanamıyoruz? Önderliğimiz de en temel sorunumuzun ‘özgürlüğe odaklanamamak’ olduğunu belirtti. ‘Örgütlenmiş madde’ şeklinde de tanımlanan insan gerçekliği karşısında bizim duruşumuz nasıldır? Acaba biz öyle miyiz, acaba enerjimiz örgütlü müdür, yoksa her bir parçası bir yere mi gidiyor? Özcesi ne kadar bütünlüklüyüz, yani bütünüz? Duygularımız, düşüncelerimiz, istemlerimiz vb. her biri bir yere gidiyor ve bu durum bizi örgütlü kılmıyor, parçalıyor. Çok fazla parçalıyız, dikkatimiz çok dağınıktır. Enerjimizi odaklayamıyoruz, bu durum da potansiyelimiz olmasına karşın enerjimizi doğru kullanamamamıza neden oluyor. Dikkat edersek; meditasyon yapanların, büyük insanların hep enerjilerini kontrol altına alabilenler olduklarını görürüz. Kendimiz de bir örgüt kuramamışız, kendimizi canlı kılamamışız. Tüm parçalarımız birbirini tamamlamıyor, duygu ve düşüncelerimiz birbirini tamamlamıyor, istek ve amaçlarımız birbirini tamamlamıyor, teori ve pratiğimiz birbirini tamamlamıyor. Dikkat edelim en çok da parçalılığı eleştiriyor ve bunun hiyerarşik devletçi sistemin en temel işi olduğunu söylüyoruz, ancak kendimizde yaşattığımız da tastamam bir parçalılık oluyor. Her parçalama da bir güçsüzleşme olduğuna göre, güçsüzlüğümüzün asıl kaynağı kendimiz oluyoruz.

Hakikat bütün olduğundan, her türden parçalama ve parçalılık, özünde hakikatten uzaklaşmak anlamına gelir. Bu nedenle insan aslında kendisini asla herhangi bir şeyin – buna örgüt de dahildir- parçası olarak görmemelidir. Doğru olanı; insanın kendisini o şeyin kendisi olarak görmesidir. Örneğin; kadronun kendisini örgütün bir parçası olarak görmesi yanlıştır. Çünkü kendini örgütün parçası olarak görmek, insanı şuraya götürür: “Sen sadece bir parçasın, ağırlığın ve önemin sınırlıdır, hatta belki de yoktur. Sen olmasan da olur, sen rolünü oynamasan da diğerleri oynar ve boşluğu doldurur, örgüt sensiz de yürür…” Bu düşünce insanı sorumsuzluğa, pasifliğe davet eder. Halbuki “ben örgütüm, ben toplumum, hatta ‘Ben benim, ben evrenim, ben öncesi-sonrası, yakınıuzağı olmayan zaman ve mekanım!” demek gerekir. Nirvana, Fenafillah, En’el Hak da aslında bu söylemin farklı şekillerde dillendirilmesi oluyor. Bunların tümü ben’den bir’e geçişin ifadesi olmaktadır. Bugün bilimde yeni bir çığır açan kuantum da ‘temel birlik ilkesi’ (dolanıklık ilkesi) ile tüm farklılık ve çeşitliliğiyle beraber her şeyin özünde ‘bir’ olduğunu ortaya koymakta, bunun deneylerini yapmaktadır. Önderliğimiz bu hakikati “gerçek bütündür” şeklinde ortaya koydu. Bugün bilinen birimlerle ölçülemeyecek denli uzakta olan şeylerin bile birbirini hissedecek ve birbirine etki edecek denli birlikte olduğu görüşü Schrödinger’in deyimiyle kuantumun en temel ilkesi oluyor. Böylesi bir düşüncenin insanı her açıdan daha duyarlı ve sorumluluk sahibi kılacağı açıktır. Bu düşünce beraberinde kendinde dile gelen örgütü, toplumu ve evreni hissetmeyi, onu yaşamayı getirir. Dikkatlice baktığımızda Önderliğimizin duruşunun ve tarzının tamamen bu anlama geldiğini, ben’den bir’e geçtiğini görürüz.

Çıkış yolu

Kuşkusuz daha da arttırılabilecek olan bu hususlar bize şunu gösteriyor ki; kadrosal duruşumuz Önderliğimizin yaptığı kadro tanımına uygun değil. Zira kadro için yaptığımız tanımlar son derece çarpıcıdır. Kadro için ‘örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikat’ tanımını yapıyoruz.

Evrendeki her oluş görünmek ister. Bu aynı anlama gelmek üzere var oluştur, gerçekleşmedir. İddialı bir ideoloji olarak Önderlik çizgisi de toplumsal yaşamda ve kadrosal duruşta kendini görünür kılmak istiyor. Bu anlamıyla kadro ideolojinin başarısının ispatı oluyor. Tüm ideolojiler kadrolarının duruşlarında ne kadar yaşamsal ve mümkün olduklarını göstermek isterler. PKK kadroları da özgürlüğü temsil etmek durumundadırlar. PKK kadrosunun en temel görevi özü itibariyle budur. PKK bir parti olarak demokratik ulus zihniyetinin doğru ve buna uygun bir bedenleşmenin mümkün olduğunu göstermek durumundadır. PKK kadroları da sistemin dışına çıkabilmeyi başarmış, alternatif olabilmiş özgür insanlar olduklarını, bunun mümkün olduğunu ispatlamak durumundadırlar. Bu anlamıyla bir örgüt olarak PKK ve özgür insanlar olarak PKK’nin kadro topluluğu inşa edilmek istenen toplumun ve insanın prototipi olmaktadırlar. Bu rolün de sistemik ve evrensel olduğu açıktır. Bu yönüyle PKK’nin ve onun kadrosunun iddiası çok büyüktür, misyonu ağırdır.

Önderliğimiz tarafından örgütlenmiş ve eylemsel kılınmış hakikat olarak tanımlanan kadro, kendi doğasına uygun yaşayabilen insan demektir. Bu yönüyle de kadro hakikatin ta kendisidir. Hem kişisel hem de örgütsel amaçlarına ulaşabilmesi için de öyle olmak zorundadır. İnsan doğası; yani hakikati de, ahlak ve politika demektir. Komünal ve toplumsal davranmak, sistem dışı olmak demektir. Bu açıdan PKK’de kadrolaşmak, insanlaşmak ile eştir. Kadro algısı insan hakikati çerçevesinde olduğundan PKK’de ne kadar kadrolaşılırsa, o denli de insan olunur. Bu yönüyle kadrolaşmak ile insanlaşmak aynı şeylerdir.

PKK mücadele tarihinde görülmüştür ki başarı da başarısızlık da kadronun duruşu ve performansından kaynağını almıştır. PKK yenilmemiştir, ama henüz amaçlarına ulaşma anlamında zaferle de buluşamamıştır. Mevcut kadrosal duruş, yukarıda belirttiğimiz zihni ve paradigmatik problemlerden dolayı başarı için yetmemektedir. Doğasındaki muazzam güce yeterince dayanmadığından performansı düşük olan kadronun, doğasına uygun bir gerçekleşmeyi yaşaması halinde PKK’nin dünya çapında devrim yapması içten bile değildir.

PKK kadrosunun her şeyden önce buna inanması, bu güçte olduğunu, düşmanın da doğadışı ve anormal olması itibariyle özsel olarak zayıf olduğunu bilmesi gerekir. Zaten sistemin küresel çapta yapısal bir krizi yaşıyor oluşu da bunu olanaklı kılmaktadır. Yaşanan bir kaos halidir ve kaos hallerinde küçük girdiler, büyük çıktılar yaratma özelliği gösterirler. PKK de bu kaos sürecinde kendi ekonomik, askeri ve siyasal gücünü kat be kat aşabilecek bir devrimi gerçekleştirebilir. Günümüz biliminde buna ‘kelebek etkisi’ denmektedir. Bu bilimsel izahat da bunun mümkün olabileceğini ortaya koymaktadır. Yeter ki PKK kadrosu kendi gücüne güvensin ve katıldığı Önderlik gerçeğine göre davranabilsin. Bunun için de ‘kendini bil!’ ilkesine uygun bir biçimde Önderliğe doğru bir katılım göstersin…

Kültürel soykırım kıskacında Kürtleri savunmak

KÜRT SORUNU VE DEMOKRATİK ULUS ÇÖZÜMÜ

KCK Önderi Abdullah Öcalan değerlendiriyor

a- Türk iktidar ve sermaye tekelleriyle müttefiklerinin hegemonyası altındaki çağdaş Kürt kimliği

Tarihe ilişkin değerlendirmemizde de gördük ki, geleneksel Osmanlı iktidar ve sömürü tekeli çöktüğünde, bürokratik gelenek içinde şekillenen İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin özne rolünü oynadığı elit bir zümre, çeşitli darbeler ve komplolarla II. Meşrutiyet'te, Mart 1909 ve 1 Ocak 1913'te, 1914-18 I. Dünya Savaşı'nda ve en son 1919-22 Ulusal kurtuluş savaşında en örgütlü bürokratik burjuva bir güç olarak iktidar tekelini gasp ediyor. Hem ideolojik hem de ekonomik olarak tekelci hegemonyaya damgasını vuruyor. 1923'ten beri cumhuriyet yönetiminin gaspını gerçekleştiriyor. İktidar aygıtı etrafında yapay bir Türk ulusçuluğu ideolojisiyle oluşturulan Beyaz Türklük temelinde, bir zümre olarak, Ulusal kurtuluş savaşının temel müttefikleri olan sosyalistleri, islami ümmetçileri ve Kürt milli güçlerini komplocu yöntemlerle tasfiye ederek, günümüze kadar kesintisiz devam eden bir 'oligarşik diktatörlük' kuruyor. Bu iç hegemonik diktatörlük, dışta dünya hegemonik güçlerinin başını çeken İngiltere'nin yakın denetimi ve perspektifi altında rolünü oynuyor. Özellikle M. Kemal Atatürk'ün kişiliğini (bağımsız ulus kişiliği) sembolleştirip (özünde çok sert uygulamalarla güçten düşürüp), Atatürkçülük veya zaman zaman kemalizm adı altında ortaçağ taassubundan daha ağır olan faşist bir ideolojik kimlikle (etnik sünni türkçülükle) sınırları kapsamındaki tüm toplumsal kültürlerin asimilasyonunu ve soykırımını programlaştırıp uyguluyor. Ekonomik olarak devlet tekelciliğiyle toplumu iliklerine kadar sömürüp kurutuyor. Kendi içlerinde çok sert rekabetleri ve savaşları olsa da, hegemonik ilişkiler içindeki tekeller (ideolojik, ekonomik ve iktidar olarak,) toplumsal kültürlerin (maddi ve manevi yönleriyle) istismarı ve tasfiyesinde tam bir birlik halinde hareket ediyorlar. Esas olarak Beyaz Türk kliği komplo, darbe ve kontrgerilla (NATO gizli örgütü gladionun Türkiye parçası) yöntemleriyle kurduğu diktatörlüğünü 2000'li yılların başlarına kadar sürdürüyor.

Anadolu'da I. Dünya Savaşı sonrasında kurulan hegemonik yapı herhangi bir yapıya benzemez. Görünüşte çok katı Türkçü bir egemenlik söz konusudur; özde ise çok dar komplocu bir grubun manipülasyonuyla yürütülen bir sistem vardır. Devlet sistemleri olan monarşi, cumhuriyet ve demokrasilerle pek alakalı değildir. Kendine özgü bir despotizmdir. Çok gizli ve falsifikasyonlarla yürütülen bir mekanizması vardır. Şüphesiz bunda Türk bürokratik burjuvalaşmasının, Proto İsrail'in Ermeni, Süryani, Pontus ve diğer Helenistik hıristiyan unsurların tasfiyesiyle yürütmekte olduğu Kürtlüğü imha etme harekatının belirleyici payı bulunmaktadır. Soykırımlara kadar varan uygulamalarda bulunan bir rejim açıktan ve meşru yöntemlerle sürdürülemez. Sadece güncel olarak yürütülen Kürt kültürel soykırımındaki gizlilik, rejimin tüm içyüzünü açıklamaya yetebilir. Ama hiç kimse bunu açıklama cesareti gösteremez. Eleştirmek ve karşı çıkmak ise bilinmez biçimlerde 'faili meçhul'lere kurban olmaya götürür. Dünyada şeffaflık belki de en çok bu yapılanma için gereklidir.

Beyaz Türk faşizmi olarak adlandırabileceğimiz bu sistemin kurucu olma özelliği vardır. İşin tuhaf yanı, sistemde rol oynayanlar veya alet olanların ezici çoğunluğunun oynadıkları rolle neye hizmet ettiklerinin farkında olmamalarıdır. Çok azı, o da dışarıda sistemle yakından ilgilenenler rollerinin ne anlama geldiğini fark edebilirler. Başta M. Kemal Paşa olmak üzere isyanın beş ünlü generalinin anıları iyi okunduğunda, inşa etmek istedikleri eserin çok dışında, hatta karşıtı oluşumlara tanıklık etmiş olmaktan ötürü çok öfkeli ve rahatsız oldukları açıkça anlaşılır. En vahimi de, Beyaz Türk faşizminin adını aldığı Türklükle çok az alakalı olması, Türk toplumunun ezici çoğunluğunun ise bu gerçeğin farkında olmaması, hatta kara cahili olmasıdır. 'Etrak-ı bi idrak' bu gerçeği ifade etse gerek. Gerçi tarih boyunca tüm iktidar inşalarında benzer argümanlar vardır, ama hiçbiri Anadolu'nun çağdaş iktidar yapılanmasındaki argümanlarla boy ölçüşemez ve bu argümanlara benzemez.

II. Dünya Savaşı'ndan sonra sistemin hegemonik önderliğini devralan ABD, Beyaz Türk faşizmini daha da tahkim ederek Türkiye Cumhuriyeti'ni denetlemeye devam etti. Daha sonra 27 Mayıs darbesini yapacak olan bir grup subayı 1945 ve 1950'lerde gladio örgütlenmesi temelinde eğittiği ve sistemin kompase edilmesinde bunları kullandığı bilinmektedir. İngiltere'nin daha önce 1940'larda bir grup Türk pilotunu savaşta bu çerçevede kullandığı da bilinmektedir. Özellikle bu subaylar içinde öne çıkan Alparslan Türkeş ve grubu 1960'lar sonrasında Türkiye sol ve emekçi hareketlerini yine bu çerçevede işlemez kılmakta kullanılmıştır. Bu noktada Beyaz Türk faşizmiyle ilişkili olsa da, bu grupların değişik bir versiyonunun da bu arada hep devrede olduğu bilinmek durumundadır. Bunlar anti siyonist olup, daha çok hitlercilik paralelinde faaliyet yürüten ırkçı Türk faşistleridir. Siyah Türk faşizmi diye de adlandırabileceğimiz bu kesimler, Anadolu'da Proto İsrail varlıklarını tasfiye ederek, saf Türklükten ibaret bir Anadolu Türk hegemonik sistemi inşa etmek isterler. Bu kesimler I. Dünya Savaşı'nda kazandıkları ve ilk defa Ermenilere karşı uyguladıkları sistemi bir daha tam olarak ele geçiremediler. Kısmen, o da Beyaz Türk faşizmi ihtiyaç duyduğunda, mevcut yapılanmaya eklendiler. Özellikle Türkiye demokratik ve sosyalist hareketlerine karşı çok acımasızca, hukuk dışı ve komplocu tarzda kullanıldılar. İşin tuhaf yanı, Kürt kimliğinin tasfiyesi söz konusu olduğunda, ulus devletçi sol ve demokratik yapılanmaların da istisnalar dışında Beyaz Türk faşizminin çekirdek yapılanmasına dahil olmaktan geri durmamalarıdır. Hem de sözde karşı çıktıkları emperyalistler tarafından nasıl kullanıldıklarını fark etmeden!

Saf ırk yaratma peşinde olanlar, gerektiğinde tüm Anadolu'yu (buna Kürdistan da dahildir) yeniden fethedip, daha dar bir etnik temele dayalı bir Türk ulus devleti kurmayı temel ütopyaları sayarlar. Çelişkileri çeşitli azınlık kültürlerinden olanlar ve İsrail yandaşlarıyladır. Fakat İsrail olmaksızın (hem içteki, hem dıştaki İsrail) yapamayacaklarını iyi bildiklerinden açıktan tavır alamazlar. Parti olarak varlık nedenleri, en ırkçı Türk etnik milliyetçiliği ve ulus devletçiliğidir. Hem Beyaz hem de Siyah Türk faşizminin Kürt kimliğine ilişkin politikası ya fiziksel ya da kültürel olarak tamamen tasfiye etmedir, Kürtlerin varlık olmaktan çıkarılmasıdır. Beyaz Türkler kendilerini Türk sayanların Türk olarak kabul edilmelerini uygun görürken, Siyah Türkler (Bozkurt Türkleri de denilebilir) buna pek yanaşmazlar. Bunun yerine ırk arılığı peşinde koşarlar. Er ya da geç fiziki soykırımla Kürtlüğü ortadan kaldırmak temel hedefleridir. Hegemonik güçler tarafından demokratik ve sosyalist hareketlerin tasfiyesinde kullanılan Siyah Türkler, günümüzde artık eskisi kadar gözde değiller.

İslamcı hareket kapitalist moderniteden bağımsız değildir

12 Eylül darbesinin Türk-islam sentezini benimsemesi, üçüncü kuşak faşist hareketi gündeme taşıdı. Yeşil Türk faşizmi diyebileceğimiz bu akım, 1970'lerden itibaren Sovyetler Birliği'nin Ortadoğu'da yayılmasını önlemek, Sovyet Rusya'yı Afganistan'dan atmak, Orta Asya'da sorunlarla uğraştırmak ve islam ülkelerinin demokrasiye ve sosyalizme kayışını önlemek isteyen ABD'nin ırkçı milliyetçiliğe göre daha kullanılır görmesi ve desteklemesi sonucunda gelişim sağlamıştır. İslamcı hareket ağırlıklı olarak İngiliz hegemonyacılığına hizmet temelinde ortaya çıkmıştır. Kapitalist moderniteden bağımsız değildir. Sanıldığı kadar millici ve özgürlükçü de değildir. Kapitalist milliyetçiliğin bir versiyonu olarak geliştirilmiştir. Temel hedefi, islami kültürün yaygın yaşandığı toplumların demokratikleştirilmesini ve sosyalistleştirilmesini barajlamak, islam kültürünü kapitalizme entegre etmektir. Tüm hegemonik güçlerin bu amaçla kullandığı araçlar arasındadır.

Osmanlı İmparatorluğu'nda islami unsurları devlet içinde bir arada tutmak ve İngiliz hegemonyacılığına karşı kullanmak için önce Almanya destekli panislamizm geliştirildi. İngiltere buna Arap coğrafyasında Vahhabiliği geliştirerek yanıt verdi. İslamcılık, daha doğuşunda islam kültürünü istismar eden işbirlikçilerin, hegemonik güçlerin sömürüsündeki paylarını geliştirip artırmaları için kullanıma girmiştir. Dinsel milliyetçilik biçiminde kapitalist hegemonyacılığa eklemlenir. Yurtsever islami unsurları siyasi islamcılardan ayırt etmek gerekir. Nitekim bu yönlü anti hegemonik önderler ortaya çıkmıştır. İslam kültürünün homojen olmadığı, sınıfsal ve sosyal durumlara göre farklı tavırların geliştirilmesine açık olduğu anlaşılır bir durumdur. Ulusal kurtuluş savaşında bir güç olarak islamcılar anti hegemonik tavır göstermişlerdir. Sosyalist ve Kürt yurtsever unsurlar gibi, yurtsever islami güçler de Beyaz Türk faşizmi tarafından tasfiye edilmiştir. Beyaz Türk komploculuğuyla birlikte devlet içinde yurtsever islamcıların yeri olamazdı. Bunlar katı laikçilikle (laik dincilik) bir arada yaşayamazlardı. Bu nedenle susturuldular. ABD'nin hegemonik önderliği altında tıpkı diğer antikomünist kanatlar gibi siyasi islamcılık da yeniden canlandırılmaya çalışıldı. Irkçı Türk faşizmi gibi bu akım da demokratik ve sosyalist hareketin sıçrama yaptığı 1960'lardan sonra partileşti. Diğer faşist kanatlarla çelişkileri olsa da, hepsi ana hedefte birleşiyorlardı. Onlar da 1970'lerden itibaren iktidarda yer edinmeye başladılar.

Bunda devrimci hareketin yükselişinin açık etkisi vardır. Fakat 12 Eylül 1980 darbesiyle ittifak durumuna girebilecek kadar önem kazanmalarında, Afganistan'ın Sovyetlerce işgali ve İran'da yaşanan Şii Devrimi'nin önemli payı vardır. Hem Sovyetler Birliği hegemonyasının kırılmasında hem de İran Devrimi'nin önüne set çekilmesinde yeniden inşa edilecek bir islami harekete şiddetle ihtiyaç vardı. Türkiye'de bu model için radikal sayılan Necmettin Erbakan hareketinden (Milli Görüş, bir milli Türk burjuvazisi yaratma amaçlıdır) daha ılımlı sayılan unsurlar ayıklanarak ve değişik cemaatlerden kadro derlenerek bir iktidarcı elit grubun devşirildiği anlaşılmaktadır. Turgut Özal'la yapılmaya çalışılan buydu. Fakat hala nasıl ve niçin tasfiye edildiği bir sır olarak duran Turgut Özal'ın fiziksel ve siyasal olarak tasfiye edilmesi ve Necmettin Erbakan'ın 28 Şubat 1997'de başbakanlıktan düşürülmesinin ardından, daha sonra ken-

dini AKP olarak şekillendirecek model üzerinde çalışıldığı anlaşılmaktadır. AKP'nin çıkışı öyle sanıldığı gibi 2001'de değildir; en azından 12 Eylül darbesine kadar giden bir kökeni vardır. ABD Cumhurbaşkanı G. W. Bush döneminde BOP'un (Büyük Ortadoğu Projesi) gündeme girmesi, Afganistan ve Irak işgalleri Türkiye'deki ılımlı islam projesini yeni bir alternatif haline getirdi. Beyaz Türk faşizmi laikçi ve eskimiş yapısı nedeniyle kitlelerden tecrit olmuştu. Ayrıca içe kapanmacıydı. Küresel kapitalizme pek açık değildi. Karşısında ciddi bir sosyalist ve demokratik hareket olmadığı için, ABD bir ırkçı faşizme pek ihtiyaç duymuyordu. Daha da önemlisi, Kürdistan genelinde olduğu gibi Türk egemenliğindeki Kürdistan'da da büyük gelişme sağlamış olan Kürt demokratik özgürlük hareketi gelişimini sürdürüyordu. Dolayısıyla beyaz ve ırkçı tonlardaki faşist ideolojilerin tecrit olmuş durumu göz önüne getirildiğinde, bir yeşil faşist Türk elidine ihtiyaç duyulduğu kendiliğinden anlaşılır.

AKP'nin iktidara gelmesi devlette yeni hegemonik dönemi ifade eder

İslami kültürün Kürt kültürel kimliğinde önemli rol oynaması da bunda etkili olmuştur. Kürt toplumunda tarikatçı eğilimlerin yüzyıllardan beri etkili olması, Yeşil Türk faşist seçeneğini daha kullanılabilir bir argüman haline getiriyordu. Diğer iki kanat faşizminin ordu içinde ve siyasi partilerdeki (CHP ve MHP başta olmak üzere) temsilcileri içteki bu iktidar kaymasına şiddetle karşı çıktılar. 2001'den 2007'ye kadar dört darbe denemesine giriştiler. Fakat ABD ve AB desteğinden yoksun olmaları başarılı olmalarına imkan tanımadı. Ayrıca AKP'nin aşırı küresel finans sermaye yandaşlığı tek seçenek olmasını, hatta tek partili iktidar olarak kalmasını pekiştirdi. AKP'nin iktidara gelmesi, devlette yeni hegemonik dönemi ifade eder. Cumhuriyetin seksen yıllık Beyaz Türk hegemonyası, yavaş yavaş ve sancılı şekilde yerini ılımlı islamcı geçinen Yeşil Türk faşizmine bıraktı. Şüphesiz bu durum devletin tümüyle fethedildiği anlamına gelmez, fakat o yola girilmiştir. Ankara merkezli Beyaz Türk faşizmi yerine, Konya-Kayseri merkezli Yeşil Türk faşizmi yavaş yavaş, fakat emin adımlarla cumhuriyetin yeni hegemonik gücü olma yolundadır. Cumhuriyetin 100. yılı olacak 2023 yılının bu hegemonya altında karşılanması daha şimdiden açıkça planlanmaktadır.

Bu yeni hegemonik dönemde Türk kimliği ulus devletçi niteliğini olduğu gibi korumakla birlikte, sünni islamcı ideolojik aygıtlarla daha da pekiştirilecektir. Asıl kimlik problemini Kürtler yaşayacaktır. Ordunun bir kanadının yeni hegemonik güçle ittifak kurması, Kürt kimliğinin bastırılıp tasfiye edilmesinde İslamcı ideolojik aygıtların önemli rol oynayacaklarına inanmasından ileri gelmektedir. Diğer iki faşist ideolojik aygıtın sıfırlanması, ordunun yeni komuta kademesini buna ikna etmede etkili olmuştur. Kaldı ki, 12 Eylül darbesinin komuta kademesinin de benzer bir eğilimi vardı ve birbirleriyle organik bağları açığa çıkmış durumdaydı. Önemli olan diğer bir husus, yeni hegemonik gücün Yahudi sermayesi ve ideolojik versiyonlarıyla olan ilişkisidir. Yeni hegemonik gücün ılımlı islami yapısı ve benzer islami güçler ve iktidarlarla ilişkisinin İsrail siyonizmiyle (katı milliyetçilik) çelişkiye yol açması kaçınılmazdı. Fakat bu durum AKP'nin Yahudi sermayesi ve diğer ideolojik aygıtlarıyla bağının olmadığını göstermez. Tersine, AKP, Yahudi sermayesinin siyonist olmayan evrenselci küreselci finans kanadıyla ve evrenselci Karaim Yahudi ideolojisiyle en sıkı bağlara sahiptir; daha doğrusu, siyonist kanat yerine bu kanadın daha güçlü biçimde ikame edilmesidir. AKP herhangi bir beyaz ve ırkçı Türk partisinden çok daha fazla evrenselci Yahudi sermayesi ve ideolojik aygıtının Anadolu'daki, Türkiye Cumhuriyeti'ndeki temsilcisi, acentesi konumundadır.

Unutmamak gerekir ki, bu köklü Yahudi sermayesi ve ideolojik aygıtı son dört yüz yıldan beri kapitalist modernitenin küresel hegemonyasını geliştiren ve yürüten temel güçlerin başında gelmektedir. Yüzlerce devlet iktidarı ve sermaye tekelinin oluşumunda, dolayısıyla çatışma ve savaşların çıkmasında belirleyici rolü vardır. Kapitalist modernitenin dünya hegemonyasında ideolojik ve ekonomik olarak bu denli etkili olan bir gücün, kendisi için en stratejik alan saydığı bir coğrafyada, Anadolu ve Mezopotamya'daki iktidar oluşumunda ve modernite tesisinde etkisiz kalacağını varsaymak rasyonel değildir. Nasıl ki cumhuriyetin kuruluş yıllarında laik-milliyetçi bir ulus devlet inşa ettiyse ve çıkarlarına (Proto İsrail; Sovyet hegemonyacılığına karşıt ve bölgeden izole edilmiş kapalı bir iktidar yapılanması) en uygun modernite modeli saydıysa, 2000'li yıllarda da benzer amaçlar temelinde ama tersine araçlarla (yeniden düzenlenmiş Türkçü-sünni ulus devlet, dışa açılan sınırlar, bölgeye daha çok karışan ve küresel sermaye ile bütünleşen bir Türkiye Cumhuriyeti) hegemonik güç düzenlemesine gitti. Bilinmesi gereken en önemli husus, bu yeni hegemonyanın tesis edilmesinde dünya hegemonik gücünün belirleyici rol oynadığıdır.

Kürt kimliğinin bu yeni hegemonik güç döneminde tasfiyesi için yeni komplo yöntemleri denenmektedir, denenecektir. Bunun provaları ilk defa açıkça Türkiye Hizbullah'ı (Kürdistan halkının Hizbulkontra dediği oluşum) adıyla 1990'larda yapıldı. JİTEM'in kurucusu Albay Arif Doğan'ın açıkça dile getirdiği gibi, Hizbul-kontra kendilerinin inşa ettiği bir oluşumdu. Bu oluşumun on bini aşkın insanın faili meçhul bir biçimde katledilmesinde önemli rol oynadığı herkesçe bilinmektedir. Bu deneyimden sonra AKP ile ikinci aşamaya geçildi. AKP'nin müttefikleri (ittifak ettikleri tarikat-holding güçleri, özellikle F. Gülen adıyla tanıtılan, özünde devlet içi olan ve ABD'nin ülkücü siyah kontralar yerine ikame ettiği yeşil kontra) ile birlikte Kürdistan için öngördüğü temel tasfiyeci model ve bu modelin temel uygulama aracı ılımlı sünni islamcılık iken, Hizbul-kontra yerine yeni tetikçi güç olarak öngördüğü yapılanma ise bir nevi Kürt Hamas'ı dediğimiz oluşumdur. Yeni tasfiye planı eski Beyaz ve Siyah Türk faşist yöntemlerini tümüyle devre dışı bırakmıyor, daha çok tamamlayıcı nitelikte olup onların etkisiz kaldıkları alanları yeni baştan düzenliyor. Bu alanları 'PKK ve şehir uzantısı KCK terörüne karşı' ekonomik, sosyal, kültürel, psikolojik, askeri, siyasi ve diplomatik olarak beş altı önemli bölüme ayırarak, daha sistemli ve yoğun olarak düzenlemeyi öngörüyor. AKP, özellikle ABD ve ordunun resmi komuta grubuyla 5 Kasım 2007 tarihli Washington ve 4 Mayıs 2007 tarihli Dolmabahçe (Türk Başbakanı Erdoğan ve dönemin Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt arasında varılan, ölünceye kadar gizli kalması kararlaştırılan protokol) Protokolleriyle bu düzenlemeleri hızla hayata geçirmeye çalıştı, çalışıyor. Daha önce eşi görülmeyen hava saldırıları, ABD ile anında istihbarat paylaşımı, KCK operasyonları, DTP'nin kapatılması, sahte Kürt burjuva sivil toplum inisiyatifleri, Roj TV'ye yönelik saldırılar, AB ülkelerinde geliştirilen yaygın operasyonlar ve tutuklamalar, Kürdistan'ın her ilindeki holdingleşme, çocukların Yatılı İlköğretim Bölge Okulları'na (YİBO) kapatılmaları gibi en önemli uygulama örnekleri bu yeni düzenlemenin önemli ipuçlarını sunmaktadır. Kürt gerçekliği, Kürt kimliği özünde tarihinin en kapsamlı ve her alanda (ekonomik, kültürel, sosyal, siyasal, askeri, diplomatik, sportif vb) planlanmış bir özel savaş kuşatmasıyla karşı karşıya getirilmiştir. Bazı sözde demokratik açılım örnekleri (Kürtçe kurslar, yayın serbestisi, TRT-6, beyaz eşya ve kömür dağıtımı) bu soykırımı gizleyip örtülemek amacıyla geniş propagandalarla sunulmaya çalışılmıştır. Buna Güney Kürdistan'daki sermaye yatırımlarını, diplomatik ilişkileri ve üçlü ittifakları (Irak-ABD-TC, Suriye-İran-TC ittifakı; iç kuşatmayı dış kuşatmayla tamamlamak) da eklemek gerekir. Böylelikle tarihin en kapsamlı ve tüm toplumsal alanları kapsayan soykırımcı, özel, örtülü, gizli ve açık savaşı hayata geçirilmiştir.

1950-80 dönemi Beyaz Türk faşizminin olgunluk dönemidir

Bürokratik cumhuriyetin çöküş dönemine denk gelen yeni hegemonik iç iktidar döneminin ideolojik, sosyal ve ekonomik alanlardaki tekelci yapılarının kuruluş dönemindeki yapılanmalardan önemli farkları vardır. Ulus devletin inşası dönemindeki resmi ideoloji pozitivist laik milliyetçilikti. Katı Darwinist görüşler hakimdi. Homojen kültür oluşturmaya karar verildiğinde, diğer kültürlerin ve bunların başında gelen Kürt kültürel varlığının tasfiyesi, Darwinist 'güçlü olanın yaşama hakkı' kanunu gereğince ilerlemecilik adına meşru sayılmaktaydı. Aynı kanun Avrupa'da ulus devletlerin inşasında da uygulanmıştı. Sonuç, resmi ideoloji dışında kalan kültürlerin soykırımlara varana dek imhasıydı. Burjuvalaşmanın bürokratik karakteri bu biyolojist görüşü daha amansız bir uygulamaya götürüyordu. Anadolu'daki soykırımlar ideolojik güçlerini bu kaba pozitivist biyolojist görüşten almışlardı. Oluşturulan yeni toplumsal yapılanmanın hegemonik gücü devlet eliyle yetiştirilen (gayri müslimlerin el konulan malları ve sermaye birikimleri bu yetiştirmede önemli rol oynar) bürokratik burjuvazidir. Başka türlü Türk burjuvazisini oluşturmak mümkün görünmemektedir. Ekonomik olarak kapalı bir iç pazar etrafında tekelci devlet kurumlarıyla sanayileşmeye öncülük tanınmıştır. Aslında ticari, mali ve sınai tekelcilik iç içe olup, dönemine göre sektörler başat kılınmaktadır. Alman kapitalistleşme modeli (devlet eliyle kapitalistleşmeye ağırlık veren model) baştan ve zorunlu olarak tercih edilmişti. İktidar tekelinin kendisi tek partili oligarşik diktaydı. Kapitalist sömürü nedeniyle bu iktidar yapısının faşizmle göbek bağının olması anlaşılır bir husustur.

Bu ana yapılanma alanlarında inşa edilen ulus devletçiliğin baş hedefi homojen toplum yaratmak olduğu için, bu durumda Kürt gerçekliğini bekleyen akıbet, fiziksel ve kültürel soykırımlarla tasfiye olmaktı. Kürtleri tasfiye etme sürecinin isyanlara yol açması kaçınılmaz olduğu gibi, toplumun provoke edilmesi de aynı tasfiye amacının gereğiydi. Pozitivizm gereği buna inanılmıştı. Kürt gerçekliğinin tasfiye edilmesi ilerlemecilik sayılmaktaydı. Ulus devletçi güçler bu tasfiyenin kısa zamanda tam başarılacağından emindiler. Bunun anayasadaki ifadesi "kendini vatandaşlık bağıyla devlete bağlayan herkes Türk'tür" maddesiydi. Pozitivist ideoloji görünüşte kendini dünyevi (sekülarist), olgusal ve bilimsel olarak tanımlar. Dinsel ve metafizik düşünceden sonra üçüncü ve nihai insanlık paradigması sayar. Özünde ise o da metafizik bir düşünce kalıbı olup daha dar, kaba ve dogmatik bir dünya görüşüdür. Bu gerçekliği en açık biçimde laik ve ulusçu ideolojiye dayanan Türk ulus devletinin Türklük tanımında görmekteyiz. Sanki tanrının "ol!" emriyle her şeyin oluştuğu gibi bir zihniyetle "Türk ol!" demekle Türk olunabileceğine kendini inandırmıştır. Sosyolojik bilimsellik bu örnekte görüldüğü gibi boşlukta kalmış, pozitivist metafizikçi karakterini çarpıcı biçimde kanıtlamıştır. Çok acımasız olarak uygulanan da bunun gereğidir. Irkçı milliyetçiliğin baş ideologu Nihal Atsız bile, Beyaz Türklerin bu uygulamasını 'Türklük dehşeti' olarak yorumlamıştır.

1950-80 dönemi, Beyaz Türk faşizminin olgunluk dönemidir. Ancak komplo ve darbelerle yürütülebilmiştir. Dış hegemonik gücün değişmesinin (İngiltere'nin yerine ABD'nin geçmesi) gereği olarak farklı bazı uygulamalar (çok partili parlamenter demokrasicilik, liberal kapitalizme açılım, laiklikten kısmi tavizler verme) gelişse de, oligarşik faşist diktatörlük esas yapısını koruyarak sürdürmüştür. Sert toplumsal ve sınıfsal çatışmalar sonuç vermemiştir. Sonuç 12 Eylül askeri darbesi olmuştur. İç ve dış konjonktür gereği (Ortadoğu'da İran Devrimi ve Sovyetler Birliği'nin Afganistan'ı işgal etmesi nedeniyle bozulan dış denge, içteki devrimci mücadelenin yükselişinin durdurulamaması nedeniyle bozulan iç denge) tezgahlanmış olan darbe, tarihsel anlamda Beyaz Türk faşist sisteminin çöküş sürecine denk gelmiş ve çöküşü durdurmak istemiştir. Bunun için ideolojik planda laik ulusçuluk yerine Türk-islam milliyetçiliği esas alınmış, ekonomik alanda içe kapanmacılıktan küresel tekellerle bütünleşmeye açılım sağlanmış, bürokratik ağırlıklı burjuvaziden özel sermayenin öncülüğüne geçilmiş, siyasi iktidar alanında askeri vesayet geçerli kılınmıştır. Bu düzenlemeyi sağlayan 12 Eylül Anaya-

"İnşa edilen ulus devletçiliğin baş hedefi homojen toplum yaratmak olduğu için, bu durumda Kürt gerçekliğini bekleyen akıbet, fiziksel ve kültürel soykırımlarla tasfiye olmaktı. Kürtleri tasfiye etme sürecinin isyanlara yol açması kaçınılmaz olduğu gibi, toplumun provoke edilmesi de aynı tasfiye amacının gereğiydi. Pozitivizm gereği buna inanılmıştı. Kürt gerçekliğinin tasfiye edilmesi ilerlemecilik sayılmaktaydı"

sası zorla kabul ettirilmiştir. Çöküş döneminin vesayetçi rejimi ağırlıklı olarak son Bülent Ecevit hükümetine kadar (1999-2002) devam etmiş ve tam bir iç savaş düzeniyle sürdürülmüştür. Türkiye toplumu üzerinde yoğun bir pasifikasyon rejimi uygulanırken, Kürdistan'da özel savaşın her türü denenmiştir. Belki de tarihin örneğine az rastlanır bir iç özel savaş rejimi (kendi anayasalarını da fiilen çiğneyerek) tesis edilmiş, dolayısıyla anayasa göstermelik kalmıştır. Hem devlet içinde (1993'te Turgut Özal ve Eşref Bitlis'in tasfiyesiyle başlayan çok kapsamlı tasfiye süreci), hem de devletten topluma müthiş bir terör (binlerce Kürt köyünün boşaltılması, zindanlardaki vahşetler, on binleri aşan faili meçhul bırakılmış cinayetler, Sivas'ta Madımak Oteli katliamı, hiçbir savaş yasasına uymayan kontrgerilla eylemleri, yüz binleri aşan tutuklamalar, kırk bini aşan öldürülmeler) estirilmiştir. Bu temelde belki ulus devletin çöküşü önlenmiş, ama klasik anlamda devlet de devlet olmaktan çıkmıştır. Cumhuriyet aydınlanmacı anlamda zaten bir türlü inşa edilememiş ve 1980 sonrasında da askeri vesayete teslim olmuştur.

Faşist rejimin 'tunç yasası'

Bu süreçte başından itibaren PKK öncülüğünde özellikle 15 Ağustos Hamlesi'yle gelişen ve çok zorlu geçen bir direniş süreciyle sadece Kürt gerçeğinin varlık olarak tasfiyesi durdurulmamış, özgürlük yolunda da önemli mesafeler katedilmiştir. Dış hegemonik güçlerin (başta ABD, İngiltere ve Almanya) yoğun desteğiyle (karşılığında ekonomik olarak küresel finans sistemine teslim olma, bölgesel politikalarına tam destek verme, askeri alanda NATO gizli ordusu gladionun Türkiye bölümünün büyüyerek savaşta kullanılmasına onay verme) sürdürülen özel savaşta, bir avuç hain ve işbirlikçi dışında, varlık ve özgürlük savaşındaki Kürtler yalnız bırakılmış ve tecrit edilmiştir. Tüm ulus devletler katı bir biçimde çıkarlarının gereğini yerine getirip, bu vahşete ya taraf olmuşlar ya da seyirci kalmışlardır. Özellikle İsrail ulus devleti, 1958'den beri yapılan gizli askeri antlaşmaları 1996'da daha genişletmiş olarak, bu özel savaşta Türk devletine desteğini ileri boyutlara taşımıştır. Kapitalist modernitenin hegemonik (buna Sovyet Rusya da dahildir) güçlerinin desteği (çıkarları gereği) olmadan, Anadolu ve Mezopotamya'da hiçbir toplumsal kültür soykırımdan geçirilemezdi. Bunda sermayenin azami kar peşinde koşma eğilimi sonucu belirleyici olmuştur. Bu gerçeklik bütün açıklığıyla, hukuk ve ahlak dışılığıyla yüz yılı aşan bir süreden beri gittikçe yoğunlaşan Kürt kültürel soykırımında kendini kanıtlamaktadır. Sermayenin kısa süreli çıkarları için binlerce yıllık kültürel varlıklar ve toplulukların tasfiyesine ya göz yumulmuş ya da açıkça destek verilmiştir. Soykırımla ulus devlet ve sermaye tekelleri arasındaki ilişki hiçbir ülkede Kürdistan'daki kadar açık biçimde kendini sergilememiştir. Filistin kurtuluş hareketi bile tavizkar davranıp (Türkiye iktidarlarıyla uzlaşmıştır) gereken desteği vermemiştir.

İç savaşta rejimin aşırı yıpranması ve ABD'nin Irak operasyonu (görünüşte provokatif El Kaide örgütünün İkiz Kulelere saldırısı bahane edilse de) Türkiye'de yeni bir iktidar hegemonyasını zorunlu kılmıştır. Yeni hegemonyanın iç araçları 1970'lerden beri zaten derlenmekteydi. Türk-islam sentezinin benimsenmesi, 24 Ocak 1980 ekonomik kararları (küresel finans sermayesine açılım), 12 Eylül darbesi, Beyaz Türk ulus devletçi partilerin kapatılması, genelkurmayda kural dışı atamalar, Doğru Yol Partisi'nde Tansu Çiller operasyonu ve hükümeti, 28 Şubat süreci, Erbakan hükümetinin düşürülüşü ve en son Bülent Ecevit'in hem kişisel hem de hükümet olarak tasfiyesi bu sürecin belirgin aşamaları olarak sıralanabilir. AKP'yi böylesi aşamaların tüm iç ve dış unsurlarının bir düzenlemesi olarak değerlendirmek büyük önem taşır. Bu, Türkiye çağdaş tarihinin cumhuriyet hamlesi kadar önemli bir hamledir; o ayarda bir dönüşümün adıdır. Nasıl ki CHP Tanzimat, I. ve II. Meşrutiyet ve ulusal kurtuluş sürecinin merkezi devlet partisiyse, AKP de aynı süreçlerde çoğunlukla muhalif kalmış, Abdülhamit rejimiyle uzlaşmış, Alman hegemonyasına karşı İngiltere hegemonyasını esas almış, laik ulusçuluğa karşı islami milliyetçiliği geliştirmiş, siyonist milliyetçiliğe karşı Karaim Yahudi evrenselciliğiyle ittifak kurmuş, ordunun 12 Eylül darbesinde desteklediği Türk-islam ideolojisini kendine destek yapmış, bizzat ordunun 28 Şubat süreciyle radikal millici Necmettin Erbakan'ın partisini parçalaması sonucu hayat bulmuş uzun bir sürecin merkezi ulus devlet partisidir. Deniz Baykal önderliğindeki CHP'nin ana muhalefet partisi olması karşılığında, R. Tayyip Erdoğan'ın önderliğinde kurulmuş stratejik hegemonik bir parti kimliğiyle, yeni dönem Yeşil Türk faşizminin inşa edici ve yürütücü gücü olarak, uzun bir tarihi geçmişe dayanan, hegemonik iç ve dış güçlerin desteğini arkasına alarak iktidara oturmuş bir partidir.

AKP önderliğinde somutlaştırılmaya çalışılan rejime İkinci Cumhuriyet veya Ilımlı İslam Cumhuriyeti demek erken bir yorum olacaktır. Esas karakteri idea edilmesine ve anayasada ifadesini bulmasına rağmen, rejim hiçbir zaman demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devleti haline gelememiş, kuruluşundan beri oligarşik faşist karakterini hep korumuştur. Cumhuriyet rejimi klasik anlamda hep bir ad olarak kalmıştır. Özellikle demokratik cumhuriyet haline gelememiştir. Tıpkı CHP hegemonyasına karşı olduğu gibi, AKP hegemonyasına karşı da demokratik cumhuriyet ve anayasası mücadelesi gündemde olacaktır. Dolayısıyla yaşanan sürece oligarşik dikta ile ona karşı verilen demokratik cumhuriyet mücadelesi dönemi demek daha doğru olacaktır. Her ne kadar ısrarla ve çok bilinçli medyatik çarpıtmalarla seksen yıllık Beyaz Türk faşizminin alternatifi olarak sunulsa da, bu rejimi özünde uyuştuğu renk farkıyla sürdürme kararındadır. Yıpranan, içte ve dışta desteklerinin önemli bir kısmını yitiren Beyaz faşist rejimin hem gizli desteği hem de yıpranmasının doğal sonucu olarak, AKP'nin Yeşil faşist rejiminin önü, yolu açılmıştır.

AKP iktidarının ilk sekiz yılı CHP'nin ilk sekiz yılına (1923-31) çok benzemektedir. İkisinde de tek partili rejim egemendir. Tıpkı 1931'den itibaren (M. Kemal'in Serbest Fırka denemesine rağmen) ağırlaşan İsmet İnönü ve Recep Peker faşizmi gibi, AKP'nin de 2011 seçimlerinden itibaren (Hitler'in 1933 seçimlerindeki konumuna oldukça benzemektedir) diktatoryasını yoğunlaştırma ve kendi anayasasıyla pekiştirme olasılığı yüksektir. Yine tıpkı dönemin CHP'sinde olduğu gibi sürecin sancılı geçmesi ve iç çelişkilerin artması (Mustafa Kemal ile İsmet İnönü arasında olduğu gibi) AKP'yi farklı rotalara saptırabilir. R. Tayyip Erdoğan ile Abdullah Gül çekişmesi gelişebilir. Demokratik uzlaşıya yatan bir kesim ayrışabilir. Demokratik Türkiye ve demokratik anayasa olasılığı da ciddi bir seçenek olarak gündemde ağırlığını hissettirebilir. AKP'nin hegemonik iktidarı henüz kesinleşmediği gibi, demokratik anayasal bir rejimin kaderi de kesinleşmiş değildir. Her iki olasılıktan hangisinin kesinlik kazanabileceğini hegemonik güçlerle Türkiye'nin demokratik, sosyalist ve Kürdistan'ın demokratik özerklik mücadelesinin durumu belirleyecektir.

Yeni hegemonik iktidar döneminde Kürt varlığı ve özgürlüğünü tasfiye amaçlı özel savaş rejimi daha da güçlendirilerek yürütülecektir. Zaten AKP'nin ordu şahsında rejimin eski iktidar sahipleriyle yaptığı uzlaşmanın temelinde Kürt varlığının (ontolojik gerçeklik) ve özgürlüğünün (bilinç ve örgütlülük) tasfiyesi ve kültürel soykırımın sürdürülmesi yatmaktadır. İktidar başka türlü AKP'ye teslim edilemezdi. 1925'teki siyonist milliyetçilik ve Türk ulusçuluğu arasındaki uzlaşmanın temelinde de Kürt varlığının inkarı ve isyancı güçlerin şiddetle tasfiye edilmesi yatmaktaydı. Bu uzlaşma AKP döneminde sadece olduğu gibi kabullenilmekle kalmamış, islami argümanlarla daha da güçlendirilerek devam ettirilmiştir. Özcesi, her üç ana akım milliyetçiliklerin (siyonist ve Türk ulusçuluğu, ırkçı Türk milliyetçiliği ve Türk-islam milliyetçiliği) ortak paydası Kürtlerin kültürel soykırımıdır. Her üç milliyetçilik diğer tüm konularda birbirlerine karşı darbe yapıp kanlı mücadelelere girseler de, Kürt gerçekliği karşısında hep ortak tavır alırlar. Faşist rejimin 'tunç yasası' denen olgu budur. Bu yasayı tanımayan hiçbir güce sistem içinde yaşama ve siyaset yapma hakkı tanınmaz.

AKP barışı değil tasfiyeyi dayatıyor

AKP hegemonyasının daha değişik taktik uygulamaları ortak stratejiye (Kürt varlığı ve Özgürlük hareketinin tasfiyesi) ters düşmediği gibi, bu stratejiyi daha yaratıcı biçimde başarıyla uygulamak için giriştiği taktik manevralar olmaktadır. Örneğin R. Tayyip Erdoğan 2005'te Diyarbakır'da önce "Kürt sorunu bizim de sorunumuzdur" diyerek Kürt halkının önemli desteğini arkasına aldıktan sonra, 2006'da çocuklar ve kadınları kapsamına alıp daha da geliştirilen TMK'yı (Terörle Mücadele Kanunu'nu, tüm cumhuriyet dönemlerinin anti Kürt yasalarının en şiddetlisini) sinsice çıkarmaktan çekinmedi. Çocukların ilk defa yaygın olarak tutuklanmaları, KCK operasyonları, hava saldırıları bu stratejinin gereğidir. Psikolojik savaşın her türlüsü, işbirlikçi bir Kürt sermayesinin hem Güney hem de Kuzey Kürdistan'ın önemli kentlerinde çekim merkezi olarak oluşturulmaya çalışılması ve sahte Kürtçü sivil toplum örgütlerinin kuruluşu da bu yeni stratejiyle yakından ilgilidir. Buna işbirlikçi Kürt medyasını da (psikolojik savaş araçları) eklemek gerekir. Spor ve sanatın birçok dalı da benzer stratejik amaçlarla kullanıma açılmıştır. Belki de en vahim uygulama, Hizbul-kontra yerine Kürt Haması'nın oluşturulması deneyimleridir. Dinci yayın ve örgütlenmelerin temel hedefi, son aşamada KCK'ye karşı kendi Kürtçü Haması'nı kurup harekete geçirme ve başat kılmadır. Örneğin Filistin'de mücadeleyle hiçbir ilgisi olmayan, MOSSAD'ın FKÖ'yü zayıf düşürmek için kurdurduğu Hamas, bugün FKÖ'yü ve özellikle temel güç olan El Fetih'i tasfiyenin eşiğine kadar getirmiştir. Aynı model Kürdistan'da KCK'ye karşı geliştirilmeye çalışılmaktadır. Yeni dinci liseler ve Kuran kursları da bizzat açıklandığı gibi bu amaçla aceleyle tesis edilmektedir. Diyanet İşleri Başkanlığı tüm camileri kültürel tasfiyeciliğin hizmetine sokmuştur. Din tamamen politize edilip Kürt varlığının inkarında ve özgürlük mücadelesinin karalanmasında kullanılan bir araç durumuna indirgenmiştir.

Benzer yüzlerce uygulama yeni hegemonik gücün sadece niyet ve politikalarını değil, çok tehlikeli tasfiyeci uygulamalarını da açıkça ortaya koymaktadır. Nasıl ki CHP 1925-40 döneminde Kürt direnmesi ve varlığının kanlı tasfiyeci ulus devlet partisiyse, 2000'li yıllardan itibaren AKP de aynen ve daha da ağırlaştırılmış koşullar temelinde Kürt gerçekliğini ve özgürlük hareketini tasfiye etmeyi amaçlayan ulus devlet partisidir. Şüphesiz içindeki bazı aykırı sesler ve farklı dönemsel uygulamalar stratejik amacını değiştirmemekte, bilakis doğrulamaktadır. AKP'nin 2002 yılının sonundan itibaren PKK içinde yürüttüğü tasfiye hareketi (ABD, Güney Kürdistan otoritesi ve PKK'li işbirlikçi tasfiyeci unsurlarla yürütülen tasfiye girişimi), 2006'dan beri diyalog adı altında DTP ve KCK'nin Avrupa temsilcileriyle sürdürülen ve Abdullah Öcalan'a kadar yansıyan görüşmeler, bazı devlet yetkililerinin iyi niyetine rağmen, aynı stratejinin duvarlarına çarparak boşa çıkarılmıştır. Açık ki, bu barış düşmanı tasfiyeci strateji terk edilmedikçe, yeni AKP hegemonyası altında özel savaş yoğunlaşarak devam edecektir. AKP ve dayandığı iç ve dış güçler barış konusunda stratejik bir yaklaşımı kamuoyuna açıkça deklere etmedikçe ve demokratik bir anayasa için bağlayıcı kararlar almadıkça, Kürt gerçekliğine ve Özgürlük hareketine yönelik sergilenecek her tutum, eylem ve söylem tasfiyecilikten öteye bir anlam ifade etmeyecektir.

Sonuç olarak, çağdaş Kürt gerçekliğine ve Özgürlük hareketine karşı yürütülen savaşın son iki yüz yıllık deneyimi giderek daha da ağırlaşan bir kültürel soykırıma dönüşmüştür. Kürt varlığı ve özgür yaşam tutkusu, amansız soykırım hamleleri altında kendisini sürdürmeye çalışmıştır. Çağdaşlaşan (modernleşen) Osmanlı İmparatorluğu döneminde başlatılan Kürdistan beylik, aşiret şefliği ve şeyhlik otoritelerini tasfiye etme hareketleri, giderek Kürt kültürel gerçekliğinin tasfiyesine yönelmiştir. Cumhuriyetin ilk döneminde Beyaz Türk faşizmi bu politikayı daha da derinleştirerek tüm topluma yaymış, Kürtleri ulus devletin içinde eriterek yok etmenin eşiğine kadar getirmiştir. Buna karşı gelişen direnmeler, dayandıkları sosyal temel ve önderliklerinin karakteri nedeniyle tasfiyeyi daha da derinleştirmekten öteye sonuç vermemiştir. Olgunluk döneminde Kürt gerçeğini inkar etme temelinde varlıklarına izin verilen işbirlikçi katmanlar daha da geliştirilerek kültürel soykırım derinleştirilmiştir. 1980'lerden itibaren içine girilen çöküş döneminde, ABD'nin kendi çıkarları temelinde sağladığı destekle eşi görülmedik özel savaş yöntemlerine başvurularak, Kürtlük sadece Özgürlük hareketi olarak değil, bizatihi varlık (dil yasağında görüldüğü gibi ontolojik varlık olarak da) olarak sona erdirilmeye çalışılmıştır. Bu eşi görülmemiş kırım hareketlerine karşı PKK öncülüğünde geliştirilen Özgürlük hareketi, birçok eksikliğine ve yanlışlıklarına rağmen, sadece Kürt kültürel varlığını kesinleştirmekle kalmamış, özgürleşen varlık olarak da önemli bir aşamaya taşımıştır. Bu yönlü gelişmeler diğer Kürdistan parçalarını da etkisi altına almış; Güney Kürdistan'da ulus devletçi yanı ağır basan bir siyasi oluşuma yol açarken, Doğu ve Güneybatı Kürdistan'da halkın büyük uyanışı, Özgürlük hareketine katılımı ve demokratik özerkliklerini geliştirmeleriyle sonuçlanmıştır.

Türk hegemonik güçlerinin KCK'ye karşı tasfiyeci özel savaşının önümüzdeki dönemde stratejik, politik ve toplumsal açıdan önemi büyük olan gelişmelere yol açacağı kesindir. Stratejik barış kararı verilmezse, Kürdistan somutunda ve giderek komşu coğrafyalarda gelişecek olan en önemli bir olasılık da demokratik modernite perspektifli devrimci halk savaşının üst boyutlarda gelişimidir; öz savunma savaşıyla iç içe demokratik özerk yönetimlerin ekonomik, sosyal, kültürel, hukuksal ve diplomatik boyutlarda geliştirilmesidir.

Demokratik değerlerle güncenlenmiş ümmetçilik mi, yoksa milliyetçilik mi

İslam'ın ve hıristiyanlığın evrensel dinler olarak ortaya çıktığı bilinmektedir. Yahudilik esas olarak bir kavime seslense de hıristiyanlık ve islamiyet bütün insanlığa seslenen dinler olmuştur. Kuşkusuz hıristiyanlığın ve islamiyetin evrensel dinler olarak tarih sahnesine çıkması esas olarak sömürünün de, baskının da evrenselleşmesi, yani dünyanın çok geniş alanlarına yayılması nedeniyledir. Baskı ve sömürünün geniş alanlara yayılması toplumsal sorunları da genelleştirmiştir, evrenselleştirmiştir. Bu nedenle de tarih sahnesine çıkan hıristiyanlık ve islamiyet insanların sorunlarına bir kavim sorunu olarak değil, tüm insanların sorunu olarak yaklaşma göreviyle toplumlara gitmiştir. Zaten hıristiyanlığın ve islamiyetin bugün dünya insanlığı açısından çok geniş alanlara yayılmış olması da evrensel dinler olma karakterinden kaynaklanmaktadır.

İslamiyet hıristiyanlıktan sonra ikinci büyük nüfusa sahip tek tanrılı dindir. Başta Ortadoğu ve Afrika olmak üzere dünyanın geniş alanlarına yayılmıştır. Derisinin rengi, cinsi, dili, kültürü, milleti ne olursa olsun islamiyet tüm toplumlara seslenmiştir. Bu yönüyle islamiyetin çıkışında ırkçılık yoktur, kavmiyetçilik yoktur. Kuşkusuz islam dini Arap topraklarından çıkmıştır. Muhammed bir Arap'tır. Bu yönüyle islamiyete ilk inananlar ve yayanlar, bu konuda emek harcayanlar Araplardır. Bu açıdan tabii ki Arap kültürü islamiyet içerisinde etkisini sürdürmüştür. Bugün de islamiyet içerisinde Arapların önemli bir yeri vardır. Ancak daha sonra birçok halkı içine alan bir islamiyet gerçekliğini ortaya çıkarmıştır. Farslar, Kürtler, Türkler, Orta Asya Türkleri, siyahiler, Berberiler, Afganlar, Pakistanlılar, Endonezyalılar, Malezyalılar, Filipinlere kadar islamiyet yayılmıştır. Bu topluluklar islamda kardeşliği buldukları için ve islamiyetin topluluklar arasında ayrım yapmadığını düşündükleri için bu dini kabul etmişlerdir. Bu yönüyle islamiyetin ilk yayılmasında din kardeşliği, yani ümmet önemli rol oynamıştır. İslam ümmeti içerisinde olanlar herhangi bir ayrıcalığa tabi tutulmadan eşit haklara sahip olmuşlardır. Zaten bu karakteri nedeniyle islamiyet geniş alanlara yayılmıştır. Eğer bir kavim dini olsaydı, islamiyete sahip olanlar arasında bir ayrıcalık olduğu görülseydi, farklı topluluklar islamiyeti benimsemezdi. Bu yönüyle islamiyetin yayılmasında rol oynayanlar islamiyetin yayılmasını sağlamak için evrensel dil kullanmışlardır. Evrensel mesajlar vermişlerdir. Tüm ezilenleri temsil ettiklerini söylemişlerdir. Zulme karşı çıkmışlardır. Hak, adalet arayışı içerisinde olduklarını vurgulamışlardır. Bu mesajlar verilmeseydi, islamiyet yayılmazdı.

Halklar hıristiyanlığın ve islamiyetin çıkışından önceki süreçlerde zalimlerin, sömürücülerin baskısı altında büyük acılar ve yoksulluklar çekmektedir. Diktatörler, zalimler insanların haklarını çiğnemektedirler, emeklerini gasp etmektedirler. İnsanların üzerinden keyfi zulüm ve baskı uygulamaktadırlar. İnsanlık da bu zulüm ve baskıdan kurtulmak için zulüm ve baskıya karşı direnen hak, adalet ve eşitlik arayışı içinde olan peygamberlerin çağrılarına olumlu cevap vermiştir. Hıristiyanlığın o kadar çok yaygınlaşmasının nedeni Roma köleci imparatorluğunun zalim olması ve köleci Roma İmparatorluğu altında insanlığın inim inim inlemesidir. Bu nedenle hıristiyanlık Roma'nın egemenliği altındaki topraklarında çıkmış ve tüm Roma'ya yayılmıştır. Sonuçta Roma'nın tümünü fethetmiştir. Roma kralları bile hıristiyanlığı kabul etmek zorunda kalmışlardır. Hıristiyanlığı kabul etmedikleri takdirde yerle bir olacaklarını düşünmüşlerdir. Bu nedenle hıristiyanlığı devlet dini yapan, egemen dini yapan, egemenlerin hizmetine sokturarak hıristiyanlığın hak ve adaletle zulme karşı yarattığı rüzgarın önüne geçmeye çalışmışlardır. Nitekim hıristiyanlığın devletleşmesi ve devletle tanışmasıyla birlikte gerçek özünden sapmıştır. İslamiyet de devlet dini olduktan sonra hak, adalet, eşitlik ve özgürlük taleplerinin sahiplenicisi bir din olma karakterinden uzaklaşmıştır. Toplum içinde islamiyetin değerleri varlığını sürdürse de, devlet dini birçok yönüyle kontrol ettiğinden islamiyet adına yapılanlar haktan, adaletten uzak olduğu gibi, toplum üzerinde baskının da aracı haline getirilmiştir.

Hıristiyanlık devlet dini olmasaydı islamiyet bir din olamazdı

Kuşkusuz hıristiyanlık içinden çıkan birçok mezhep ve tarikatın hıristiyanlığın ilk çıkışındaki mesajları savunmaya ve bunu insanlara yaymaya çalışmışlardır. Fakat Roma İmparatorluğu'nun hıristiyanlığı devlet dini haline getirmesinden sonra hıristiyanlık yeni bir döneme girmiştir. Ezilenler açısından eski çekiciliğini kaybetmiştir. Zaten hıristiyanlık devlet dini olmasaydı, eski çekiciliğini kaybetmeseydi, toplumsal sorunlara çözüm bulma kapasitesini bu devletçi karakteriyle yitirmemiş olsaydı islamiyet bir din olarak neşet etmezdi. İslamiyet dininin ortaya çıkışıyla, hıristiyanlığın devlet dini haline gelmesi arasında kesinlikle bağ vardır. Hıristiyanlığın devlet dini olmasıyla birlikte toplumlar yeniden hak, adalet arayışı içerisine girmişlerdir. Hak, adalet, özgürlük çağrılarına ses verecek yeni bir durum ortaya çıkmıştır. Bu duruma Hz. Muhammed'in peygamberliğiyle cevap verilmiştir. Hz. Muhammed'in çıkışıyla birlikte zalim imparatorların, zulüm yapanların, sömürenlerin baskısından, zulmünden ve sömürüsünden kurtulmak isteyenler bu sefer de yönünü islamiyete çevirmişlerdir. İslamiyet de bu objektif zeminde tarih sahnesine çıktığı için genişlemek, büyümek açısından bütün halklara seslenmiştir. Böyle büyümüştür ve dünya dini haline gelmiştir.

İslamiyet 1400 yıldır insanlık üzerindeki etkisini sürdürmektedir. Özellikle ilk yüzyıllarda çok geniş alanlara yayılmış büyük bir uygarlık gerçekliği ortaya çıkarmıştır. Bunun, islamiyetin ümmet anlayışıyla doğrudan bağı vardır. Nasıl ki sosyalizm, enternasyonalizm anlayışıyla bütün dünyaya yayılmaya çalışmışsa, islamiyet de ümmetçilikle ve din kardeşliğiyle ırk, dil, cins farkı gözetmeden herkese seslendiği için büyük din olabilmiştir. İslamiyet'in en büyük değeri, en büyük silahı ümmetçilik olmuştur. Bu yönüyle de ümmetçilik anlayışı dünden bugüne etkisini ve varlığını sürdürmüştür. Ümmetçilik güzel bir değerdir. Bu nedenle islamiyet ilk çıktığı dönemde halklar ve toplumlar arasındaki birçok sorunu çözebilmiştir. Ümmetçilik zihniyetiyle islamiyete inanan halklar arasında kardeşlik ve dayanışma olmuştur. Kültür alışverişi olmuştur. Ekonomik akışkanlık olmuştur. Sosyal, kültürel ve ekonomik ilişkiler farklı kültürlere sahip toplumlar üzerinden geliştiğinden bu büyük islam uygarlığını ortaya çıkarmıştır. Sadece Arabistan'la sınırlı kalsaydı, bir islam uygarlığından bahsedilemezdi. Bu uygarlık kültür alışverişiyle, sosyal ilişkilerle, ekonomik ilişkilerle mayalanmış ve büyümüştür. Çünkü her milletin kendine göre güzel değerleri vardır, kültürel değerleri vardır. Ekonomik potansiyeli, sosyal yaşam anlayışı vardır. Bunlar arasında sıkı bir ilişki olmuştur. Araplarla Kürtler, Araplarla Türkler, Türklerle Kürtler, Farslarla Kürtler, Afganlarla Farslar, Afganlarla Araplar, Pakistanlılarla Farslar arasında yoğun ilişkiler gelişmiştir. Bu ilişkiler diğer islamiyeti benimseyen halklara, milletlere, topluluklara kadar uzanmıştır. Bu aynı zamanda büyük bir kültür alışverişini, ekonomik ve sosyal alışverişi ortaya çıkarmıştır. Bunlar olmasaydı, büyük islam uygarlığından bahsedebilir miydik?

Ümmet anlayışı halklar arasındaki ilişkiyi geliştirdiği gibi, halklar arasındaki sorunlara çözüm bulmuştur. Halkların barış içerisinde yaşamasını sağlamıştır. Zaten islam dini barış mesajıyla tarih sahnesine çıkmış ve etkili de olmuştur. Bu açıdan kim islam'ın ümmet anlayışına, ortaya çıkan ümmet kültürünün Ortadoğu'da yaygınlaşmasına ve bir toplumsal değer haline gelmesine olumsuz bakabilir. Ümmetçilik, islamiyete inanan halklar coğrafyasının çok önemli bir değeridir. Bu değerlerle hala Ortadoğu'da ve islamiyete inanan halklar arasında birçok sorun çözülebilir. Doğru ümmet anlayışı ve yaklaşımının böyle bir kapasitesi vardır, böyle bir önemi vardır.

Kuşkusuz devletçi zihniyetler ya da bir devlete hakim olan hakim millet anlayışı ümmetçiliğe zarar vermiştir. Osmanlı İmparatorluğu içinde Türkler birinci halk olmuştur. İran, Pers, Sasani İmparatorluklarında Farslar birinci halk olmuşlardır. Devlet mekanizmasını esas olarak onlar yönetmişlerdir. Emevi, Abbasi imparatorluklarında esas olan halk, Araplardır. Bu söz konusu halklara kimi ayrıcalıklar ve belirli avantajlar getirmiştir. Ama yine de kapitalist modernist çağa kadar bu farklılıklar ve ayrıcalıklar halkların inkar edilmesini, yok edilmesini hedefleyen bir amaç ve politika çerçevesinde olmamıştır. Bu imparatorluklar Kürtleri yok edelim, Türkleri yok edelim, Arapları yok edelim, Azerileri yok edelim, Belucileri yok edelim gibi planlı bir biçimde tek tipleştiren ve imparatorluğu tek milletin hakim olduğu bir coğrafya haline getiren planlı ve örgütlü bir politika yürütmemişlerdir. Dini siyasete alet eden büyük imparatorluklar döneminde de ümmet anlayışı, en azından toplumsal tabanda ve islamiyete inanan halklar arasında varlığını ve etkisini sürdürmüştür.

Ümmetçilik biat etmenin bir kavramı haline getirilmiştir

İslamiyet Emevilerle birlikte devlete bulaşmıştır. Devlete bulaştıktan sonra islamiyetin birçok değeri gerçek özünden sapmıştır. İçi boşaltılmış ve birçok kavram, değer kabuk haline gelmiştir. Bu yönüyle, nasıl ki hıristiyanlık Roma dini olup devletle bütünleşince gerçek özünden ve karakterinden; hak, adalet ve eşitlik değerlerinden önemli oranda kopartılmış ve devlet dini haline gelerek birçok değerini kaybetmişse; islamiyet de devletle bütünleşince ve devlet dini haline getirilince çıkışındaki hak, adalet, eşitlik değerleri özünden boşaltılmış ve devletin hizmetine sokulan kavramlar haline getirilmiştir. İslamiyetin devlet dini ve devletin ideolojik aracı haline getirilmesinden sonra söz konusu imparatorluklar ümmetçiliği, islam halklarını kendi egemenliği altında tutmanın ve iktidarlarını sürdürmenin bir aracı olarak kullanmışlardır. İktidara bağlanmanın, boyun eğmenin ve iktidara karşı çıkmamanın bir kavramı haline getirilmiştir. İslam ümmetinden olanlar, Emevi ve Sasanilere biat edeceklerdir, islam ümmetinden olanlar Osmanlıya boyun eğeceklerdir. Yani ümmet kavramı halklar arası kardeşlik zihniyetinden çıkarılıp, devlete biat etmenin bir değeri haline getirilmiştir.

Devlet ile ilişkilenince islamiyet özelliklerini içerik olarak kaybetmiştir. Devlete hizmet eden kavramlar haline getirilmiştir. Hatta islamiyetin birçok kavramına ve değerine bazı yönleriyle toplumu olumsuz etkileyen, toplumsal değerleri olumsuz etkileyen bir rol oynatılmaktadır. Ancak islamiyetin devlet dini olmasından sonra da ümmet anlayışı toplumlar arasındaki ilişkilerde belirli düzeyde olumlu rol oynamaya devam etmiştir. Bu açıdan kapitalist modernite öncesine kadar islam halkları arasındaki kardeşlik bağı, belli düzeyde varlığını sürdürmeye devam etmiştir. Çeşitli olumsuzluklara rağmen, bazı milletler söz konusu imparatorluklar içerisinde daha fazla gelişme imkanı bulsalar da birbirini dışlayan

> *"Nasıl ki sosyalizm, enternasyonalizm anlayışıyla bütün dünyaya yayılmaya çalışmışsa, islamiyet de ümmetçilikle ve din kardeşliğiyle ırk, dil, cins farkı gözetmeden herkese seslendiği için büyük din olabilmiştir. İslamiyet'in en büyük değeri, en büyük silahı ümmetçilik olmuştur. Bu yönüyle de ümmetçilik anlayışı dünden bugüne etkisini ve varlığını sürdürmüştür. "*

ve yok eden bir politika ve düşmanlık içinde olmamışlardır.

Kapitalist modernizmin ortaya çıkmasından sonra durum değişmiştir. Kapitalist modernizmin gelişmesinin en önemli araçlarından birisi ulus devlettir. Ulus devletçilik, kapitalizmin gelişmesinin formu haline getirilmiştir. Kapitalist modernite ile birlikte ulus devletçilik ve bunun ideolojisi milliyetçilik yeni bir din haline getirilmiştir. Kapitalist üretimin ve sömürüsünün sahipleri burjuvalar kendilerine sömürü alanları tekeli yaratmak için ulus devlet anlayışını fetişleştirmişlerdir; ulus devleti kutsallaştırmışlardır. Bu yönüyle Fransızlar, Fransız ulus devletini; Almanlar, Alman ulus devletini; İtalyanlar, İtalya ulus devletini yaratmışlar ve bu ulus devleti de dokunulmaz bir kutsallığa çıkarmışlardır. Bunu da milliyetçilik ideolojisiyle savunmuşlardır. Ulus devlet ve milliyetçilik ideolojisi baş başa gelişmiştir. Bu ulus devlet anlayışının ve milliyetçiliğin ortaya çıkmasıyla birlikte evrensel dinlerin –hıristiyanlık ve islamiyetin– inananlar arasında yarattığı kardeşliği bozmuştur.

Ulus devlet zihniyetinden en çok Kürtler zarar görmüştür

Geçmişte de mezhep savaşları olmuştur. Özellikle de Avrupa'da mezhep savaşlarında çok kan dökülmüştür. Ama bu mezhep savaşlarının arkasında da çeşitli ekonomik, sosyal çıkarlar ve egemenlik çatışması vardır. Çeşitli iktidar güçleri mezhepleri ideolojik araç olarak kullanıp bu savaşların çıkmasına yol açmışlardır. Kuşkusuz bunu hıristiyanlığın ve islam'ın tüm mezhep ya da tarikatları için söyleyemeyiz. Bazı mezhepler ve tarikatlar ise mevcut dinlerin devletleşmesi ve bozulmasından sonra toplumu savunan, hıristiyanlık ve islamiyetin bu devletler tarafından özünden koparıldığını söyleyen bir duruş içinde olmuşlardır. Her ulusa bir devlet zihniyetinin ya da devletin bir ulusa dayandırılması zihniyetinin Ortadoğu'daki sonuçları çok ağır olmuştur. Farklı halkların yaşadığı Ortadoğu coğrafyası, kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte Ortadoğu'da halklar arası, milletler arası savaş dönemi başlamıştır. Ulus-devletçiliği ve milliyetçiliği teşvik etmişlerdir. Araplara Farslara ayrı devlet, Türklere Kürtlerin ayrı devlet, her ulusa bir devlet anlayışını Ortadoğu'ya bir fitne gibi sokmuşlardır. Bu anlayışla egemen ulus sahipleri diğer ulusları ezmeyi, hatta fiziki ve kültürel soykırımla ortadan kaldırmayı ulus devlet zihniyetinin gereği olarak görmüşlerdi. Kapitalist modernizmin sahipleri, Batı emperyalizmi ve kapitalizminin modernist değerlerini Ortadoğu'ya sokarak halklar arasında yarattıkları kavga üzerinden Ortadoğu'da kendi egemenliklerini kurmaya çalışmışlardır. Nitekim 200 yıldır halklar çok büyük zararlar görmüşlerdir.

Kuşkusuz farklı halkların öne çıkarılması, egemenliği olmuştur. Ancak hiçbir egemenlik ve baskılar kapitalist dönemdeki kadar yıkıcı olmamıştır. Osmanlı imparatorluğunun halklara en büyük zarar verdiği dönem Batı Avrupa kapitalizmiyle tanışmasından sonradır. Her ne kadar kapitalizmin ekonomik ve sosyal anlayışı Osmanlı coğrafyasına geç ulaşsa da, Osmanlı İmparatorluğu'na ulus devlet fitnesi 19. yüzyılda girmiş, egemen ulus olan Türklerin kendilerini devlet içerisinde hakim kılma ve böylelikle diğer halklar üzerinde baskı ve sömürüyü artırması yaşanmıştır. Bu nedenle Osmanlı İmparatorluğu içinde 18. yüzyılla birlikte batıdaki halklar başta olmak üzere bütün Osmanlı coğrafyası üzerindeki halklar arasında Osmanlı'ya karşı bir tepki gelişmiştir. Bu tepkiler sadece batıdaki halkların kapitalist modernitenin etkisine erkenden girmesiyle açıklanamaz. Bunun da etkisi vardır, ama bu tek taraflı değildir. Sadece kapitalist modernitenin etkisine Balkanlar'daki hıristiyan halklar girmemiştir. Bizzat Osmanlı devletinin asker ve sivil bürokrasisi içinde de kapitalist modernitenin zihniyeti ve onun sonuçları ortaya çıkmaya başlamıştır.

İlk çatışmaları Osmanlının Rumeli toprağı denilen alanlarda başlaması tesadüfi değildir. İki tarafta da kapitalist modernitenin etkileri açığa çıktığından dolayı bu çatışma yaşanmıştır. Bu çatışmanın Araplara ve Kürtlere kadar yansıması da böyle ikili bir karaktere sahiptir. Sadece kapitalist modernite Ortadoğu'ya girdi, Arapları etkiledi, Kürtleri etkiledi; ulusçuluk, milliyetçilik gelişti, çatışmalara yol açtı biçimindeki değerlendirmeler doğru değerlendirmeler değildir. Bu çatışmalar Osmanlının kapitalist moderniteyle tanışmasından sonra zihniyeti ve uygulamalarında kapitalist modernitenin etkilerinin ortaya çıkmasıyla gelişmiştir. Kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesi ve Osmanlı zihniyetinde etkili olmasıyla birlikte 18. yüzyılda ulus devlet zihniyetiyle farklı milliyetçiliklerin çatışma dönemi başlamıştır. Bu yönüyle kapitalist modernitenin halkların ümmet anlayışı çerçevesinde çeşitli sorunlarına çözüm bulma yaklaşımlarının tümünü ortadan kaldırmıştır. Özellikle de kapitalist modernitenin Ortadoğu'ya girmesiyle birlikte dünden bugüne hakim uluslar –Türkler, Araplar, Farslar– kendi ulus devletlerini şekillendirmeyi hedeflemişler ve bunun sonucu da Arap, Fars,Türk olmayan topluluklar çok büyük zararlar görmüşlerdir. Bundan en büyük zararı da kuşkusuz Kürtler görmüştür.

Başka halklar da Ortadoğu'ya giren ulus devlet zihniyeti ve milliyetçilikten zarar görmüşlerdir. Ama en fazla baskı, zulüm gören, 20. yüzyılın son çeyreğinde nerdeyse yok olmayla karşı karşıya kalan Kürt gerçeğidir. Kapitalist modernitenin ulus devlet anlayışı ve onun topluluklarda oluşturduğu milliyetçilik fitnesi Ortadoğu halklarına, toplumlarına verdiği zararın çok kapsamlı irdelenmesi gerekir. Modernizm öyle söylendiği gibi halklara barış, iyilik, güzellik, refah getirmemiştir. Avrupa'da gelişen Rönesans ve Reform'un ilk dönemlerinde toplumlarda yarattığı olumlu gelişmeleri bundan ayrı görüyoruz. Ki kapitalizmin ulus devlet anlayışının kendisini hakim kılmadığı süreçlerde daha çok demokratik toplum hareketi, halkların demokratik uyanışı, hümanizm ve düşünce özgürlüğünün gelişmesi olarak ifadelendirmek gerekir bu süreci. Bu dönem kapitalist modernite olarak tanımlanamaz. Feodalizme karşı halkların tepkisinin ortaya çıktığı sürece damgasını vuran Rönesans ve Reform çağına demokratik modernite dönemi de denilebilir. Bu süreçte Avrupa'da önemli gelişmeler de açığa çıkmıştır.

"Ezilen halkların kapitalist modernite zihniyetiyle kurulan ulus devletlere ve onun şoven-milliyetçi yaklaşımlarına karşı direnişini kırmak için hep ümmet kardeşliği hatırlatılmıştır. "Kardeşiz, ümmetiz, aynı dinin mensuplarıyız. Bu nedenle ayrılığa, gayrılığa, kavgaya ne gerek var" denilerek kendi hakimiyetlerini meşrulaştırmak istemişlerdir"

Ortadoğu halkları barış içinde kardeşçe yaşayabilir

Kapitalist modernist çağın Ortadoğu'da hiçbir olumlu etkisinden söz edilemez. Belki Rönesans ve Reform'un etkisiyle var olan demokratik modernist dönemin bazı yansımaları olmuş olabilir. Ancak bu talidir. Ezici etkisi bütün Ortadoğu halklarını olumsuz etkileme, onlar için savaş, acı, yoksulluk olmuştur. Özellikle de son iki yüzyıllık Ortadoğu tarihini kapitalist modernizmin etkisinde acıların, sömürünün, baskının her türlü zalimliğin, çirkinliğin yaşandığı bir çağ olarak değerlendirmek gerekir. Bu açıdan kapitalist modernitenin bütün Ortadoğu halkları üzerindeki etkisinin kapsamlı bir şekilde değerlendirilmesi gerekiyor. Eğer doğru bir ümmet anlayışıyla yaklaşılacaksa, gerçekten islamiyetin ilk çıkışındaki o islam kardeşliği, din kardeşliği anlamlı kılınacaksa, her şeyden önce de kapitalist modernitenin ortaya çıkmasıyla birlikte Ortadoğu'da halklar arasında yarattığı olumsuzluğun çok gerçekçi bir biçimde ortaya konulması gerekmektedir. Eğer kapitalist modernitenin halklar ve toplumlar üzerindeki etkisi kapitalist modernist düşüncenin etkisinden, yani milliyetçilikten uzak biçimde değerlendirmeye tabii tutulursa o zaman gerçekten islamiyetin Ortadoğu'da ortaya çıkardığı ümmet anlayışının bugün tarihsel bir anlamı olabilir. Toplumların özgürleşmesi, demokratikleşmesi ve barış içerisinde yaşamasında bir kültürel değer olarak rol oynayabilir.

Ümmet kardeşliği tabii ki tarih içinde bir kültürel değer ortaya çıkarmıştır. Sadece islamiyeti benimseyen toplumların kendi arasındaki bir değer olmaktan çıkmış, toplumların bütün yaşamlarına sinmiş bir değer haline gelmiştir. Tüm Ortadoğu toplumlarının tarih içindeki değerleriyle kaynaşarak toplumsal kültürün parçası haline gelmiştir. Bu açıdan kültürel islam kavramı bu tür değerleri de ifade etmesi nedeniyle daha derin ve toplumsal içerik kazanmıştır. Yani islamiyetin kültürel değerlerinin bütün toplumu etkileyen ve onların yaşamının bir parçası olan değerler haline geldiğini söylemek gerekmektedir.

Bugün de ümmet anlayışının olumlu roller oynayacağını görmek gerekir. Kuşkusuz islamiyetin devlete bulaşması ve devlet dini haline gelmesinden sonra zedelenen ümmet anlayışı, kapitalist modernite çağıyla birlikte tamamen çarpık bir kavram haline getirilmiştir. Hatta ümmet kardeşliği, islam kardeşliği kapitalist modernitenin ulus devlet ve milliyetçiliğin bir aracı haline getirilmiştir. Özellikle de ezilen ve baskı altına alınan toplulukları egemenlikleri altında tutmanın etkili bir aracı ve değeri olarak çok kötü kullanılmıştır. Öyle ki ulus devletin hizmetine sokulmuştur. 'Din kardeşiyiz' denilerek topluluklar üzerinde egemenlik gizlenmeye ve örtülmeye çalışılmıştır. Ya da ezilen halkların kapitalist modernite zihniyetiyle kurulan ulus devletlere ve onun şoven milliyetçi yaklaşımlarına karşı direnişini kırmak için hep ümmet kardeşliği hatırlatılmıştır. 'Kardeşiz, ümmetiz, aynı dinin mensuplarıyız. Bu nedenle ayrılığa, gayrılığa, kavgaya ne gerek var' denilerek kendi hakimiyetlerini meşrulaştırmak istemişlerdir. Bütün toplumsal yaşamı hakimiyeti altına alan ve toplumsal yaşam içerisinde baskın olan kimlik, 'din kardeşiyiz' diyerek, bu baskın kimliğini meşrulaştırmak ve sürdürmek istemiştir. Ümmet kavramının bu biçimde kullanılmasını ulus devlet haline gelmiş Türklerde de, Araplarda da, Farslarda da görmekteyiz. Bugün Türk devleti "ümmet kardeşiyiz, bin yılların kardeşliği var, bu kardeşliğimizi kimse bozamaz" söylemi altında Kürtlerin kimlik, kültür, dil ve kendi kendini yönetme gibi en doğal ve en demokratik haklarını reddetmektedir.

Kürtler, bugün sadece Türklere değil, tüm Ortadoğu halklarına "birlikte yaşayalım" diyor. Bunu en somut olarak Türkiye'de ortaya koyuyor ve pratikleştirmek istiyor. Bizzat PKK; "Kürtler ümmetin parçasıysa, o zaman ulusdevletçi zihniyetten uzak,kapitalist modernitenin Ortadoğu'yu kan gölünü çevirdiği ve zehirlediği milliyetçilikten uzak bir anlayışla, gelin kardeşçe yaşayalım" diyor. "Eşit haklara sahip olarak kardeşçe yaşayalım" demesine rağmen Kürtlerin talepleri reddediliyor. Talepleri reddedilirken, "Biz din kardeşiyiz, ümmetiz, ayrımız gayrımız yok, bin yıllardır birlikte yaşadık, bundan sonra da birlikte yaşayalım" diyerek mevcut Türk hakim kimliğini, baskın kimliğini Kürtler üzerinde sürdürmeyi amaçlıyorlar. Din kardeşliğini Kürtlerin bu baskın ve hakim kimlik içinde eritilen, yok edilen bir konumda kalmasının ideolojik aracı yapıyorlar. İşte ümmetçiliğin bugün Türkiye'deki kullanılış biçimi Kürtleri egemenliği altında tutmaya yönelik bir söylemden başka bir anlam taşımıyor. Yani "ümmet kardeşiyiz, din kardeşiyiz, bizim ne hakkımız varsa sizin de o hakkınız var" denmiyor. "Siz de kimliğinizi özgürce yaşayın, anadilde eğitiminizi yapın, kendi kendinizi yönetin" denmiyor. Demokratikleşmeyi geliştirerek her kimlik kendi doğal haklarını en iyi biçimde ifade etsin gibi bir yaklaşım gösterilmiyor.

Din, Kürdistan'da egemenliğin ve kültürel soykırımı meşrulaştırmanın ideolojisi olarak kullanılmaya çalışılıyor. Bugün Kürtler üzerinde siyasal egemenliği ve kültürel soykırımı sürdürmek için din kardeşliğinden söz ediliyor. Halkın dini duygularına sesleniliyor. Kürt halkını bu söylemle aldatıp egemenliğini sürdürmeyi hedefliyor. Kendine göre dini kurumlaşmalar ve örgütlenmeler yaratarak, bunlar üzerinden Türk devletinin siyasal sömürgeciliğini meşrulaştırmaya, Kürtlerin özgürlük ve demokrasi mücadelesini durdurmaya çalışıyorlar. Bu, ümmet anlayışının kötü kullanılmasıdır. Halklar arasındaki kardeşliğin ve güzel duyguların ifadesi olarak islamiyetin bir değeri olan ümmet anlayışı, ulus devlet zihniyeti ve şoven milliyetçilikle içeriği boşaltılmış ve farklı bir anlama kavuşturulmuştur. Böyle çarpık ümmet anlayışıyla halkların kardeşliğinin yaratılması bir yana, egemen ulusların üstünlüğünü kabul ettirmenin aracı haline getirmiştir. Ortadoğu'da birçok sorunun ortaya çıkması bu tür anlayışlardan kaynaklanmaktadır. İslamiyetin –kültürel islam'ın– özünde olan doğru ümmetçi anlayışla diğer halkların ne istediklerini anlama yerine, kapitalist modernitenin ulus devlet etkisiyle ümmetçiliğe farklı anlam verip ulus devlet zihniyeti sürdürülmek istenmektedir. Bu belki de islamiyete yapılan en büyük saldırıdır. İslamiyet adına islamiyetin tarihsel özünden ve değerlerinden boşaltılmasıdır. İslamiyete ters ve islamiyetin kabul edemeyeceği amaçlara hizmet ettirilmesidir.

Bu çarpık ümmet anlayışı sadece Türkiye'de değil, İran'da da var, Arap ülkelerinde de var. Kuşkusuz İran ve Arap ülkeleri Türkler gibi "Kürtleri tanımıyoruz" ya da "Kürtleri Türkleştireceğiz" gibi kaba bir yaklaşım göstermiyorlar. Türk devletinin Kürtleri inkar etme biçimi

ve Kürtleri Türkleştirme politikaları gerçekten de çok ayrı değerlendirilmesi gereken bir konudur. Bu yönüyle çok şovenist karaktere sahiptir. Özü itibarıyla sadece Kürtlere değil, bütün halklara karşı düşmanlığa dayanan bir milliyetçilik anlayışı vardır. İslamiyeti de bu milliyetçi anlayışla yorumlama vardır. Bu yönüyle Türkiye'deki ümmetçi anlayışın ya da bu kavramı kullanma biçiminin çok iyi irdelenmesi gerekir. Aslında İran'da ümmet anlayışını kötü biçimde kullanmaktadır. İran'da Kürtlerin ya da farklı halkların kendi kimlikleri ve kültürleriyle var olması, kendi kendini yönetmesine karşı çıkmaktadır. İran her ne kadar bir islam ülkesiyim dese de, ulus devletçi zihniyetle diğer halkların doğal ve demokratik haklarını reddetmektedir.

Ulus devletçi zihniyet din düşmanlığını geliştiriyor

İran tarihi aslında halkların haklarına saygılı olan, kendi kendisini yönetmesini kabul eden bir zihniyete dayanmaktadır. Bu nedenle İran tarihi her zaman halkların federasyonu tarihi olmuştur. Yani Kürtlerin, Azerilerin, Belucilerin kendi kendilerini yönettiği, ama ortak ülke ve devlet içinde birlikte yaşadıkları bir dönemdir. Ama kapitalist moderniteyle birlikte İran'daki bu farklı halkları anlayan, onların özgünlüklerine dikkat eden bir yaklaşım zehirlenmiş ve orada da Farsları hakim kılmak isteyen milliyetçilik giderek kendisini etkin kılmıştır. Bugün İran'da da şialık adı altında Fars milliyetçiliği yapılmaktadır. Öyle ki İran şialığı bir yönüyle Fars milliyetçiliğinin dini formu haline gelmiştir. Bu yönüyle kapitalist modernite zihniyeti İran'da da halklar arası sorunlar yaratmıştır. Hatta kapitalist modernitenin İran'ı da sorunlar yumağı haline getirdiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Benzer bir durum Arap dünyasında da var. Buna Irak örnektir. Arap milliyetçiliği Kürtlerle hep kavgalı olmuş, Kürtlerin en doğal haklarını reddetmiş ve bunun sonucu olarak da Irak iflah olmamıştır. Irak'ın bu duruma gelmesinin nedeni de ulus-devletçi milliyetçi anlayıştır. O milliyetçi anlayış bugün Irak'ı bir harabeye çevirmiştir, yıkıma yol açmıştır. Kapitalist modernite zihniyeti yerine doğru bir ümmet anlayışı içinde olunsaydı ve ümmet anlayışı islamiyetin ilk çıkışındaki hak, adalet, eşitlik değerlerine dayandırılsaydı ve çağımızın gelişen demokratik değerleriyle bütünleştirilseydi, Irak demokratik bir federasyon içerisinde rahatlıkla halkların kardeşliği içerisinde güçlü bir ülke olabilirdi. Doğru bir ümmet anlayışı hakim olsaydı ne Irak içinde kavgalar yaşanırdı, ne de Irak'a dış müdahale gerçekleşebilirdi. Ama ulus devletçi zihniyetin Irak'ta etkili olması, sonuçta Irak'a çok ağır bedeller ödetmiştir.

Birçok Arap ülkesinde de bu tür sorunlar vardır. Bugün Suriye'de de hala ulus devletçi zihniyet hakimdir. Bu da Irak gibi Suriye'nin sorunlarını çözmesi ve demokratikleşmesi önünde engel teşkil etmektedir. Irak, Türkiye ve İran kadar olmasa da Suriye'de de önemli bir Kürt nüfusu vardır. Ama bu Kürt nüfusu da ulus devlet zihniyetiyle Suriye'yi tek ulusun devleti haline getirme politikası sonucu –Türkiye kadar olmasa da– kültürel soykırım tehdidi altındadır. Mevcut iktidar da muhalif güçler de Kürtler söz konusu olduğunda aynı zihniyeti sürdürmektedir. Eğer Suriye farklı kimliklerle saygıyı gerektiren demokratik anlayışla doğru ümmetçilik anlayışını birleştirebilseydi, bugün Kürtlerle kardeşlik içerisinde yaşayan, ciddi sorunlarla karşılaşmayan demokratik bir Suriye haline gelebilirdi. Suriye Ermeni, Dürzi, Süryani ve Kürtlerin kimliklerini özgürce yaşadığı demokratik bir rejim içinde güçlenirdi. Bugün yaşadığı sorunlar gerçekleşmezdi. Aleviler de böyle bir Suriye'de etkin bir topluluk olarak demokratikleşmenin temel aktörlerinden biri haline gelirdi.

Ulus devlet, otoriterizme yol açıyor; baskı ve sömürünün hakim olduğu bir ülke ortaya çıkarıyor. Ulus devletler bütün halkları, toplulukları tek kimlik etrafında birleştirme politikası izleyince doğal olarak otoriter ve diktatör oluyorlar. Kapitalist modernite çağında eski çağlardaki iktidar zihniyetinden çok ayrı olan ulus devlet anlayışı sonucu zalimce sonuçlara yol açan tek tipleştirme politikalarıyla karşılaşılmaktadır. Eski çağlarda böyle zalimlikler görülmezdi. İmparatorlar, krallar, şahlar, sultanlar sadece kendi iktidarlarının kabul edilmesini isterlerdi. Kendi iktidarları kabul edildiği taktirde, yani vergileri verildiği ve asker olunduğu takdirde o halklara karışmazlardı. Ulus devletler sadece iktidarının kabul edilmesini istemiyor, bundan öte farklı kimliklerin de yok edilmesini hedefleyen bir iktidar zihniyetinde olduğu için kültürel soykırım gerçekleştiriyor. Farklı kimlikleri yok etme anlayışı olduğu için çağımızda, feodal dönemden daha zalimce baskılar ve zulüm gerçeği açığa çıkmaktadır. Ulus devletçi anlayış öyle bir tekçilik yaratıyor ki, öyle bir zihniyete sahip ki, tek devlet denilince, tek ulus denilince ve tek vatan denilince aslında bu tek dine kadar gidiyor. Ulus devletçi zihniyet din düşmanlığını da geliştiriyor. Çünkü bu zihniyette çoğulculuk değil, tek tipçilik vardır. Mısır da hıristiyanlar ve müslümanlar arasındaki çatışmanın ortaya çıkmasının altında da ulus devlet zihniyeti vardı. Tekçi zihniyetin hakim olması, baskın dinin diğer dinler üzerinde baskı yaratması gibi bir eğilim ortaya çıkarıyor.

Bugün birçok yerde ulus devletler farklı etnik kültürel kimlikleri eziyorlar. Farklı dini inanışları da eziyorlar. Bu yönüyle kapitalist modernite çağı Ortadoğu'ya çok büyük kötülükler getirmiştir. İslamiyetin değerleri içerisinde olan ve islamiyetin toplumsal kültürel değerleri haline gelen ümmetçilik, kapitalist modernite çağında tümden zehirlenerek, hatta içeriğinin tersine anlamlar yüklenerek halklar, topluluklar, farklı inanışlar arasındaki barış ortadan kaldırılmıştır. Bırakalım farklı kimlikleri ve halkları, farklı inançlar da kapitalist modernite çağında yok edilmiştir. Ortadoğu'da Ermeni Süryani gibi hıristiyan toplulukların yok edilmesi ve kaçırtılması, en fazla da kapitalist modernite çağında olmuştur. Kapitalist modernite çağı öncesinde Ortadoğu'da Süryaniler, êzidiler, aleviler, hıristiyanlar önemli bir nüfusa sahipti. Çok geniş topluluklar içinde iç içe yaşıyorlardı. Bugün can düşmanı haline getirilen Yahudiler de birçok alanda yaşıyorlardı. Ama ulus devlet fitnesi, ulus devlet mikrobu, zehri Ortadoğu halklarının içine girince, sadece etnik topluluklar birbirine düşman olmamış, inançlar da birbirine düşürülmüştür. Öyle ki birbirini bitirmek isteyen uluslar ve inançlar gerçeği ortaya çıkmıştır. Geçmişte belirli düzeyde huzur ve barış yaşayan Ortadoğu, son iki yüzyıldır sürekli olarak savaşları ve katliamları yaşayan bir coğrafya haline gelmiştir. Bunda kapitalist modernitenin etkilerini ve ümmet anlayışının nasıl zehirlendiğini görmek ve doğru ümmet anlayışının demokratik değerlerle güncellenmesini sağlayarak, Ortadoğu'yu bu zehirli atmosferden kurtarmak gerekmektedir.

İslam anlayışını devletçi karakterinden arındırmadan halkların sorunları çözülemez

Doğru ümmet anlayışı ortaya çıkarılırken, farklı kimlikleri ve toplulukları din kardeşliği adına, ümmet anlayışı adına egemenlik altında tutma zihniyetine de son vermek gerekir. Din kardeşiyiz, kavgaya gerek yok deyip başkalarının haklarını reddetme yaklaşımına da son verilmesi gerekir. Din, toplulukları neredeyse kandırmanın, aldatmanın, haklarından vazgeçirmenin bir aracı haline getirilmiştir. Farklı toplulukları devlete ve iktidara bulaştırdıkları dinle uyutma politikası izlemektedirler. Bunun en somut hali Türkiye'de görülmektedir. Fettullahçılarla, tarikatçılarla ve ulus devlet zihniyetine bağlanmış devlet memuru olan imamlarla Kürt halkının taleplerinin önü alınmaya, direnişi kırılmaya çalışılmaktadır. Direnişi kırmada asker ve polisin yanında bir de böyle dini kurumları, devlet zihniyetini götüren imamları bir silah olarak kullanılıp Kürtlerin özgürlük mücadelesi bastırılmaya çalışılmaktadır. Bunu sadece Türkiye değil, İran, Irak ve Suriye de bunu yapıyor. Diğer Arap ülkeleri de bunu yaptı. Sadece farklı kimlikler ve halklar açısından değil; ezilen topluluklar, emekçiler ve hakları gasp edilenlerin direnişe geçmemeleri için de din kullanılmaya çalışılmıştır. Halbuki din haksızlığa ve adaletsizliğe, baskıya ve zulme karşı insanları tutum almaya çağıran bir olgudur. Zaten haksızlığa ve adaletsizliğe, sömürüye ve baskıya karşı çıktığı ve insanlara bu mesajları verdiği için islamiyet evrensel bir din haline gelmiştir. Ama şimdi bu mesajlara uygun bir yaşam isteyen; hak, adalet, özgürlük isteyen insanlar, dini kurumlar üzerinden bu istemlerinden vazgeçirilmeye çalışılmaktadır.

Bugün Ortadoğu'da islam anlayışını devletçi karakterinden arındırmadan, islam'ın toplumsal bir din olmaktan kaynaklı kültürel değerlerini doğru yorumlamadan, Ortadoğu'da halkların sorunlarını çözmek mümkün değildir. Bugün siyasal islamcılık; yani iktidar islamcılığı, islam'ın iktidara alet edilmesi bir gelenek haline getirilmiştir. Emevilerden bugüne bir de devletçi islam, iktidarın islamı, çıkarcıların islamı, sömürücülerin islamı vardır. Buna karşı tutum koymadan islam'ın güzel değerleri sahiplenilebilir mi? Veya kültürel islamdaki güzel değerler temelinde toplumsal sorunlara çözüm bulunabilir mi? Bu açıdan siyasal islam'ın dünden bugüne halklara verdiği zararın da irdelenmesi gerekir. İslam'ın iktidar aracı olmaktan çıkarılması gerekir. Tabii ki islami topluluklar da politik olmalıdır. Politika iktidar değildir. Politika devlet demek değildir. Politika toplumun kendi sorunlarına sahip çıkmaktır. Ama bugünkü siyasal islamcılar için politika halkların, toplulukların kendi haklarına sahip çıkması değildir. Onlar için politika iktidarı ele geçirmenin aracıdır. Özcesi siyasal islamcılar, iktidar ve devlet islamcılarıdır. Bu açıdan siyasal islamcılığın, yani devlet islamcılığının doğru analiz edilip mahkum edilerek, haklarına sahip çıkan adaletli ve politikleşmiş toplulukların yaratılması gerekiyor. İslami toplulukların böyle doğru bir politikleşmeye ihtiyacı vardır. Bu, siyasal islamcılık değildir. Bu, kendi toplumsal haklarını sahiplenen politik kişiliği ve politik toplumsallığı ifade etmektedir.

İnsanlık tarih içinde sorunlarını bu değerleri içeren politika ve ahlakla çözmüştür. Ahlak ve politika; yani kendi demokratik toplumsal anlayışıyla kendi sorunlarına sahiplenme, kendi sorunlarıyla ilgilenme insanlığın en temel değerleridir. Bugün bir taraftan ahlak bir taraftan insanların politik kimliği, politik kişiliği, politik duyarlılığı ortadan kaldırılarak, halklar üzerinde egemenlik kurulmaya çalışılmaktadır. Bu açıdan siyasal islamcılığa karşı mücadele, siyasal islamcılığı teşhir, siyasal islamcılığın iktidar ve devlet islamcılığı olduğunu ortaya koyma, siyasal islamcılığın hakla, adaletle ilişkisinin olmadığını gösterme, ama toplumsal sorunlara duyarlılığı olan ve ahlaki politik topluma dayalı islami toplumu, islami kardeşliği ise gerçek anlamda özgürlüğün demokrasinin tarihsel toplumsal değerlerinden olduğunu ortaya koymak gerekir. İslamiyet de bir kültürel, toplumsal değerler yaratmıştır; hak, adalet, eşitlik değerleri yaratmıştır.Tabii ki farklı toplumlarda da, inançlarda da hak, adalet, eşitlik değerleri vardır. Ortadoğu'nun bu yönlü toplumsal değerlerine islamiyet dışındaki topluluklar da çok önemli değerler katmışlardır. Kaldı ki islamiyet de kendinden önce bu değerleri yaratan toplumsallıklar üzerinde var olmuştur. Çünkü toplumsallığın kendisi nerede olursa olsun, ancak bu değerlerle var olabilir ve yaşamını sürdürebilir.

Günümüzde Ortadoğu'nun ağırlaşan sorunları düşünüldüğünde, özellikle de kapitalist modernitenin, ulus devletin halkları birbirine düşürdüğü gerçeği dikkate alındığında Ortadoğu'nun islam öncesi ve islamiyetle var olan toplumsal ve kültürel değerlerinin çağdaş demokratik değerlerle güncelleştirilip toplumsal sorunlara çözüm gücü haline getirilmesi çok önemli hale gelmiştir. Kapitalist modernitenin özellikle de islamdaki ümmet anlayışını tümden yok ederek onun yerine milliyetçiliği ve siyasal islamı ikame etmesi, siyasal islamı ulus devletin ideolojisinin bir parçası haline getirmesi sorunların daha da karmaşıklaşmasına ve çözümsüz hale gelmesine yol açmıştır. Dolayısıyla sadece kapitalist modernitenin ulus devletçiliğine değil, onun islam coğrafyasındaki izdüşümü olan ve günümüzde çok öne çıkmaya çalışan iktidarcı devletçi siyasal islamcılığı da kapitalist modernitenin ulus devletçi zihniyetinin bir türevi olarak görmek ve karşı çıkmak gerekir. Ancak siyasal islamcılığa karşı çıkarak kültürel islam'ın bir değeri olan doğru ümmetçilik anlayışıyla halkların kardeşliğine ve farklı toplulukların hak ve hukukuna, saygıya dayanan yeni bir zihniyetle Ortadoğu'da yeni bir demokrasi ve özgürlük çağı başlatılabilir; yeni bir demokratik uygarlık çağı gerçekleştirilebilir.Bu açıdan kapitalist modernizmin Ortadoğu halklarına getirip götürdüklerinin değerlendirilmesi yanında, dinlerin tarih içindeki olumlu rollerini de, iktidara bulaşmalarının getirdiği çok olumsuz sonuçları da kapsamlı değerlendiren, bu temelde doğru bir din yaklaşımını, islam'ın kültürel değerlerinin doğru ele alınışını ortaya çıkaran bir yaklaşıma ihtiyaç vardır. Bu temelde tarihten bugüne gelişen demokratik toplumcu değerlerle bütünleşen; yani Ortadoğu'nun kültürel islami değerleri de dahil bütün tarihsel olumlu değerleriyle birlikte yeni bir Ortadoğu'yu yaratmanın hamlesini başlatma görevi tarihsel olarak halkların, toplulukların önünde durmaktadır.

"Kapitalist modernitenin özellikle de islamdaki ümmet anlayışını tümden yok ederek onun yerine milliyetçiliği ve siyasal islamı ikame etmesi, siyasal islam'ı ulus devletin ideolojisinin bir parçası haline getirmesi sorunların daha da karmaşıklaşmasına ve çözümsüz hale gelmesine yol açmıştır"

HER YER SAVAŞ ALANI!

Kürdistan'ın her alanında fedai ruhla TC ordu birliklerine karşı harekete geçen HPG gerilla güçleri karşısında tükenişi yaşayan AKP hükümeti ve Türk ordusu, Apocu fedai ruhun kararlılığı karşısında adım atamaz hale gelmiştir. Aylardan beri Hakkari'nin Şemdinli, Yüksekova; Şırnak'ın Beytüşşebap hattında alan denetimini devam ettiren HPG gerillaları, devrimci operasyonlar kapsamında etkili eylem ve vuruşlarla adeta TC ordusuna göz açtırmıyor. Ardından gerek 2 Eylül tarihinde Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde başlayan Şehit Adil ve Şehit Nuda devrimci harekat'ı, gerekse 14 Eylül'de Amed'de Şehit Ronahi, Şehit Armanc ve Şehit Harun, 22 Eylül'de de Dersim'de Şehit Zilan, Şehit Celal ve Şehit Aziz isimleriyle başlayan devrimci harekatlar da gerilla direnişi ileri bir boyut kazanmıştır. Bu hatlarda büyük bir gerilla savaşı yaşanmakta, TC ordusunun elinden alınan mevziler büyük bir fedai ruhla korunmakta, TC ordusunun adım atmasına izin verilmemektedir. TC ordusu ve hükümeti, büyük kayıplarına rağmen 'üç günde 50, bir ayda 500 terörist öldürdük' şeklindeki aslı astarı olmayan yalan haberlerle, gündemi kendi lehine çevirme gayreti içerisine girmektedir. Aşağıda sıraladığımız HPG Basın Birimi'nin 25 Ağustos-25 Eylül tarihleri arasında bildirdiği bilanço bu türden yorumlara mahal vermeyecek kadar nettir.

✰ **25 Ağustos:** Van'ın Çaldıran ve Ağrı'nın Doğubayazıt ilçeleri arasında HPG gerillaları tarafından gerçekleştirilen yol kontrolünde gözaltına alınan Zeydin Sargut serbest bırakıldı.

✰ **26 Ağustos:** Gabar Dağı sınırları içinde bulunan Fındık köyü ile Sewadiye askeri üssü arasında HPG gerillaları tarafından yapılan yol kontrolünde, Sewadiye askeri üssüne erzak götüren Halil Esendemir isimli şahıs gözaltına alındı. Esendemir, idari ve hukuki işlemler tamamlandıktan sonra serbest bırakıldı.

– Şırnak'ın Silopi ilçesinden geçen Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı'na yönelik gerçekleştirilen eylemde, boru hattında büyük zarar meydana geldi. Eylem esnasında Zilan Cûdî (Tirkiye Muhammed) adlı yoldaşımız, yaşanan şiddetli patlama sonucunda şehit düştü.

– Yüksekova'da, Oramar karakoluna yönelik HPG gerillaları tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı tespit edilemedi.

– Dêrsim merkeze bağlı Harçîk alanında TC ordusu tarafından başlatılan operasyonda, arazinin bombalanması sonucu orman yangınları başladı.

✰ **27 Ağustos:** Dêrsim'in Hozat ilçesinde Sırtkan karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından düzenlenen eylemde, 1'i rütbeli 5 asker öldürüldü.

– Şemdinli, Yüksekova ve Çukurca'da alan denetimini devam ettiren gerillalarımız, her üç ilçede de eylemler gerçekleştirdi. Bu kapsamda Şemdinli ilçesine bağlı Garê Alayı'na yönelik yapılan eylem sonucunda 1 asker öldürüldü. Şemdinli ilçesiyle Gerdiya alanı arasında Bêgoza köyü üçgeninde, yine Şemdinli ve Yüksekova yolu üzerinde de gerillalar tarafından yol kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmelerde bulunuldu. Çukurca Bilican Alayının güvenliğini alan tepeye yönelik gerillalar tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 1 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Ardından operasyona çıkan askeri birliklerle gerillalarımız arasında yaşanan çatışmada 10 düşman askeri öldürüldü, iki düşman mevzisi de imha edildi. Yaşanan çatışmalarda Derviş Mîran (Edip Ahmet) adlı gerillamız şehadete ulaştı.

– Uludere'de TC ordusu tarafından başlatılan operasyonda yaşanan çatışmada, Şervan Dara (Siyaves Brukimilan) ve Harun Gabar (Hogır Salih) adlı iki yoldaşımız şehadete ulaştı, düşman ölü ve yaralı sayısı ise tespit edilemedi.

✰ **28 Ağustos:** Çukurca'ya bağlı Geliyê Zap, Garê, Ertuş ve Küçük Cilo alanları ile Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Heştber ve Segamergê alanlarına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla iki gün boyunca bombardıman düzenlendi. Bombardıman ardından alanlarda orman yangını başladı.

– Başkale'de Kısımlı karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

– Çarçela'ya bağlı Şûte alanı TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bombalandı. Alanda bulunan ormanlar yandı.

– Bir süreden beri Bingöl-Karlıova yolu üzerinde TC ordusuna bağlı gizli birlikler tarafından pusulama faaliyeti yürütüldüğü öğrenildi.

– Dêrsim merkeze bağlı Rojnek alanında operasyona çıkan TC askerlerine yönelik, gerçekleştirilen eylemde birçok kayıp veren düşman güçleri, ölü ve yaralılarını skorsky helikopterle alandan uzaklaştırdı.

✰ **29 Ağustos:** Dêrsim-Erzincan yolu üzerinde gerillalarımız tarafından yol kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalarımız, toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu. Yol kontrolü esnasında düşmanla işbirliği yapan ve Kürdistan'da izinsiz ticaret yürüten şirketlere ait 3 TIR, 1 yakıt tankeri ve 1 kamyon yakılarak imha edildi. Eylem ardından alanı kobralarla bombalayan TC ordusu, Kırmızıdağ ve Gömemiş alanlarında operasyon başlattı.

– Şemdinli'de ile Gerdiya alanı arasındaki yolda ve Şırnak-Eruh yolu üzerinde gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Yol kontrolünde askeri amaçlı yol yapımında düşmanla işbirliği yapan bir şirkete ait 1 kamyon yakılarak imha edildi, Mehmet Ali Naz isimli kamyon şoförü de gözaltına alındı. Naz, idari ve hukuki işlemlerinin tamamlanması ardından serbest bırakıldı.

– Van'ın Özalp ilçesine bağlı Koçkıran Karakolu yakınlarında TC ordu birlikleriyle gerillalarımız arasında çatışma yaşandı. 1 düşman askeri öldürüldü.

– Lice'ye bağlı Korxê yamaçları ve Cum tepesine yönelik TC ordusu tarafından kobra helikopterlerle düzenlenen bombardımanda orman yangını meydana geldi.

– Pazarcık'a bağlı Olukbaşı köyü yakınlarında operasyona çıkan jandarma özel harekat timlerine yönelik gerillalarımızca bir eylem gerçekleştirildi. 1 askeri aracın tahrip edildiği eylemde, ölü ve yaralı düşman askeri sayısı netleştirilemedi.

– Van'ın Çaldıran ilçesi Dasına köyüne bir görev amacıyla giden gerillalarımıza AKP'li iki kişi tarafından ateş açıldı. Çevrede çocuk ve kadınların bulunması nedeniyle karşılık vermeyen gerillalarımız, bu şahsa ait 2 aracı yakarak imha etti.

– Çukurca'ya bağlı Geliyê Zap, Hînê ve Helwesîs alanlarına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla düzenlenen bombardıman sonucunda orman yangını başladı.

– Bitlis'in Şex Cuma alanında TC ordusu operasyon başlattı.

✰ **30 Ağustos:** Bitlis'in Şêx Cuma Vadisi'nde operasyona çıkan düşman askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. 1 düşman askeri öldürüldü.

– Osmaniye'nin Bahçe ilçesinde askeri malzeme taşıyan bir yük trenine yönelik, gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde tren yolu hasar görürken, 4 yük vagonu da tahrip edildi.

– Şemdinli-Gerdiya bölgesi arasındaki yolda gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Durdurulan 60 araçtaki halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

✰ **31 Ağustos:** Zaxo'ya bağlı Kato ve Dola Sûle alanları, PKK Boğazı ve Bektorya köyü vadisini TC ordusu obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Şemdinli'de bulunan Garê Alayı'na yönelik iki ayrı eylem gerçekleştirildi. Eylemde Alay'da bulunan 1 konteynır imha edilirken, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından Geniştepe, Garê ve Gostê alanlarına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenlendi. İkinci eylemde ise 7 asker öldürüldü, bulundukları mevzii de imha edildi. Eylem ardından düşman, Konserve tepesiyle Hacıbeg suyu vadisine yönelik obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenledi.

– Van'ın Saray ilçesine bağlı Kawlik ve Runexwarê köyleri arasından geçmekte olan ve askeri malzeme taşıyan bir yük trenine yönelik, gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. İkiye bölünen ve 4 vagonu imha edilen trende, büyük çapta maddi hasar meydana geldi. Müdahale amacıyla gelen TC ordusunun 4 panzer ve 3 akrepten oluşan askeri konvoyuna yönelik de eylem ger-

Beytüşşebap'ta devrimci operasyon

✰ **2 Eylül:** Beytüşşebap'ta "Şehit Adil ve Şehit Nuda" isimli bir devrimci harekat başlatıldı. Harekat kapsamında Beytüşşebap ilçesi ve çevresinde bulunan Bayrak, Bêboskê, Çeper askeri üsleri, Tugay binası, Mezra Alayı, jandarma karakolu ve güvenlik tepesi, polis ve özel harekat timlerine ait binalar ve güvenlik mevzileri, Beytüşşebap kaymakamının evi, hükümet konağı ve tüm devlet kurumları gerillalarımız tarafından hedeflendi, Beytüşşebap'a gelen tüm yollar da denetim altına alındı. 15 dakika içinde ilçe merkezinde hedeflenilen tüm noktaları ve mevziileri ele geçiren gerillalarımız, özel harekat timlerine ve polislere ait tüm mevziileri ve nöbet kulubelerini imha etti. İlçe içinde bulunan ve jandarmalar tarafından tutulan bir tepeyi de ele geçiren gerillalarımız, ilçe kaymakamlığı önünde bulunan polis noktalarını da imha etti. Kaymakamlık binasını ele geçiren ve burada arama gerçekleştiren gerillalarımız, birçok teknik malzemeyi ele geçirdikten sonra binayı ve içindeki malzemeleri imha etti. İlçe içinde bulunan tüm özel harekat timleri ve polis güçleri mevziilerini bırakarak tugay komutanlığına kaçtı. Gerillalarımız ayrıca Beytüşşebap-Şırnak yolu üzerindeki köprüyü de imha etti. Bayrak Tepesi'nin büyük bölümünü imha eden gerillalarımız, Mezra alayı ve tugay komutanlığını da etkili bir şekilde vurdu. Şiddetli patlama nedeniyle tugay binasında yangın başladı. Eylemdeki ölü ve yaralı düşman askeri sayısı ise tespit edilemedi. Öte yandan Beboskê tepesini de ele geçiren gerillalarımız, burada 22 asker cenazesinin üzerine giderek bu askerlere ait silah ve askeri malzemelere el koydu, tepede bulunan tüm ağır silahları imha etti. Tepenin gerillalarımızın eline geçmesi ardından TC ordusu bu tepeyi obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

✰ **3 Eylül:** Beytüşşebap ilçesinde başlatılan devrimci harekat kapsamında gerçekleşen eylemden sonra, sabah saatlerinde cenazelerini almak amacıyla alana gelen kobra destekli skorsky helikopterler gerillalarımız tarafından vuruldu. 1 skorsky helikopteri düşürülürken, 2 skorsky helikopter de ağır darbelendi. Harekatın birinci aşamasında gerçekleştirilen eylemlerde toplam 53 asker ve polis öldürüldü, 50'nin üzerinde asker ve polis de yaralandı. Tüm eylemlerde 5 panzer, 4 A4 silahı, kaymakamlığa ait 1 makam arabası ve 120'lik bir havan imha edildi. Gerillalarımız ayrıca 5 adet HK 33 melez ve bu silaha ait 30 şarjör, şerit ve mermileriyle birlikte 1 adet BKC tam otomatik silah, 1 Karnas suikast silahı, 1 Bombaatar silahı ve 5 roketi, 4 termal cihazı, 3 adet küçük, 1 adet büyük telsiz, 2 gündüz dürbünü, dolu şarjörleriyle birlikte 1 asker kütüklüğü, 3 telefon, 1 adet nicon fotoğraf makinası ve çok sayıda askeri malzemeye el koydu. Harekat kapsamında Beytüşşebap'a bağlı Çeper tepesine de bir eylem gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı. Şehit Adil ve Şehit Nuda devrimci harekatı süresince Hewrê Kelhor (Daryuş Havasi), Ferhat Ayhan (Mehredad Tetmuyi), Şoreş Malazgirt (İbrahim Kılıç) ve Metin Alan (Rahman Mahmutpur) yoldaşlarımız şehadete ulaştı.

Rahman Mahmutpur(Metin Alan)

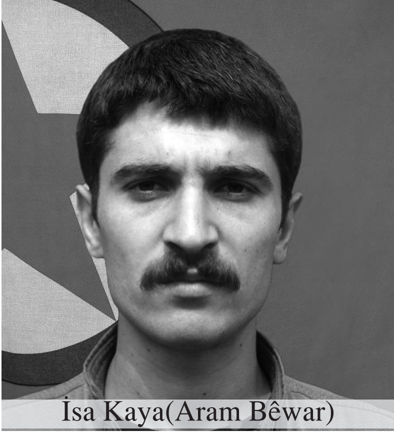
İbrahim Kılıç(Şoreş Malazgirt)

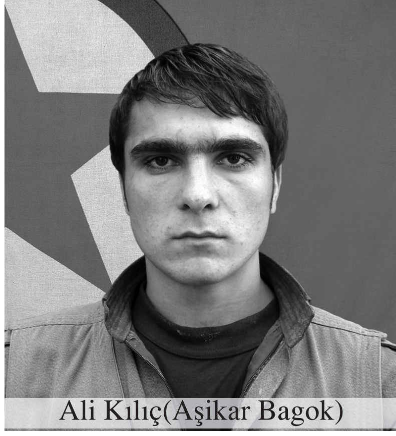

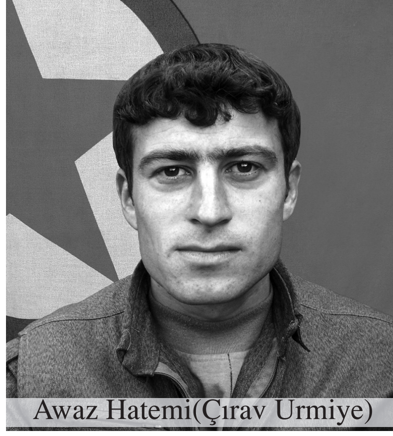
Daryuş Havasi(Hewrê Kelhor)

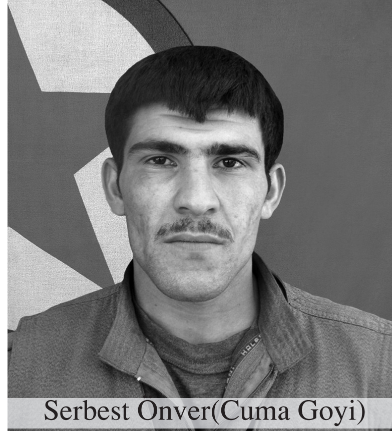

Mehredad Tetmuyi(Ferhat Ayhan)

İsa Kaya(Aram Bêwar)

Ali Kılıç(Aşikar Bagok)

Awaz Hatemi(Çırav Urmiye)

Serbest Onver(Cuma Goyi)

Necdet Dinçadam(Diren Van)

çekleştirildi. Eylemde 1 panzer imha edildi. İmha edilen panzerdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemezken, panzer çevresinde bulunan 2 asker öldürüldü. Eylem ardından düşman, 5 skorsky helikopterle ölü ve yaralılarını alandan uzaklaştırdı.

– Çukurca'da Girê ve 49 numaralı karakolları arasında operasyon düzenleyen TC ordusuna ait askeri konvoya yönelik bir eylem gerçekleştirildi. 1 Kirpi aracın tahrip edildiği eylemde, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylemler ardından düşman obüs ve havan toplarıyla Çiyayê Reş alanını bombaladı.

– Şırnak'ın Gabar dağında bulunan Çiyayê Dêra, Deşta Bîra alanlarıyla Spîvyan köylerine yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenlendi. İki gün boyunca süren bombardımanda, orman yangınları başladı.

– Yüksekova-Oramar bölgesi arasında bulunan TC ordusuna bağlı bir özel tim noktasına, gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 1 özel harekat timi öldürüldü.

✰ **1 Eylül:** Savur'a bağlı Ewîna ve Dengiza köyleri arasında operasyona çıkan TC ordusuna bir eylem gerçekleştirildi. Reo tipi bir aracın imha edildiği eylemde, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Şemdinli-Gerdiya alanı arasında iki kez yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– Dêrsim merkez ile Ovacık ilçeleri arasındaki Ballımezra, Qaleya Seyîd Rıza ve Bokır alanlarına yönelik TC ordusu tarafından indirmelerle bir operasyon başlatıldı.

– Şemdinli'ye bağlı Geniştepe ve Goman Dağı, TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bombalandı.

– Başkale'ye bağlı Xatîpawa ve Dalya köyleri arasında operasyon düzenleyen TC ordusuna yönelik gerçekleştirilen eylemde 3 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Daha sonra alana zırhlı araçlar ve indirmelerle müdahale yapan düşman gücüyle gerillalarımız arasında çatışma yaşandı. Çatışmada ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemezken, Zinar Sargaç (Tekin Güzel) yoldaşımız kahramanca çatışarak şehadete ulaştı.

✰ **2 Eylül:** Şemdinli-Gerdiya alanı arasındaki yol üzerinde gerillalarımız tarafından yol kontrolü gerçekleştirildi. Durdurulan araçlarda kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalarımız, halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

– Silopi merkezde bulunan özel harekat polislerine yönelik eylem gerçekleştirildi. Ölü ve yaralı polislerin sayısı tespit edilemedi.

– Kars'ın Kağızman ilçesine bağlı Çemçê alanında bulunan Kızıl kilise ve Penavus alanlarına yönelik TC ordusu tarafından operasyon başlatıldı.

– AKP Hakkari İl Başkanı Abdülmecit Tarhan gerillalarımız tarafından tutuklandı.

✰ **3 Eylül:** Şemdinli ile Gerdiya alanı arasında gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Burada toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– Yüksekova'dan gelerek Goman dağına indirme yapmak isteyen 1 skorsky helikoptere gerillalarımız tarafından Şapata köyü yakınlarında bir eylem gerçekleştirildi. Ağır darbe alan skorsky helikopter Radiolink tepesine acil iniş yapmak isterken düştü. Düşman eylem ardından çevresini rastgele obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Yüksekova Şitazin karakoluna askeri malzeme ve cephane taşıyan 2 skorsky helikoptere yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem ardından skorsky helikopterler geri çekilmek zorunda kaldı.

– Lice'ye bağlı Korxê karakolu yakınlarında operasyona çıkan TC ordusuna ait bir askeri konvoya yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. Eylemde 1 dağ geyiği tipi zırhlı araç vurularak tahrip edilirken, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından çevresini rastgele kobra helikopterlerle bombalaması sonucu orman yangınları başladı.

– Cizre'de sınır hattında bulunan bir karakola yönelik gerçekleştirilen eylemde 2 düşman askeri öldürüldü, 4 asker de yaralandı.

– Osmaniye'nin Fenk yaylası yakınlarında bulunan bir maden şantiyesine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Şantiyede bulunan tüm araçlar yakılarak imha edildi.

✰ **4 Eylül:** 2 Eylül gününden beri Beytüşşebap'ta alan hakimiyetini sürdüren gerillalarımız, Çeper tepesine yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde 2 düşman askeri öldürüldü. Aynı gün Gunî tepesi yakınlarında operasyon girişiminde bulunan TC ordusuna ait bir askeri birliğe yönelik de bir eylem gerçekleştirmiştir. Bu eylem sonucunda 2 düşman askeri öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

– Şemdinli Gerdiya ve Beytüşşebap-Şırnak yolu üzerinde iki ayrı noktada yol ve kimlik kontrolü yapan gerillalarımız, toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

✰ **5 Eylül:** TC ordusu Beytüşşebap'a bağlı Kerkol, Beybun, Meydan Zengîlê ve Kêjalê alanlarına yönelik bir operasyon girişiminde bulundu. Kato dağına çıkan düşman güçleri ile yaşanan yoğun çatışma sonucunda 5 asker öldürüldü ve bu alandaki düşmanın ilerleme teşebbüsü durduruldu. Gerillalarımız Bêboskê tepesi yakınlarında bir skorsky helikopterini vurarak darbeledi. Alan savaş uçakları ve helikopterlerle yoğun olarak bombalandı.

– TC ordusu, Şemdinli'ye bağlı Goman dağı ve çevresini savaş uçaklarıyla bombaladı.

– Şemdinli, Gerdiya alanı ile Siirt'in Pervari ve Van'ın Çatak ilçeleri arasında iki ayrı yol ve kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalar, toplanan halka süreç ve gelişmeler hakkında bilgilendirmede bulundu.

– Şırnak'ın Uludere ilçesi sınır hattında bulunan Meymun askeri üssü yakınlarında operasyon düzenleyen TC ordusuna, gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi, 3 düşman askeri öldürüldü.

– Bitlis ile Siirt'in Baykan arasındaki İpek Yolu üzerinde bir yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Yaklaşık 500 aracı durduran gerillalarımız, düşmanla işbirliği yapan ve Kürdistan'da izinsiz ticaret yürüten şirketlere ait 10 TIR'ı yakarak imha etti.

– Iğdır'da Korxan karakolu yakınlarında operasyona çıkan TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Medya Savunma Alanları'nın Kandil bölgesi sınırları içinde bulunan Qeladizê'ye bağlı Suredê ve Silê köyleriyle Casus tepesine yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bombardıman düzenlendi.

– Hozat'a bağlı Çet, Sarısaltık, Kızılmezra ve Gözetleme tepesi alanlarında TC ordu birlikleri pusulama tarzında bir operasyon düzenledi.

✰ **6 Eylül:** Şeladizê'ye bağlı Çiyayê Reş alanına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenlendi. Bombardıman sonucunda Spîndarokê köyü, Angola ve Ferhat tepeleriyle Şîvê vadisinde orman yangını başladı.

– Kato Dağı'nda operasyona çıkan düşmana malzeme taşıyan skorsky tipi bir helikopter gerillalarımızca vurularak darbelendi. Operasyonun ikinci gününde Deriye Şehit Alişer alanına doğru ilerleyen bir düşman birliği, gerillalarımız tarafından pusuya düşürüldü. Burada yaşanan şiddetli çatışma sonucunda 10 düşman askeri öldürüldü. Kobra ve savaş uçaklarının alanı bombalaması sonucu Derîyê Zêr alanına indirme yapmak isteyen skorsky helikopterler, gerillalarımız tarafından ateş altına alınarak etkili bir şekilde vuruldu. İsabet aldıktan sonra indirme yapamayarak alandan uzaklaşan skorsky helikopter, Beytüşşebap tugayına zorunlu iniş yaptığı esnada alev aldı.

– Şemdinli Radiolink karakoluna gitmekte olan TC ordusuna ait bir askeri konvoya yönelik Şapata köyü yakınlarında gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. İçinde 12 askerin bulunduğu kirpi tipi aracın imha edildiği eylemde ölü ve yaralı asker sayısı netleştirilemedi. Düşman, eylem ardından yolu uzun bir süre trafiğe kapatarak, imha olan aracı, ölü ve yaralılarını alandan uzaklaştırdı.

– Rutin yol kontrollerine devam eden gerillalarımız, Şemdinli-Gerdiya alanı arasında kimlik kontrolü gerçekleştirdi.

– 2 Eylül'den beri Kars'ın Kağızman ilçesine bağlı Çemçê alanında operasyon başlatan düşmana, gerillalarımız, Horoz kayalıklarında bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde 2 asker öldürüldü. Yine Penavus alanında bulunan bir düşman birliğine yönelik de eylem gerçekleştirildi. Bu eylemde de 2 düşman askeri öldürüldü.

– Ağrı merkeze bağlı Kavaxa alanında bulunan ve askeri amaçlı yol yapımına devam eden bir şirkete yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde Faruk inşaat şirketine ait 2 kepçe yakılarak imha edildi.

– Medya Savunma Alanları'nın Xinêre bölgesinin geneline ve Sideka'ya bağlı Şexzade boğazına yönelik TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından hava saldırısı gerçekleştirildi.

– Ergani trafik şube müdürlüğüne yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde, bina önünde bulunan nöbet kulübesi imha edildi, 2 polis öldürüldü.

– Yüksekova'ya bağlı Xırwata beldesinde göreve giden bir gerilla birliğimiz, yeni yapılmakta olan bir karakol inşaatını koruyan korucular tarafından pusuya düşürülmeye çalışıldı, yaşanan çatışmada 1 korucu öldürüldü, 1 korucu da yaralandı.

✰ **7 Eylül:** Şemdinli'ye bağlı Goman dağı ve Şîkerê Spî alanı, düşman savaş uçakları tarafından bombalandı. Bombardıman nedeniyle köylülere ait çok sayıda bağ ve bahçe zarar gördü.

– TC ordusu Çarçela'ya bağlı Mergê alanını savaş uçakları ile bombalandı.

– Kato dağına operasyon girişimini devam ettirmek isteyen TC ordusu, Deriyê Şehit Alişer ve Deriyê Zêr alanını savaş uçaklarıyla bombaladı. Alana girmek isteyen bir düşman birliğine yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde 5 düşman askeri öldürüldü. Laleşîn zozanlarında da üstlenmeye çalışan 15 kişilik öncü düşman birliğine, gerillalarımız tarafından eylem düzenlendi, 13 düşman askeri öldürüldü, 2 asker de yaralandı. Alanda çok yoğun bombardıman düzenleyen TC ordusu 5 kez skorsky helikopterlerle alana gelerek ölü ve yaralılarını uzaklaştırdı. 3 gün devam eden çatışmalarda Mêrxas Dorşin (Serhan Akyol), Rêvan Cilo (Rojin Yusuf), Medya Amûdê (Sidar Mahmut Ali), Serhat Hakkari (Hakan Turgut), Diren Van (Necdet Dinçadam), Rüstem Cilo (Ebubekir Çetin), Serhat Silopi (Cihan Şen) yoldaşlarımız şehadete ulaştı.

– Beytüşşebap'ta jandarma binasını hedef alan gerillalarımız, tüm hedefleri etkili bir şekilde vurdu, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Beytüşşebap-Şırnak yolu ile Şemdinli-Gerdiya alanı arasında yol ve kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalarımız, 40 aracı durdurdu. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

– Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Bawan alanına yönelik TC ordusu tarafından kobra helikopterlerle bir bombardıman düzenlendi.

– Dêrsim merkeze bağlı Rojdere ve Mirik alanlarına yönelik TC ordusu tarafından kobra helikopterlerle bir bombardıman düzenlendi. Alanda orman yangını başladı.

– İran sınır hattı üzerinde bulunan Şehidan alanında gerillalarımız ile İran ordusu arasında çıkan çatışmada Rizgar Mardin (Ömer Bulut) arkadaşımız şehadete ulaşmıştır.

✰ **8 Eylül:** Şemdinli'ye bağlı Goman dağı yakınlarında operasyon düzenleyen TC askerlerine yönelik gerillalarımızca gerçekleştirilen eylemde, 1 asker öldürüldü. Aynı gün Goman tepesinde konumlanmaya çalışan askerlere yönelik ayrı bir eylem gerçekleştirildi; ölü ve yaralı düşman askerlerinin sayısı tespit edilemedi.

– Şemdinli'ye bağlı Gostê ve Geliyê Nîrkola alanları obüs, havan topları ve TC savaş uçakları tarafından bombalandı.

– Siirt'in Pervari ve Van'ın Çatak ilçeleri arasındaki yol üzerinde gerillalarımız kimlik kontrolü gerçekleştirdi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirme yapıldı. Eyleme müdahale etmek için skorsky helikopterlerle indirme yapmak isteyen TC ordusuna müdahale eden gerillalarımız 1 skorsky helikopteri vurarak darbeledi.

Siham Abdeh(Dünya Tilabyad)

Kejie Ürselendi(Ekin Amed)

Engin Güven(Berxwedan Jiyane)

Turhabi Gürbüz(Erdal Amed)

Naif Altın(Ernesto Cilo)

Sadık Sofi Ahmet(Agir Şiyar)

– Mardin'in Midyat ile Şırnak'ın İdil ilçesi arasındaki yol üzerinde gerillalarımız tarafından bir yol kontrolü gerçekleştirildi. Yol kontrol eyleminde askeriyeye çalışan ve Kürdistan'da izinsiz ticaret yaptığı tespit edilen bir şirkete ait 2 TIR yakılarak imha edildi. Eyleme müdahale etmek isteyen korucularla gerillalarımız arasında çatışma yaşandı.

– TC savaş uçakları, Medya Savunma Alanları'na bağlı Garê sınırları içinde bulunan Kafya, Ergene ve Siyanê köyleriyle, Xazır suyu vadisi ve Kanî Xezalê'yi bombaladı.

– Bitlis merkez ile Şex Cuma arasında gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunmuştur. Burada uyarılmalarına rağmen düşmanla işbirliği faaliyetlerine devam eden Naif Kırşen, Kasım Arif ve Zübeyir Melek isimli 3 korucu tutuklandı. Soruşturması tamamlanan üç korucu 20 Eylül günü serbest bırakıldı.

– Şemdinli Emniyet Müdürlüğü'ne yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Ölü ve yaralı polis sayısı tespit edilemedi.

– Gerillalarımızca Yüksekova-Oramar arasında gerçekleştirilen yol ve kimlik kontrolünde halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

✫ **9 Eylül:** Medya Savunma Alanları sınırları içinde bulunan Çiyayê Reş ve Xeregol alanlarıyla Çukurca'ya bağlı Ertuş, Büyük ve Küçük Garê alanlarına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla yapılan bombardıman sonrasında orman yangınları başladı.

– Şemdinli'ye bağlı Salara ve Salara tepesi üçgenini ele geçirmek isteyen düşman güçleri 7 kez skorsky helikopterlerle indirme yaptı. Karadan da takviye gelen birliğe yönelik gerillalarımız 4 koldan saldırdı. Gün boyu yaşanan şiddetli çarpışmalarda gerillalarımız, düşmanı püskürterek konumlanmaya çalıştığı stratejik tepeleri ele geçirdi. Çatışmada, toplam 22 düşman askeri öldürüldü, 20 asker de yaralandı. Gerillalarımız, 1 adet BKC tam otomatik silah, 700 mermisi ve 7 şeridi, 1 adet HK33 melez silah ve dürbünü, 6 şarjör ve 180 mermisi, 1 gündüz dürbünü, 1 termal cihaz, 14 el bombası, 2 sis bombası, 2 çelik yelek ve çok sayıda askeri malzemeye el koyarken, 1 adet BKC tam otomatik silah, 1 adet HK33 melez silah, 1 B7 roketatar silahı ve 1 termal cihazı da imha etti. Ölü ve yaralılarını helikopterlerle alandan uzaklaştırabilen düşman, alanı kobra helikopterler, obüs-havan toplarıyla yoğun bir şekilde bombaladı.

– Garê Alayı'nın güvenliğini alan bir tepeye yönelik bir eylem gerçekleştirildi. 1 düşman askeri öldürüldü.

– TC ordusu Oramar mıntıkasına bağlı Girê Berxan alanına yönelik savaş uçaklarıyla bir bombardıman düzenledi.

– Gerillalarımız Beytüşşebap'a bağlı Mezra alanına operasyon düzenlemek isteyen bir TC askeri birliğine yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Toplam 4 düşman askeri öldürüldü, 1 asker de yaralandı. Düşman ölü ve yaralı askerlerini skorsky helikopterlerle alandan uzaklaştırdı.

– Batman-Hasankeyf yolu üzerinde Şikeftiya ve Zaxora köyleri arasında operasyona çıkan TC askerlerine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 3 asker ağır yaralanırken askerlerin içinde bulunduğu araç imha edildi.

✫ **10 Eylül:** Şemdinli ve Yüksekova kırsalında Türk ordusuyla gerillalarımız arasında çatışma yaşandı.

– Medya Savunma Alanları sınırları içinde bulunan Amediyê'ye bağlı Kanî Gûzê alanı TC savaş uçaklarınca bombalandı.

– Şemdinli'ye bağlı Şikêrê Spî ve Nîrkola boğazına yönelik TC ordusu tarafından operasyon başlatıldı. Yaşanan çatışmalarda toplam 8 düşman askeri öldürüldü. Düşman akşam saatlerine kadar Geliyê Nîrkola, Gostê, Ewliya ve Masîro Boğazı alanlarını obüs, havan ve kobralarla yoğun bir şekilde bombaladı. Yaşanan çatışmalarda Şevin Alan (Muhaber Arslan) ve Nuda Batman (Fatma Aslan) yoldaşlarımız şehit düştü.

– Şemdinli'ye bağlı Salara ve Bêgoza üçgenine hakim bir tepede konumlanan ordu güçlerine yönelik gerillalarımızca gerçekleştirilen eylemde, 3 asker öldürüldü, 5 asker de yaralandı.

– Gerillalarımız Senala ve Zînê boğazı arasında konumlanmaya çalışan bir düşman birliğine yönelik eylem gerçekleştirdi. 1 düşman askeri öldürüldü.

– Oramar-Yüksekova yolu üzerinde gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrol gerçekleştirildi. Halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– Amed'in Piran ilçe merkezinde gerillalarımız 2 dağ geyiği aracına yönelik gerçekleştirilen eylemde, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Iğdır'a bağlı Karakoyun ve Taşburnu köyü arasındaki Türkiye-Azerbaycan yolu üzerinde gerillalarımız kimlik kontrolü gerçekleştirdi. Durdurulan 100 araçta çoğunluğu Azeri ve Fars olan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Askeriyeye çalışan ve Kürdistan'da izinsiz ticaret yürüten 1 TIR'ı da yakılarak imha edildi. Eylem ardından alanda operasyon başlatıldı.

– TC ordu birlikleri, Dêrsim merkez ile Ovacık arasında bulunan Gülovası alanı ile Şırnak'ın Gabar dağı Mişarê alanına bağlı Sûskê mıntıkasında operasyon başlattı.

– Amed'in Hani ilçe merkezinde bir görev amacıyla bulunan bir gerilla timimiz ile TC ordu birlikleri arasında bir çatışma yaşandı. Zırhlı araçların yoğun bir şekilde kullanıldığı çatışmada Ferman Amed (Yusuf Sezer), Xebatkar Rêber (Sait Eroğlu) ve Erdal Amed (Turhabi Gürbüz) adlı yoldaşlarımız şehit oldu. Yaşanan çatışmada ölü ve yaralı asker-polis sayısı tespit edilemedi.

✫ **11 Eylül:** Gerillalarımız, Şemdinli'ye bağlı Şikêrê Spî mıntıkasında konumlanmaya çalışan düşman güçlerine yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Akşama dek süren çatışmalarda 4 düşman askeri öldürüldü.

– Şemdinli'ye bağlı Ewliya boğazını ele geçirmek için harekete geçen ve özel timlerden oluşan birliğe yönelik gerillalarımız tarafından 4 koldan saldırı eylemi gerçekleştirildi. Eylemde 10 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Eylemde Hüseyin Welat (Ekin Morsümbül) ve Mahir Çayan (Hüseyin Ceylan) isimli gerillalarımız şehadete ulaştı.

– Gerillalarımızın Garê Alayı'ndaki tank ve obüs mevziilerine yönelik gerçekleştirdiği eylemde, 2 düşman askeri öldürüldü. Eylem ardından TC ordusu alay çevresini obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Saldırılarını aralıksız bir biçimde sürdüren TC ordusu, Çarçela dağını, Şırnak'a bağlı Çırav Dağı Xirapbajar alanını savaş uçaklarıyla bombalarken; Şemdinli'de çatışmaların yaşandığı alanların yanı sıra Geliye Nîrkola, Kurê Mizgeftê, Ewliya, Gostê, Masîro alanlarıyla Ranyapîrê Boğazı mıntıkasını, ayrıca Yüksekova-Oramar bölgesine bağlı birçok alanı, Gırê Berxan alanıyla, Bazê, Alantus ve Tobê köylerini savaş uçakları, obüs ve havan toplarıyla bombaladı. Bazê ve Tobê köylerindeki tarihi kiliseler bombardıman sonucunda yıkıldı.

– Dêrsim merkeze bağlı Şakak, Deşt, Askasor ve Şehit Nadir alanlarına yönelik TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı.

✫ **12 Eylül:** Şemdinli'ye bağlı Nirkola boğazında ve Şikêrê Spî'de konumlanan düşman güçlerine yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen iki ayrı eylemde ve yaşanan çatışmada toplam 7 asker öldürüldü, 5 asker de yaralandı.

– Şemdinli'ye bağlı Ewliya boğazında konumlanan ve 2 koldan ilerlemek isteyen TC ordusuna gerillalarımız tarafından 3 koldan eylem gerçekleştirildi. Gerçekleştirilen eylem ve yaşanan çatışmalarda toplam 19 düşman askeri öldürüldü, 6 düşman askeri de yaralandı. Düşman, kobra, obüs ve havan bombardıman eşliğinde ilerleme sağlayamadan geri çekilmek zorunda kaldı.

– Şemdinli'ye bağlı Gewrezînê alanında operasyona çıkan TC askerlerine yönelik gerçekleştirilen eylemde 1 asker öldürüldü. Eylem ardından TC ordusu çevresini obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Gerillalarımız, Yüksekova-Oramar yolu üzerinde yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirdi. Durdurulan 70 araçtaki kitleye süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

– TC ordusu Oramar'a bağlı Gıre Berxan alanını savaş uçaklarıyla bombaladı.

– Dêrsim-Ovacık yolu üzerinde Veng köprüsü yakınlarında gerçekleştirilen yol kontrol eyleminde Dêrsim eski AKP il başkanı Cihan Açıkgöz, TC ordusuyla yaptığı işbirliğine son vermesi için uyarıldı ve kendisine ait bir araç, içindeki malzemelerle birlikte yakılarak imha edildi.

– 9 Eylül günü Şemzinan'a bağlı Senala alanında başlatılan TC ordu operasyonuna yönelik gerillalarımız tarafından 3 ayrı eylem gerçekleştirildi. Senala Tepesi'ne yapılan indirmeler ardından Geliyê Nehrê'ye üç koldan inmek isteyen düşman güçlerine yönelik gerçekleştirilen üç eylemde toplam 19 düşman askeri öldürüldü, 1 asker de yaralandı. Ölü ve yaralılarını kaldırmak için alana gelen bir skorsky helikopter darbelendi. Yaşanan çatışmalar ardından düşman güçleri geri çekilmek zorunda kaldı.

– Şemdinli'ye bağlı Gewrêzînê alanında bulunan düşman güçlerine yönelik gerçekleştirilen eylemde 2 düşman askeri öldürüldü, 3 asker de yaralandı.

✫ **13 Eylül:** Ovacık yolu üzerinde Veng köprüsü yakınlarında bir yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştiren gerillalarımız, toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

– Şemdinli'ye bağlı Şikêrê Spî mıntıkasından Masîro Boğazı'na ilerlemek isteyen TC birliğine gerçekleştirilen eylemde 2 düşman askeri öldürüldü.

– Şemdinli'ye bağlı Ewliya Boğazı'na skorsky helikopterlerle indirme yapmak isteyen TC birliklerine gerillalarımız bir eylem gerçekleştirdi. Eylem sonucunda 1 skorsky helikopter vuruldu. Darbe alan helikopter, Şemzinan Tugayı'na acil iniş yapmak zorunda kaldı. Eylemde 1 düşman askeri öldürüldü, 1'i de yaralandı.

– Şemzinan'dan Gırana karakoluna giden TC ordusuna ait askeri bir konvoya yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. Eylemde 1 akrep tipi zırhlı araç imha edilirken, 5 düşman askeri de öldürüldü.

– Yüksekova-Oramar yolu üzerinde gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Eylemde Türk Telekom'a ait bir araç yakıldı, şoförü ise gözaltına alındı. Sorgusunun tamamlanması ardından da serbest bırakıldı.

– TC ordusu Şemdinli'ye bağlı Nehrê, Tuwa ve Muşê köylerine yönelik obüs ve havan toplarıyla bombardıman düzenledi. Köylülere ait çok sayıda hayvan telef olurken, birçok bağ ve bahçe de bombardımandan zarar gördü. Ayrıca düşman Goste alanıyla Hacıbeg suyu vadisini savaş uçaklarıyla, Goste ve Masiro alanlarını ise obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Bitlis merkeze bağlı Şehit Sefkan alanında bulunan Şetek ve Yako köyleri arasında yeni yapılan bir karakolun güvenliğini alan TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 8 düşman askeri öldürülürken, yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından TC ordusu zırhlı araçlarla operasyon başlattı.

– Batman'ın Gercüş ilçesi yakınlarında operasyona çıkan TC ordusuna yönelik gerçekleştirilen eylemde 1 akrep tipi araç tahrip edildi, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– Muş'un Zengok alanında askeri malzeme taşıyan bir yük trenine yönelik gerillalarımız eylem gerçekleştirdi. Eylemde 10 vagon imha edildi, tren yolunda maddi hasar meydana geldi.

– Amed'in Dicle ilçesiyle Şıngırık alanı arasındaki yol üzerinde gerillalarımız tarafından yol kontrolü gerçekleştirildi. Durdurulan araçlarda kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalarımız, halka süreç hakkında bilgilendirme yaptı.

– Van'ın Çaldıran ilçesine bağlı Tırşikê

Lice ve Bingöl'de devrimci operasyonlar

14 Eylül: Şehit Harun ve şehit Armanç devrimci harekatı çerçevesinde Amed'in Lice ilçesine bağlı Tepe jandarma karakoluna yönelik gerillalarımız tarafından bir fedai eylem gerçekleştirildi. 1 ton patlayıcı yüklü araçla karakola yönelik gerçekleştirilen eylemde 1 tank, 1 panzer ile 1'i A4 silahına ait olmak üzere 5 mevzii ve nizamiye kulübesi içindeki askerlerle birlikte imha edildi. Patlamada karakolun yatakhanesi ve karakol binası da alev aldı. Eş zamanlı olarak karakolun arkasındaki tank ve asker mevziilerini de etkili bir şekilde vuran gerillalarımız, 2 mevziiyi imha ederken diğer mevziileri de darbeledi. Eylemde 25 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Eylemde çok sayıda askeri malzeme ve silah da imha edildi. Düşman, ölü ve yaralı askerlerini 4 skorsky helikopterle 12 seferde alandan uzaklaştırabildi. Eylem ardından karadan müdahale yapamayan düşman, kobra helikopterlerle karakol çevresini ve çevredeki köyleri rastgele bombaladı. Bombardımanlar sonucunda köylülere ait çok sayıda ev zarar gördü.

– Aynı gün Şehit Harun, Şehit Armanç ve Şehit Ronahi devrimci harekatı çerçevesinde gerillalarımız tarafından Bingöl-Erzurum yolu üzerinde bir eylem gerçekleştirildi. Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Hacılar köyü yakınlarında 3 zırhlı araç ve 2 otobüsten oluşan askeri konvoya yönelik gerçekleştirilen eylemde, gerillalarımız Karlıova'daki siyasi soykırım operasyonundan dönen çevik kuvvet polislerinin içinde yer aldığı 1 otobüsü hedef aldı. 1 otobüsün imha, 1 otobüs ve 1 zırhlı araç da büyük oranda tahrip edildiği eylemde, toplam 10 polis öldürüldü, 19 polis de yaralandı. Eylem ardından çevreyi rastgele tarayan TC ordusu, eylem alanından kaçmak isteyen sivil bir yurttaşımızı yaraladı. Eylem ardından TC ordusu tarafından Şerefdîn, Hacıyan alanlarıyla, Hacılar köyü çevresinde operasyon başlattı.

Devrimci operasyon kapsamında 18 Eylül günü Bingöl-Muş yolu Solhan ilçesi yakınlarında operasyondan dönen TC ordusuna ait askeri bir konvoya yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Gerillalarımızın takibine alınan, sivil olmayıp tümü silahlı 300 askerden oluşan 10 zırhlı araç, 5 otobüs ve 1 transit araçtan, 3 otobüs 3 zırhlı araç ve transit aracı hedef almıştır. Eylem sonucunda 2 otobüs içinde yer alan askerlerin hepsi ölürken, otobüsler yanarak imha oldu, 1 otobüs ve transit araç da ağır darbe aldı. Gerillalarımızın etkili vuruşları neticesinde 3 zırhlı araç da darbe alarak işlevsiz kılındı. Konvoyda bulunan diğer zırhlı araç ve otobüsler ise eylem yerinden kaçtı. Tüm bu eylemlerde gözle görülen 110 düşman askeri öldürüldü, 50'nin üzerinde asker de yaralandı. Eylem ardından 3 kobra helikopter eylem alanı ve çevresini rastgele taradı, 6 skorsky helikopterle alana asker indirildi. Alanda kısmi operasyon başlatıldı.

Aysel Demirkaya(Faraşin Delila) | Yusuf Sezer(Ferman Amed) | Pogın Bayip(Harun Gabar) | Ekin Morsümbül(Hüseyin Welat) | Musa Ali(Karwan Gabar) | Ali İhsan Yılmaz(Azad Gever)

Dêrsim'de devrimci operasyon

22 Eylül: Şehit Zilan, Şehit Celal ve Şehit Aziz devrimci harekatı kapsamında Dêrsim-Erzincan arasında gerillalarımız tarafından bir dizi eylem gerçekleştirmiştir.

Dêrsim-Erzincan yolu Kırmızıköprü mevkiinde yol ve kimlik kontrol eylemi yapılmıştır. Durdurulan 100 araçta bulunan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunmuştur. Kontrol esnasında işgalci TC ordusuyla işbirliği halinde çalışan özel bir şirkete ait 2 TIR yakılarak imha edilmiştir.

Eşzamanlı olarak gerillalarımız tarafından Dêrsim-Nazmiye-Pülümür üçgeninde bulunan Yolçatı karakolu ve bu karakol askerleri tarafından yol üzerinde kurulan kontrol noktasına yönelik kapsamlı bir eylem gerçekleştirilmiştir. Kontrol noktasında bulunan 2 panzer ve 1 akrep gerillalarımızca etkili bir şekilde vurulmuşlardır. Düşmana ait 6 mevzii içinde bulunan askerlerle birlikte imha edildiği eylemde gözle görülen 10 düşman askeri ölmüş, 10 asker de yaralanmıştır.

Gerillalarımız Yolçatı karakolu güvenlik tepelerini 3 koldan, karakol mevziilerini de 4 koldan etkili bir şekilde vurmuş, bu vuruşlar sonucunda kaç düşman askerinin öldüğü ve yaralandığı tespit edilememiştir. Bu eylemde gerillalarımız 1 adet G3 otomatik silah, 1 adet dolu raxtıyla birlikte HK33 melez silahı, 1 adet gece görüş dürbünü ve 1 adet lazere el koymuştur. Eylemde Yolçatı karakol komutanı üsteğmen de gerillalarımız tarafından vurulmuştur.

Gerillalarımız ayrıca Kutudere karakolunun üs mevziilerine yönelik de 2 koldan bir eylem gerçekleştirmiştir. Üs mevziilerinin etkili bir şekilde vurulduğu eylemdeki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilememiştir. Düşman, 8 ambulans ve çok sayıda sivil araçla ölü ve yaralılarını alandan uzaklaştırmıştır. Eylemler ardından sabah saatlerinde işgalci TC ordusu alana kobra tipi helikopterlerle müdahalede bulunmuş ve araziyi rast gele bombalamıştır.

Gerillalarımız tarafından kontrol noktası kurulan Dêrsim-Erzincan yolu ve arazi halen gerillalarımızın denetimindedir.

köyü yakınlarında askeri amaçlı faaliyetlerde yer alan ve Kürdistan'da izinsiz çalışma yürüten Bager ve Uğur inşaat şirketlerine ait bir şantiyeye gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Bager İnşaat'a ait 1 aracı yakarak imha eden gerillalarımız, bu şirkette çalışan Taner Acar ve Atalay Güner isimli 2 kişiyi gözaltına aldı. Gerillalarımız, Uğur İnşaat'a ait 15 kamyon, 5 transit, 3 kepçe, 10 konteynır, 2 yatakhane, 1 TV, 1 bilgisayar ve topografya aracını yakarak imha etti, 2 bilgisayar, 1 kamera, 10 telsiz ve 1 adet pompalı tüfeğe de el koydu. Gerillalarımız, bu şirkette çalışan Bulut Uras ve Sabri Çınar isimli 2 şahsı da gözaltına aldı.

– Batman-Mardin arasında askeri amaçlı yol yapımını üslenen bir şirket şantiyesine yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. Eylemde 7 araç, 1 kepçe, 2 kamyon, 1 silindir, 1 tanker, 2 kırıcı ve 1 prefabrik ev yakılarak imha edildi, şantiyede bulunan 4 bekçi ise uyarıldıktan sonra serbest bırakıldı. Eylem ardından TC ordusu operasyon başlattı.

– YJA Star gerillalarımız tarafından Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde bulunan özel harekat binasına yönelik olarak bir eylem gerçekleştirildi. Tüm hedeflerin etkili bir şekilde vurulduğu eylem sonucunda, düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı netleştirilemedi.

– YJA Star gerillalarımız, Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Bêsosin ile Salara köyleri arasında bulunan ve Bêsosin karakoluna giden askeri konvoya yönelik olarak bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde 1 kirpi tipi zırhlı araç darbelenirken, düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı netleştirilemedi.

– Van'ın Gevaş ilçesinde valiliğe ait Artos kayak tesisi şantiyesine yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylemde şantiyede bulunan araçlar yakıldı.

✰ **14 Eylül:** Şemdinli ve Yüksekova arasında bulunan Haruna karakoluna yönelik bir fedai eylem gerçekleştirildi. Bir dakika içinde nizamiye ve yakınındaki mevziileri etkili vuruşlarıyla imha ederek karakol içine giren fedai timimiz, 5 dakikada karakol binası, koğuş ve gazinoyu ele geçirdi. Gerillalarımız 20 dakika boyunca karakol içinde arama yaptıktan sonra müdahale etmek isteyen hazır kıtayı da vurdu ve bu askerlerden çoğunu öldürdü. Karakol çevresinde konumlanan diğer gerillalarımız ise eş zamanlı olarak karakolun nöbet ve gözetleme kulübelerini vurarak imha etti. Eylem sonucunda 60 TC askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise netleştirilemedi. Eylemde gerillalarımız 2 tank ve 1 panzeri imha ederken, 1 akrep tipi aracı ise tahrip etti. Geri çekilme esnasında Bayê korucu kampında bulunan korucuların gerillalarımıza ateş açması sonucunda kısa süreli bir çatışma yaşandı, 1 korucu öldürülürken, 2 korucu da yaralandı. Dûrê Karakolu'ndan eylem alanına müdahale etmek için harekete geçen bir askeri konvoy da gerillalarımız tarafından etkili bir şekilde vuruldu. 1 tank ve 1 akrep aracın darbelendiği eylemde ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından kobra helikopterler ve savaş uçakları Tu ve Kola köyleri de dahil, alanı yoğun bir şekilde bombaladı. Eylemde Ekin Amed (Kejije Ürselendi), Dünya Tılabyad (Siham Abdeh), Neval Sidar (Şirin Şems), Çırav Urmiye (Awaz Hatemi), Karwan Gabar (Musa Ali), Cuma Guyi (Serbest Önver), Aşikar Bagok (Ali Kılıç) ve Mordem Avaşin (Fuat Terzioğlu) isimli yoldaşlarımız şehadete ulaştı.

– Dêrsim-Ovacık yolu üzerinde Sal vadisi girişinde bir yol kontrolü yapıldı. Eylemde gerillalarımız TC ordusuyla işbirliğine son vermeyen Cihan Açıkgöz'e ait bir aracı yakarak imha etti.

– Başkale'ye bağlı Xalkawa karakoluna yönelik gerillalarımız bir eylem gerçekleştirdi. Gözetleme kulesi ve 2 mevziinin imha edildiği eylemde, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi.

– 12 Eylül'den beri Çukurca ilçesine bağlı Küçük ve Büyük Garê, Kevirê Spî alanlarıyla Cennetê, Hîlalê ve Şifreza köylerine yönelik TC ordusu tarafından gerçekleştirilen havan ve obüs saldırıları neticesinde orman yangınları çıkmıştır.

– Yüksekova-Şemdinli yolu üzerinde Zîzanê köyü yakınlarında TC ordusunun düzenlediği operasyona asker ve malzeme taşıyan skorsky tipi bir helikopter gerillalarımız tarafından vuruldu. Ağır darbe alan helikopterin akıbeti konusunda bilgi elde edilemedi.

– Yüksekova-Oramar yolu üzerinde gerillalarımız kimlik kontrolü gerçekleştirdi.

– Yüksekova-Yeniköprü arasında TC ordusuyla işbirliği halinde çalışan Ateş Beton isimli şirkete ait bir şantiyeye gerillalarımız tarafından bir baskın gerçekleştirildi. Eylemde şirkete ait 4 kamyon ve 5 telefon imha edildi, 4 transit araç da tahrip edildi.

– TC ordusu, Goste, Masiro Boğazı ve Ranyapîrê alanlarını gün boyunca savaş uçakları, obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Mardin'in Ömerli ilçesiyle Omeryan alanı arasındaki yol ile Muş-Kulp yolu gerillalarımızca denetime alındı, kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– Gerillalarımız Bingöl-Amed yolu üzerinde yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirdi. Eylemde toplanan 300 kişiye süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu. Eyleme müdahale amacıyla gelen askeri konvoya yönelik gerçekleşen eylemde 2 akrep tipi zırhlı araç imha edildi. Buradaki ölü ve yaralı düşman askerlerinin sayısı ise tespit edilemedi. Eylem ardından kobra helikopterler 1 saat boyunca alanı bombaladı.

– Şemdinli'ye bağlı Gewrêzînê alanındaki düşman güçlerine yönelik gerçekleşen 4 ayrı eylemde 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

– Van'ın Edremit ilçesi Gim köyü yakınlarında sivil araçlar içinde asker sevk eden TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 1 araç imha edilirken 3 düşman askeri öldürüldü, 1 düşman askeri de yaralandı.

– TC Ordusu, Ovacık'a bağlı Yasaklı alanında bir operasyon başlattı.

– Dêrsim-Ovacık arasında bulunan Sal vadisine yönelik TC ordusu tarafından kobra helikopterlerle yapılan bombardıman sonucunda alanda orman yangını başladı. Bombardımanlar ardından Ovacık'a bağlı Sultanbaba alanına indirmeler yaptı.

– Şemdinli-Yüksekova arasında bulunan Kolê ve Tuyê köyleri arasında indirme yapmak isteyen 1 skorsky helikopter, gerillalarımız tarafından vuruldu. Ağır darbe alan skorsky helikopter, alandan uzaklaşmak zorunda kaldı. 1 adet kalaşnikof silah da gerillalarımız tarafından ele geçirildi.

✰ **15 Eylül:** Dêrsim-Ovacık yolu Venk Köprüsü mevkii ile Yüksekova'ya bağlı Geliyê Doskî alanında gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– Oramar ve Şitazin karakollarına giden elektrik ve telefon direkleri gerillalarımız tarafından imha edildi.

– Şırnak'a bağlı Gabar dağında bulunan TRT Gabar Askeri Tugayı'na yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. 2 nöbetçi kulübesinin hedeflendiği eylemde 1 kulübe imha edilirken, 1 kulübe de tahrip edildi. Eylem sonucunda 3 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı. Eylem ardından TC ordusu tugay çevresini ve Gabar'ın Navser alanını obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Şifreza ve Bircela köyleriyle Küçük Cilo alanına yönelik TC ordusu tarafından obüs ve havan toplarıyla bir bombardıman düzenlendi.

– Hakkari-Çukurca yolu üzerinde gerillalarımız tarafından TC ordusuna ait askeri bir konvoya yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Kirpi tipi zırhlı bir aracın imha edildiği eylemde 1 Reo ve 1 Dağgeyiği tipi araç tahrip edildi. Ayrıca 12 düşman askeri öldürüldü, 5 düşman askeri de yaralandı.

– Şemdinli'ye bağlı Ewliya zozanlarında operasyon düzenleyen TC ordu askerlerine gerillalarımızın karşılık vermesi üzerine şiddetli çatışmalar yaşandı. Sabah saatlerine kadar Gostê, Kurê Mizgeftê ve Hacıbeg Suyu Vadisi'ne obüs ve havan topları ve savaş uçaklarının düzenlediği saldırılara rağmen gerillalarımız düşman birliklerinin ilerlemesine izin vermedi. Çatışmalarda 4 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. Çatışmada ayrıca 2 yoldaşımız şehadete ulaştı.

– Ağrı'nın Diyadin ilçesine bağlı Gordê köyü gerilla güçlerimiz ile TC ordusu arasında yaşanan çatışma sonucunda 1 binbaşı öldürüldü, 6 asker yaralandı. Çatışmada ayrıca Remzi Suruç (Sami Ercan) ve Berxwedan Jiyane (Engin Güven) isimli gerillalarımız kahramanca direnerek şehadete ulaştı.

– Şemdinli'ye bağlı Ewliya zozanlarında operasyon düzenleyen işgalci TC ordusuyla girilen çatışmada 4 asker öldürüldü. Azad Gever (Ali İhsan Yılmaz) ve Cigerxwîn Rêzan (Osman Yılmaz) isimli yoldaşlarımız da bu çatışmada kahramanca savaşarak şehadete ulaştı.

✰ **16 Eylül:** Mardin'in Midyat ilçesi Kartmînê köyü yakınlarından geçen Botaş Petrol Boru hattına YJA Star güçlerimizce düzenlenen eylemde, boru hattında yangın başladı.

– Gerillalarımız Garê Alayı'nın güvenliğini alan bir tepeye ve Salara tepesinde konumlanan düşmana yönelik gerçekleştirdiği iki ayrı eylemde 2 asker öldürüldü.

– Gerillalarımız, Yüksekova-Oramar Yolu Geliyê Doskî mıntıkasında yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirdi. Toplanan 300 kişiye süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– Şırnak'a bağlı Gabar Dağı Girê Cotyar alanında bulunan TC ordusuna yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. 2 nöbetçi kulübesinin imha edildiği eylemde, 5 düşman askeri öldürüldü. Düşman, eylem ardından çevresini rastgele obüs ve havan toplarıyla bombaladı.

– Kemah ile Erzincan arasında bulunan Beşikli mevkiinde bir petrol boru hattının bulunduğu istasyona yönelik gerillalarımız tarafından gerçekleştirilen eylem sonucunda petrol boru hattında hasar meydana geldi.

✰ **17 Eylül:** Dêrsim'in Ovacık ilçesine bağlı Ağaçpınar ve Mankürek alanlarına yönelik TC ordusu tarafından kobra helikopterler tarafından düzenlenen bombardıman sonucunda alanda orman yangını başladı.

– Hakkari'nin Gever ilçesi ile Gerdiya alanı arasında bulunan Geliyê Doski, Mardin'in Kerboran ve Midyat ilçeleri arasında bulunan Dêvan mıntıkası ile Dêrsim-Ovacık arasında bulunan Veng köprüsü yakınlarında gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolleri gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirme yapıldı.

– Dêrsim merkez ile Pülümür ilçesi arasında bulunan Uzuntarla, Pagalê ve Kortan köprüsü alanları, ayrıca Ovacık ilçesine bağlı Yaylagünü, Şoşveng ve Gayretbaba alanlarına TC ordusu tarafından operasyon başlatıldı.

– Hakkari'nin Şemdinli ilçesine bağlı Gostê yamaçları, TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından havadan bombalandı. Ayrıca Gostê ve Nirkola Boğazları ile Evliya Sırtları gün boyu havan ve obüslerle bombalandı.

– Mardin-Nusaybin-Ömerli üçgeninde TC ordusu tarafından başlatılan operasyon aynı gün sonuçsuz geri çekildi.

✰ **18 Eylül:** Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı Aruşê karakoluna gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Tüm hedeflerin etkili bir şekilde vurulduğu eylemde 1'i üsteğmen, 1'i uzman çavuş 2 asker öldürüldü, 1 uzman çavuş 4 asker de yaralandı. Eylem ardından alana gelen bir Heron tipi insansız keşif uçağı vurularak düşürüldü. Keşif uçağının enkazı ve önemli parçaları gerillalarımızın eline geçti.

– Van ile Bitlis'in Tatvan ilçesi arasında bulunan, TC ordusuyla işbirliği yapan ve Kürdistan'da askeri amaçlı yol yapımı yürüten Peker inşaata ait bir şantiyeye yönelik gerillalarımız tarafından eylem gerçekleştirildi. Şantiyede çalışan işçileri uyaran gerillalarımız 1 kepçe, 1 silindir, 2 greyder, 2 kamyon, 2 beton mikseri ve 1 çimento rampasını yakarak imha etti.

– Doğubayazıt'a bağlı Karakent köyü yakınlarında bulunan ve Kürdistan'da askeri amaçlı yol yapımı yürüten Akgün inşaata ait bir şantiye gerillalarımız tarafından basıldı. Şantiye güvenliğini alan korucular ait 1 adet kaleşnikof silaha el koyan gerillalarımız, şantiyedeki işçilere yönelik bir toplantı yaptı. Gerillalarımız şantiyede 18 kamyon, 2 dozer, 3 transit, 4 kepçe, 1'i mazot, 1'i su olmak üzere 2 tanker, 2 yatakhane, ofis, kafeterya ile birlikte 2 TV, 1 bilgisayar, 1 yazıcı, 2 telsiz ve 1 pompalı tüfeği de imha etti. Eylem ardından Teperuz Karakolu yakınlarında TC ordusu askerleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşandı. Çatışmada düş-

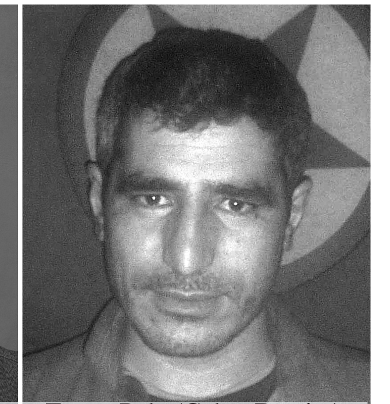

Hüseyin Ceylan(Mahir Çayan)

Sidar Mahmut(Medya Amûde)

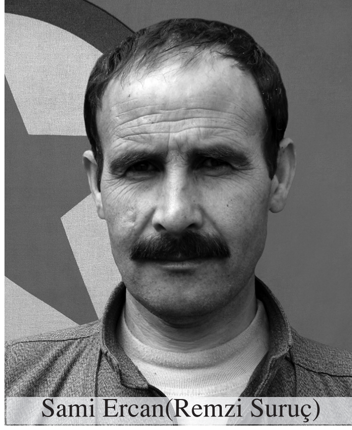

Serhan Akyol(Merxas Dorşin)

Fuat Terzioğlu(Mordem Avaşin)

Şirin Şems(Newal Sidar)

Tamer Polat(Gabar Dersim)

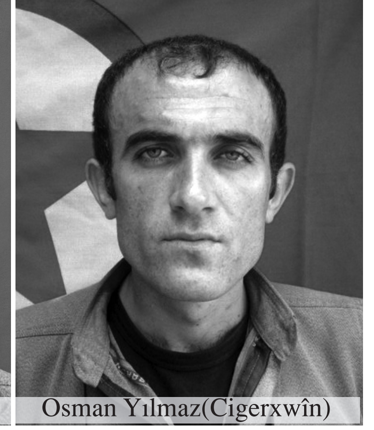

Fatma Aslan(Nuda Batman)

Sami Ercan(Remzi Suruç)

Rojin Yusuf(Rêvan Cilo)

Hüseyin Ilizdir(Rojdi bazid)

Ebubekir Çetin(Rüstem Cilo)

Osman Yılmaz(Cigerxwîn)

man askerlerinin zırhlı araçlarla yaptığı rastgele tarama sonucunda kimliği tespit edilemeyen sivil 1 yurttaş yaşamını yitirdi.

– Hakkari'nin Yüksekova-Oramar yolu Geliyê Doskî mıntıkasında gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirildi. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu. Eylem ardından TC ordusu Veregoz, Memîşka ve Mergê alanlarını kobra helikopterlerle rastgele bombaladı.

– Amed'in Hani ilçesinde bulunan Hegesor Karakolu'ndan çıkan ve içinde 4 askerin bulunduğu doblo tipi bir araç, gerillalarımızın dur ihtarına uymayarak ateş açtı. Ateşe karşılık veren gerillalarımız ile araçta bulunan askerler arasında yaşanan kısa süreli çatışmanın sonuçları netleştirilemedi.

– Bitlis merkezde bulunan Şehit Serxwebun alanına bağlı Terkan alanı, TC ordusuna ait kobra tipi helikopterler tarafından bombalandı.

– Yüksekova-Şemdinli yolu üzerinde bulunan bir polis noktasına yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Sayıları netleştirilemeyen ölü ve yaralı düşman askerleri, alana gelen 3 ambulansla uzaklaştırıldı.

✰ **19 Eylül:** Lice Tugay Komutanlığının güvenliğini alan 2 tepeye yönelik HPG gerillaları tarafından gerçekleştirilen eylemde, ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemedi. Eylem ardından TC ordusu tugay çevresini rastgele havan ve kobra helikopterlerle bombaladı.

– Dêrsim-Erzincan, Yüksekova-Oramar yolları ile Iğdır merkez ile Korxan Karakolu arasında yol gerillalarımız tarafından denetime alındı. Toplanan halka süreç hakkında bilgi verildikten sonra, TC ordusuyla işbirliği halinde çalışan şirketlere ait 2 araç, Türk Telekom'a ait bir araç ve Korxan Karakolu'na giden elektrik hatları imha edildi.

– Dêrsim'in Ovacık ilçesinde Kürt halkına karşı düşmanlığı ve faşist uygulamalarıyla tanınan, devletin hukuk terörü olan soykırım operasyonlarında halkımıza karşı aktif rol alan Murat Uzun isimli başsavcı gerillalarımızca cezalandırıldı.

– Beytüşşebap Tugay Komutanlığının güvenliğini alan Bayrak tepesi'ne yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylem sonucunda 10 düşman askeri öldürüldü, yaralı asker sayısı ise tespit edilemedi. 3 kez skorsky helikopterlerle ölü ve yaralılarını kaldıran düşman, eylem alanı ve çevresini kobra tipi helikopterlerle yoğun bir şekilde bombaladı. Eylemde Faraşin Delila (Aysel Demirkaya), Ernesto Cilo (Naif Altın), Aram Bêwar (İsa Kaya) ve Rojdi Bazid (Hüseyin İlizdir) yoldaşlarımız şehadete ulaştı.

✰ **20 Eylül:** 14 Eylül günü başlatılan Şehit Ronahi, Şehit Armanç ve Şehit Harun devrimci harekatı kapsamında gerillalarımız Muş merkeze bağlı Hasköy ilçe kırsalında düzenlenen operasyona yönelik bir eylem gerçekleştirdi. Zıhak, Zîrkêt, Kolayi ve Çilingêz Sırtı alanlarına yönelik düzenlenen operasyonda Hasköy ilçe jandarma komutanı ve 1 asker öldürüldü, 2 düşman askeri de yaralandı.

– Yüksekova-Oramar yolu ile Amed'in Lice ve Kulp ilçeleri arasındaki yol gerillalarımızca denetime alındı. Kimlik kontrolü sonrası toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

– TC ordusu Çukurca ilçesine bağlı Küçük Cilo ve Çarçela dağı yamaçlarına yönelik bir gün boyunca devam eden obüs ve havan saldırısı gerçekleştirdi.

– Mardin'in Midyat ilçesine bağlı Kartmîn Karakolu'nun güvenliğini alan bir tepeye yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 2 düşman askeri öldürüldü

✰ **21 Eylül:** Yüksekova merkezde gençlerimiz içinde ajanlaştırma faaliyetleri örgütleyen ve istihbarat toplayan İsmail Öztürkü isimli bir polis gerillalarımız tarafından vurularak öldürülmüştür. Polise ait 1adet tabancaya da el koymuştur.

– Dêrsim-Hozat yolu Dallı köy mevkiinde, Yüksekova-Oramar yolu ise Geliyê Doskî mıntıkasında kesilerek denetime alınmıştır. Durdurulan araçlarda kimlik kontrolü gerçekleştiren gerillalarımız, toplanan halka süreç hakkında bilgi vermiştir.

– 13 Eylül günü Van'ın Çaldıran ilçesinde gözaltına alınan Bulut Uras isimli Uğur inşaat çalışanı hukuki ve idari işlemlerinin tamamlanması ardından serbest bırakılmıştır.

– Siirt'in Garısa alanında operasyon düzenleyen işgalci TC ordusuna yönelik Bilike mıntıkasında gerçekleştirilen eylemde 2 düşman askeri öldürülmüş, 1'i uzman çavuş, 1'i korucu olmak üzere 2 düşman askeri de yaralanmıştır.

– Hakkari-Çukurca yolu üzerinde operasyon düzenleyen işgalci TC ordusu askerleriyle gerillalarımız arasında bir çatışma yaşanmıştır. Çatışmadaki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilemezken, düşman alanı yoğun bir şekilde obüs ve havan toplarıyla bombalamıştır. Bu çatışmada 1 yoldaşımız da şehadete ulaşmıştır.

– Şehit Ronahi, Şehit Armanç ve Şehit Harun devrimci harekatı kapsamında gerillalarımız tarafından Bingöl, Elazığ ve Amed'te bir dizi eylem gerçekleştirilmiştir.

10 binden fazla askerin katılımıyla Bingöl'ün Ilıcalar beldesi Şehit Serxwebûn ve Terkan alanlarında operasyon düzenleyen TC ordusuna yönelik gerillalarımız bir eylem gerçekleştirmiş, eylem ve çatışmadaki ölü ve yaralı asker sayısı tespit edilememiştir.

Kobra helikopterlerle alanı rast gele bombalayan düşmanın farklı bir koluna yönelik ayrı bir eylem gerçekleştirilmiştir. Bu eylemde en az 1 korucu başı ve 1 asker öldürülmüştür. Eylem ardından kobra helikopterler alanı yoğun bir şekilde bombalamış ve operasyon Beşler, Şehit Kahraman, Şehit Rojger, Dallıtepe, Gol, Axpîk, Kamyun, Koz, Çam boğazı ve Özgür alanlarını kapsayarak genişlemiştir.

Şehit Felat tepesinden araziye inmek isteyen bir düşman kolu gerillalarımız tarafından vurulmuştur. Burada da en az 2 düşman askeri öldürülmüştür. Yakında bulunan ayrı bir düşman birliğinin müdahalesi neticesinde burada yaklaşık 30 dakika çatışma yaşanmış, bu çatışmadaki ölü ve yaralı düşman askerlerinin sayısı ise tespit edilememiştir.

Arazinin birçok noktasını kobra helikopterlerle bombalayan düşmana ait 1 skorsky helikopter Şehit Kahraman sırtlarında 22 Eylül günü vurulmuştur. Darbe alan helikopter alandan hızla uzaklaşırken, ölü veya yaralı düşman askerlerinin sayısı hakkında bilgi edinilememiştir.

– Gerillalarımız Elazığ'ın Arıcak ilçesine bağlı Berik beldesi karakoluna indirme yapmak isteyen skorsky tipi bir helikoptere yönelik de eylem gerçekleştirmiştir. Eş zamanlı olarak karakol içindeki askerlerin de vurulduğu eylemde 1 düşman askeri öldürülmüş, skorsky helikopter ise alandan uzaklaşmak zorunda kalmıştır. Eylem ardından düşman karakol çevresini rast gele obüs ve havan toplarıyla bombalamıştır.

– Çukurca'da operasyona çıkan düşman askeri ile gerillalarımız arasında yaşanan çatışmada, Ağır Şiyar (Sadık Sofi Ahmet) arkadaşımız şehadete ulaşmıştır.

✰ **22 Eylül:** Beytüşşebap tugay komutanlığının güvenliğini tutan Bêbolke tepesine yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirilmiştir. Eylemde 1 asker öldürülmüştür.

– Muş ile Amed'in Kulp ilçesi arasında gerillalarımız tarafından yol ve kimlik kontrolü gerçekleştirilmiştir. Toplanan halk süreç hakkında bilgilendirilmiştir. Ayrıca asimilasyon politikalarının uygulayıcısı 2 öğretmen gözaltına alınmıştır.

– Amed'in Dicle ilçesiyle Elazığ'ın Arıcak ilçesi Berik beldesi arasında yol üzerinde yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirmiştir. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunulmuştur.

– Gerillalarımız Yüksekova-Oramar yolu Geliye Doskî mıntıkasında yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştirmiştir. Toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulunulmuştur.

– Beytüşşebap'a bağlı Geliye Setkarê alanında işgalci TC ordusu tarafından başlatılan operasyon 24 Eylül günü sonuçsuz bir şekilde geri çekildi.

– Van Bölge Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 1 polis gerillalarımız tarafından öldürüldü.

– Van'ın Gürpınar ilçesi Qasrokê karakoluna bağlı güvenlik noktasına yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde 2 askeri öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

– Muş ile Amed'in Kulp ilçesi arasında gerillalarımız tarafından yapılan yol kontrolü esnasında gözaltına alınan 2 öğretmen sorguları tamamlandıktan sonra serbest bırakılmıştır.

– TC ordusu Kulp'a bağlı Gire Bîrazeynê, Geliye Beşuştê, Sirtên Zaxtê alanlarını kobra helikopterlerle rast gele bombaladı.

– Şehit Zilan, Şehit Celal ve Şehit Aziz devrimci harekatı çerçevesinde Dersim-Erzincan yolu 24 saat gerillalar tarafından denetim altına alındı.

✰ **23 Eylül:** Beytüşşebap'a bağlı Geliye Setkarê alanına yönelik yeni bir operasyon başlatılmıştır. Kato Jîrka alanı savaş uçakları ve kobra helikopterleri ile, Laleşin zozanları ise kobra helikopterleriyle bombalamıştır.

– Iğdır merkeze bağlı Kire Kor alanına bağlı Gewro köyü, Kele, Sitila ve Gözetleme tepeleri alanlarına yönelik TC ordusu tarafından bir operasyon başlatıldı.

– TC ordusu Dersim, Yolçatı karakolu yakınlarında güvenliği 12 kobra helikopter tarafından sağlanan 20 skorsky helikopterle bir indirme düzenlemiştir.

– Dersim Yolçatı karakolu eyleminde yaralı olarak birliğinden kopan Gabar Dersim (Tamer Polat) arkadaşımız, TC ordusuyla girdiği bir çatışmada son mermisine kadar savaştıktan sonra şahadete ulaşmıştır.

– Kars'ın Kağızman ilçesinden Ağrı istikametine giden 1 skorsky helikopter Aşıkdede yamacı mevkiinde gerillalar tarafından vuruldu. Helikopter Ağrı merkeze bağlı Çeme Çeto karakoluna acil iniş yapmak zorunda kaldı.

– Amed'in Hazro-Kulp ilçeleri arasındaki yol üzerinde bir yol ve kimlik kontrol eylemi gerçekleştiren gerillar, toplanan halka süreç hakkında bilgilendirmede bulundu.

– 2011 Mart ayında Bingöl Eyaletinde 7 yoldaşımızın şehadetinde rol alan ve düşmanın kontralığını yapan Erdal Şan isimli ajan gerillalarımız tarafından cezalandırıldı.

– Şehit Zilan, Şehit Celal ve Şehit Aziz devrimci harekatı kapsamında Dersim merkeze bağlı Best nahiyesinde bulunan komando taburuna, taburun güvenliğini alan tepe mevziisi ve gözetleme kulelerine, yine taburda bulunan zırhlı araçlara yönelik gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirilmiştir. 3 nöbet kulubesi, nöbet değişimine giden askerlerin, 1 tank ve 1 panzerin ve tabura ait tüm mevziilerin eş zamanlı vurulduğu eylemde 1 tank darbelenmiş diğer zırhlı araçlarda işlevsiz kılınmıştır. Eylemde en az 6 düşman askeri öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştır. Ölü ve yaralılarını eylemden 1 buçuk saat sonra sivil araçlarla şehir merkezine götüren düşman, gerillalarımıza yanıt vermeyerek tabur için kapanmıştır. 24 Eylül günü tabur çevresinde kısmi bir operasyon düzenleyen işgalci TC ordusu kendini nahiyeye kapatmış durumdadır.

✰ **24 Eylül:** TC ordusu gerilla denitimini engelleyemediği için Yüksekova-Oramar yolunu 24 saat trafiğe kapattı.

– Dersim Erzincan yolu Marçik mıntıkasında kesilerek bir yol kimlik kontrolü gerçekeştirildi. Durdurulan 40 araçtaki kitleye devrimci harekat ve süreç hakkında bilgilendirmede bulunuldu.

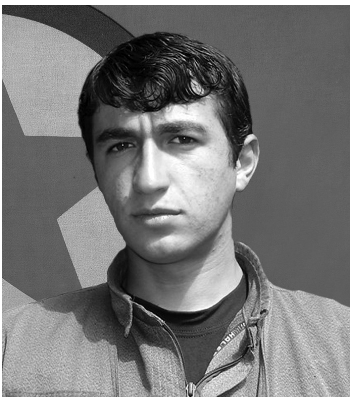
– Iğdır merkeze bağlı Korxan karakoluna erzak taşıyan bir araç gerillalar tarafından yakılarak imha edildi.

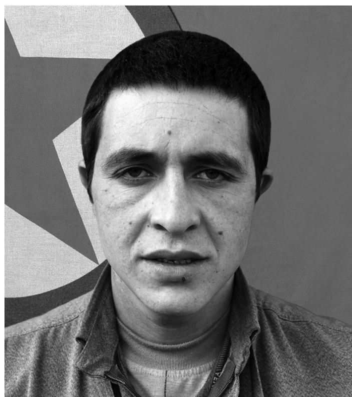
– Kürdistan'a askeri malzeme ve cephane taşıyan bir trene yönelik Maraş'ın Pazarcık ilçesinde gerillalarımız tarafından bir eylem gerçekleştirildi. Eylemde tren hattı tahrip edilirken, trene ait 13 vagon da imha edildi.

– Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Terê köyünde bulunan TC ordusuna ait karakola ve karakolun güvenlik tepesine yönelik gerillalarımız tarafından eşzamanlı bir eylem gerçekletirildi. Eylemdeki ölü ve yaralı düşman askerlerinin sayısı tespit edilemedi.

– Şemdinli-Yüksekova-Çukurca hattındaki gerilla denetimi kapsamında Gırana karakoluna ve yapımı devam eden başka bir karakola eylem gerçekleştirildi. Düşmanın ölü ve yaralılarının sayısı tespit edilemedi.

– Medya Savunma Alanları'nın Metina bölgesi sınırları içinde bulunan Amediye'ye bağlı Şehit Pılıng alanı TC ordusuna ait savaş uçakları tarafından bombalandı.

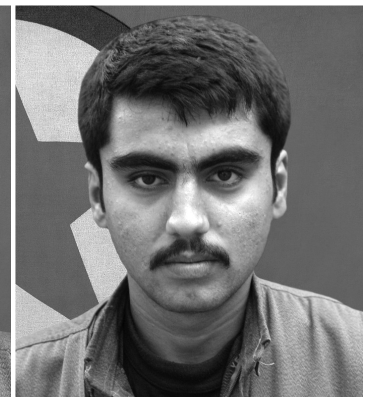

Hakan Turgut(Serhat Hakkari)

Siyaveş Brukimilan(Şervan Dara)

Muhaber Arslan(Şevin Alan)

Sait Eroğlu(Xebatkar Rêber)

Tekin Güzel(Zınar Sargaç)

Ömer Bulut(Rizgar Mardin)

NURHAKLARI AŞABİLMEK

Zor bir yolculuğa hazırlanıyorduk. Yolculuk kararına ulaşmak için çok tartışmış ve düşünmüştük. Alternatiflerimiz de sınırlıydı. Ya gitmek, ya da kalmak gerekiyordu. İkisinden birini tercih etmekle, sadece daha az riskli olanı seçmiş olacaktık. Plansızlık veya bazı zorunlu haller çoğu zaman bizi istemediğimiz birkaç seçenekten birini seçmeye zorluyordu.

Plan dışı seçeneklerden birini tercih etmek, gerillacılıkta sıkça rastlanılan bir durumdur. O yıl, erken kar yağışı bizi, plan dışı iki seçenekle karşı karşıya bırakmıştı.

Ya çılgın Nurhakları fırtınada geçip, donma riskini de göze alarak karargahımıza ulaşmayı hedefleyecektik, ya da olduğumuz köyde kalıp, belirsiz bir kışta baharı bekleyecektik.

Çılgın Nurhaklarla boğuşacaktık. Kararımız buydu. Ne pahasına olursa olsun karargahımıza, yani kış kampımıza ulaşmak için yola çıkacaktık. Zor bir karardı, ama bir köyde sıkışmaya tercih etmiştik. Ya da tek tercihimizdi. Öyle hissediyorduk ve sağduyu da bunu gerektiriyordu.

Nurhak dağını aşıp, arkasındaki Engizekler'e ulaşacaktık. On yıl sonrasında bile hatırlanması beni hala ürpertir. Nurhaklar tipiye tutulduğunda, ova köylüsü bile evden dışarı çıkamaz. Nurhak'ın öfkesi, çok can almıştır. Yeni kurbanlar vermek istemez yöre insanı. Bu nedenle evine kapanarak Nurhak hikayelerini anlatırlar birbirlerine. Efsane ve gerçekler çoğu zaman birbirine karışır. Abartılır. Ama Nurhak, abartıyı doğrular gibi arada bir ovaya doğru kükrer.

Cesaret edip baktığınızda, bir tek siyah nokta göremezsiniz. Bir kar dağında şiddetli bir rüzgarın dünyaya meydan okuduğunu görürsünüz.

Yalnız kar mevsiminde değil, rüzgarla buluştuğunda yazın ortasında bile inanılmaz derecede serttir. Böyle öfkeli günlerinde yüksek tepelerinden geçmek zorunda kaldığımızda, rüzgara karşı gerilla birliği, birbirine kenetlenerek zirveyi aşmak zorunda kalırdı. Rüzgar küçük taşları süpürüp fırlatacak kadar sert eserdi. Taş yağışına inanmak zorunda kalırdınız.

Öfkeli bir zamanında Nurhakları aşacaktık. 1992 yılının Kasım ayıydı. İlk kar düşmüştü ve normalin çok üstündeydi. 'İlk karın kalktığı' kuralı, Nurhaklar için geçerli değil ve erken de gelmiş sayılmazdı. Tek fark çok fazla yağmış olmasıydı. Bu, işimizin çok zor olduğunu gösteren bir diğer şey oluyordu.

"Bu fırtınada gidemezsiniz Nurhak sizi yutar"

Tüm hazırlıklarımızı tekrar tekrar gözden geçirdik. Özellikle çorap ve giysilerimize özen gösterdik. Erzağımızı, fırtınaya karşı güçlü tutacak olan malzemelerden seçtik. Ayak yanmalarına karşı birer şişe ispirto ve pamuk almayı da ihmal etmedik.

Ayrılık ve hareket vakti gelmişti. Akşama doğruydu. Görüntü ve iz sorunu nedeniyle karanlıkta yürümek zorundaydık. Bunun güçlükleri de yürüyüşümüze eklenecekti. Ev sahibimiz yaşlı ananın huzursuzluğu artıyordu. Gitmemize karşıydı. Çok tehlikeli olduğunu biliyordu ve başaramayacağımızdan korkuyordu. Haksız da değildi. Fırtınaya çok can vermişlerdi. Kışı evlerinde geçirmemiz için çok uğraşmıştı. Ana yüreği... İşin siyasal ve askeri tarafını fazla düşünemiyordu. Sıcak yüreğinde bizi koruyacağını sanıyordu.

Bizi kararımızdan vazgeçirmek için son bir çareye baş vurdu. Öfkeyle yerinden ayağa fırlayarak, "bu fırtınada gidemezsiniz, Nurhak sizi yutar" dedi. Sert bir tavırla odanın kapısını açtı, hızla dış kapıya yönelerek, onu da açtı. Fırtınanın savurduğu kar salona dolmuştu. Rüzgar, suratımıza soğuk bir tokat vurarak geçmişti.

Yaşlı ana ısrar etmekte haklıydı. Soğuk tehlike ve fırtınaya yenik düşmenin ardındaki tatlı uykuyu hatırladım. Fırtınaya yenik düşen bir insanı ölüm öncesinde çok tatlı bir uyku tutar. Fırtınayı unutur, derin bir uykuya dalmak istersiniz. Geri dönüşü olmaya bir uykudur. Bu nedenle adına "ölüm uykusu" denmiştir.

Soğuk ölüm, tatlı bir uykuyla geldiğini haber verir. Yenilmemek için sürekli hareket etmek gerekir. Durduğun an, ölüme teslim oldun demektir.

Açılan kapıdan içeri dalıp, bizi sarsan fırtına, tüm zorlukları hatırlatmıştı. Zaten yaşlı ana da bunu amaçlamıştı.

Çare yoktu... Yola çıkacaktık.

Başaramayacağını anlayınca da nasihat etmeye başlamıştı. Israrla tekrarladı, sabırla dinledik. Temennisi sağlıklı bir yolculuktu. Dua etmeyi de ihmal etmedi.

Tek tek vedalaşıp yola koyulmuştuk. Fırtına kendisini hissettiriyordu. Yol almanın zor olacağı anlaşılıyordu, zaten bunu biliyorduk. On beş, yirmi metre uzaklaşmıştık ki, dönüp geriye baktım; ana çok uzağa bakar gibi kapının önünde duruyordu. Rüzgar saçlarını örten eşarbı zorlamış, biraz da açmıştı. Uçları savruluyordu. Sonra eşarp fırtınaya kapıldı. Dönüp eşarbına baktı, ötede uçuyordu ve ak saçlarına kar düşüyordu.

Koşup, uçuşan eşarbı yakaladım. Kilitlenmişçesine bakan gözlerini benden ayırmadı. Yanına gittim, eşarbını ona uzattım. Son görevini yapıyormuş gibi ağır hareketlerle elimdeki eşarbı aldı. Tarihin derinliklerini görmek istermiş gibi gözlerimin içine bakıyordu. Eşarbı boynuma dolayarak sıkıca bağladı.

"Nurhak'ı yeneceğiz" dedim ve hızlı adımlarla arkadaşlara doğru yürüdüm.

Önümüzde çılgın Nurhak, arkamızda yaralı bir yürek.

Ardımızda saçları karlı bir ana bırakarak ilerleyecektik...

Ve hep ardımızda analar bırakmıştık.

Onlar hep dağ masalları fısıldar.

Her masalda kendini ele vererek.

Söz vermiştik. Mutlaka başaracaktık. Sıradan bir geçiş değildi. Gerillacılıkta yürüyüş önemli bir eylemdir, ama çoğu zaman rutin geçer. Bu yürüyüşümüzde olduğu gibi bazen de hayati önemde olur. Hızla yol almaya çalışıyorduk. Tipi ve sis görüş mesafesini kısaltıyordu. Aniden durup geriye baktık. Yaşlı ana zorlukla seçilebiliyordu. Ayrıldığımız yerde olduğu gibi duruyordu.

Beş on metre ötesinde her şey görünmez olmuştu. Artık yola çıkmıştık. Hiç durmamak ve acele etmek başarı için belirleyiciydi.

Bunların dışında bir sorunumuz daha vardı. Bölgedeki tek korucu köyünün yanından geçerken iz bırakmamak. Fırtınalı günü de bunun için seçmiştik. Ancak fırtına birden durur ve izlerimizin Nurhak'a girdiği görülürse, çok ciddi bir tehlike vardır demektir. Bu nedenle fırtınadan memnunduk, izlerimiz hemen kayboluyordu.

Havanın kararmasıyla K.. köyünü geride bırakmak gerekiyordu. Söğütlü çayının üstündeki köprü de bu köyde olduğu için, geçiş hattımıza almayı planlamıştık. Fazla bir tehlikesi yoktu, ama yine de görülmek istemiyorduk

Planladığımız gibi zamanında köye varmıştık. Fırtına nedeniyle köprünün çevresine atılmış herhangi bir pusu olamazdı. Bu tür havalarda, ancak masal fısıldayan anaların yüreğine konuk olanlar hareket edebilirdi.

Tırmandıkça fırtınanın öfkesi artıyordu

Herhangi bir olumsuzlukla karşılaşmadık. Bir eve uğrayıp bir süre ısındık da. Son köyü böylelikle geçmiş oluyorduk. Ondan sonrası Nurhakların göbeğiydi.

Aşırı tehlike nedeniyle Nurhakları zirvesinden aşmayıp, ortasından yol alıp, dağı dolanacaktık. Böylece yolumuz uzayacaktı, ama kısmen emniyetli olacaktı.

Tırmandıkça fırtınanın öfkesi artıyordu. Herhangi bir canlıyla karşılaşmak istemiyordu. Şanına yakışmazdı. Bir kafa tutma olarak algılardı. Aslında kafa tutuyorduk. Çünkü arkamızda kanayan bir yürek vardı.

Tüm engelleyiciliğine rağmen fırtınayı yararak ilerliyorduk. Kızıl Kandil vadisine girip, ilerdeki bir yayla evinde sabahı bekleyecektik. Karanlık ve tipi nedeniyle sık sık yolumuzu kaybediyorduk, istikametimizi şaşırıyorduk.

Araziye çok hakimdik. Bu önemli bir avantajımızdı. Aksi durumda her an yanlış istikamete girebilirdik. Yerlerini ezbere bildiğimiz armut ağaçları yolu çıkarmada bize yardımcı oluyordu.

Sonra hedeflediğimiz yere yaklaştığımızı gördük. Aslında yolumuzun kolay kısmını geride bırakmıştık. Asıl zorluk bundan sonrasındaydı. Sonuçta hedeflediğimiz ve arazideki tek sığınak olan yayla evlerine varmıştık.

Uzun süredir kullanılmıyordu. Bu nedenle de evler çökmüştü. Yarı çökmüş, yarı ayakta olan bir odaya yerleşmiştik. Yolculuk bizi takatten düşürmüştü. Fırtınanın ürkütücülüğü yorgunluğumuzu daha da artırmıştı. Elbise ve kefiyelerimizin içine kar sinmiş ve sertleşmişlerdi.

Ateş yakmak gerekiyordu.

Ya da sabaha kadar uyumamak. Hayatta kalmanın iki seçeneği. Aksi durumda tatlı ölüm uykusuna yenik düşer ve bir daha uyanamazsınız. Biz her sabah uyanmak istiyorduk.

Boynumdaki eşarp olduğu gibi duruyordu.

Boynumda bir ananın yazması duruyordu...

Bir yazgı gibi boynuma dolanıyordu...

Ve o yazgı ki Nurhakların öfkesini yenmeyi işaret ediyordu...

Çocukluk düşlerimin zirvesini, öfkesini yenecektik...

Çocukluk düşlerime kafa tutuyordum o boynumdaki yazmayla...

Düşlerimi büyütecektim, yazgı buydu yani bilinen...

Düşlerin her dem büyütülmesinden başka yoktu bir yazgımız...

Yıkıntılar arasında odun topladık. Ateşimizi hızla tutuşturduk. Bu yönlü tedbirliydik. Gerekli malzemelerimiz yanımızdaydı. Ateşten sonra sıra çaya gelir. Bir bardak çay içtiniz mi, tüm yorgunluğunuz geçer. Yaşadığınız zorluklar artık yeni bir dirençtir.

Ve ateşi çevreleyerek oturmak. Sonra sohbetler. Ateşe dalıp aralıklarla dumanı derinlemesine çekmek, yarını planlamak. İşte gerillacılığın sığdırıldığı kısa bir an.

Fırtınaya yenik düşen bir insanı ölüm öncesinde çok tatlı bir uyku tutar. Fırtınayı unutur, derin bir uykuya dalmak istersiniz. Geri dönüşü olmayan bir uykudur. Bu nedenle adına "ölüm uykusu" denmiştir. Soğuk ölüm, tatlı bir uykuyla geldiğini haber verir. Yenilmemek için sürekli hareket etmek gerekir. Durduğun an, ölüme teslim oldun demektir.

Gece boyu fırtına devam etti

Üç kişilik küçük bir birimdik. Hüseyin ve Nurhak diğer iki arkadaşımdı. Nurhak (Turaç Kaya) yöredendi. Kuzey Nurhak'ın çocuğuydu. Ovada büyümüş, çocukluğunda her gün Nurhak dağının dumanlı zirvesine bakmıştı... Ateşe derinlemesine bakarken bunu düşünüyordu. Nurhakların göbeğinde, küçük bir sığınakta ve ateşin çevresinde düşüncelere dalarken, yarınki yolculuğa hazırlanıyordu. Hüseyin (Şaban Yorulmaz) en çalışkanımız ve güçlümüzdü. Pratik becerileriyle rakipsizdi. En pratik ve hızlı ateşi o yakardı. Herhangi bir durumda ilk o fırlardı. Çok duyarlı ve titizdi.

Fazla sohbet edemedik. Herkes biraz da kendi kendine sohbet ediyordu. Kendi dünyalarına çekilmişlerdi. Sonra olduğumuz yere kıvrılarak uyuduk. Ayaklarımız ateşe doğruydu. Yüzümüz o ananın son bakışlarına... Ateş ile bir ananın bakışları arasında düşler görmüştük...

Gece boyu fırtına devam etmişti. Gündüz de durmadı. İnsafa gelmeyecekti. Biraz dinlenmiş olarak sabahı karşıladık. Hareket için öğleden sonrasını bekleyecektik. İzlerimiz kapandığı için herhangi bir kaygımız yoktu.

Ateşimizi hiç söndürmedik. Dağa ateş depoluyorduk. Veyahut yüreğimize...

Yola çıkma vakti gelmişti. Neden öğleden sonrasını tercih ettiğimizi bilemiyorum. Muhtemelen bir alışkanlıktı. Çünkü gündüzde yol alabilirdik. Hem araziyi tanıyorduk, hem de fırtına nedeniyle görüntü vermek mümkün değildi. Zaten görüş açımız çok daralmıştı.

Önümüzdeki tek köye ulaşmayı hedefliyorduk, ondan sonrası biraz daha kolay olacaktı. Köyün büyük bir kısmı göç etmiş, birkaç aile kalmıştı.

Köye ulaşmak zorundaydık. Aksi takdirde sığınabileceğimiz bir yer yoktu. Bir parça odun da yoktu. Donmak ya da fırtınada boğulmak her an mümkündü. Çünkü fırtına öfkedir. Sık sık yönümüzü şaşırıyorduk. Birden izlere rastlıyorduk. Sonra kendi izlerimiz olduğunu anlıyorduk. Yani dolanıyorduk. Hava aydınlıkken kısmen iyiydi. Ama hava karanlık ve tipiydi. Yani olabileceğin en kötüsü. Kopmamak için yakın mesafede yürüyorduk. Zaten sayımız azdı. Bu tür durumlarda kalabalık gruplar daha avantajlıdır.

Vadi boyu ilerleyip, sağ yamaçtaki köye çıkacaktık. Zaman ve mesafe ölçümüzü kaybetmiştik. O kadar çok dolanmıştık ki, köyün yerini tahmin bile edemiyorduk.

Fırtınanın bağırtısından başka ses yoktu. Nurhak bağırıyordu... Bir fırtına oluyordu, bir güneşi ardında tutan güç, bir düşlere konuk gizemli bir sevda açılımı...

Bir ses, bir ışık. Zaferi müjdelerdi. Yalnızca tehditkar bir fırtına vardı.

Gece epeyce ilerlemişti. Kolumuzdaki saate bakmaya üşeniyorduk. Yedi sekiz saatlik bir süre dolaştığımızı tahmin ediyordum. Ayaklar için ciddi bir tehlikeydi. Ellerimiz tutmuyordu. Silahlarımız sık sık omzumuzdan kayıyordu.

Bir arkadaş sık sık acıktığını söylüyordu. Bu, kötüye işaretti. Dursak, tatlı ölüm uykusuna yenik düşecekti. Ama ayaklarımıza da bir çözüm bulmak gerekiyordu. Elimizdeki sopalarla sık sık birbirimizin ayaklarını dövüyorduk.

Hareket yaşamın bir diğer adıdır. Durmak ölümü kabul etmekti. Yaşlı anaya verdiğimiz sözü tutmalıydık ve bunu arkadaşlara hatırlatmanın faydası olurdu. Ayrıca yaşanan an unutulmalıydı. Başka düşüncelere dalıp veya herhangi bir konuda konuşup o andan uzaklaşmalıydık.

Dirayetli ve sağduyulu bir yaklaşım, yılgın halimizin yerini almıştı. Çeşitli görüşler ortaya atıldı. "Sağ yamaçtan ilerleyerek köye varabiliriz..." Ne kadar doğru olacağını fazla düşünmeden, yamaca doğru harekete geçtik. Biraz yükseldikten sonra sırtın arkasından sızan bir ışık gördük.

Köy olmalıydı. Öyle düşünmüştük. Biraz daha ilerledik, daha kararlı yürüyüşe geçtik. Fırtınada yürüyüş süremiz her türlü tehlike için yeterliydi. Bunu düşünmüyorduk. Bir an önce ışığa varmak için tüm çabamızı sarf ediyorduk.

Tuhaf bir durum vardı.

Biz ilerledikçe ışık uzaklaşıyordu. "Şu sırtın arkasındadır" diye tekrar ilerliyorduk. Sırta vardığımızda ışık diğer sırtın arkasına geçiyordu. Bizimle saklambaç oynuyordu.

Onu yakalayacaktık.

Tüm sırtları hızla aşıyor ışığın peşinden koşuyorduk. Işığın peşinde yol aldıkça yorgunluğumuzu unutuyorduk. Son yükseltiye vardığımızda kaçan ışığın sırrını çözmüştük. Ovanın ortasında kurulu olan şehrin yansıyan ışıklarıydı. Fırtına da bize yakın, köy ışığı gibi gözüküyordu. Öyle görmek istiyorduk belki de...

Yenilmemek gerekiyordu. Eşarp hala boynumdaydı. Sağlıklı düşünebilmek hayati önemdeydi. Coğrafi bilgilerimizi değerlendirmeye aldık. Bulunduğumuz yerden ova göründüğüne göre köy gerimizde kalmıştı.

Nasıl bulacaktık?

Araba yolunu da fark edememiştik. Arazi dümdüz olmuştu. Köyde elektrik olduğuna göre bunu taşıyan direkler olmalıydı. Direkleri bulup, takip etmek bizi amacımıza ulaştıracaktı.

İlk direği bulduğumuzda, gözümde yaşlı ananın son görüntüsü canlandı.

Direkleri takip ederek ilerledik. Bir eve rastladık; ama ev boştu. Biraz daha ilerledik. Köpekler havladı. Bir evin ışıkları yandı.

Kapı güçlükle açılıyordu. Fırtına korkusundan kapılarını çok sıkı kilitlemişlerdi. Kapı hafiften aralandı. Tipi, açılan siyah zemini hemen beyaza boyadı.

Vadiyi izleyerek köye ulaşacaktık

İçeriden sıcak bir hava fırtınaya yayıldı. Yaşlı, kır bıyıklı bir adam açılan kapıdan bize bakıyordu. Komşuları sanıp korkmadan kapıyı açmıştı. Başka kimse de gelemezdi zaten. Karşısında silahlı ve fırtınadan çehreleri değişmiş adamlar görünce korkmuştu. Donakalmıştı adeta. Sanki o fırtınadan çıkmıştı. Sakinleştirmek için kendimizi tanıttık.

"Dağdakiler."

Sonuç alıcı olmadı. Yerel aksanla Kürtçe konuştum. Önemli bir bağlantı noktasıydı. Yine herhangi bir tepki vermedi. İçeriye yöneldik. Adam biraz kendini toparlayabildi.

"İçeri geçin, şaşırdım"

"Yabancı kimse var mı?"

"Kimse yok. Bu havada, bu dağın başında kim gelir ki?"

Uzunca salonu odanın aralıklı kapısından ışık aydınlatıyordu. Zemin çıplaktı. Üstümüzdeki karları temizlemeye çalışıyorduk. Adam eşine haber verdi.

Bir ana sesinin sıcaklığını hissetmek istiyorduk.

Herhangi bir ses gelmedi ve tüm işlere adam koşturuyordu. Sobayı güçlendirme telaşındaydı. Bir yandan da söyleniyordu. "Ya donsaydınız, yolunuzu şaşırsaydınız?.."

Odadan dalga dalga ısı yayılıyordu. Nefesimizin buharıyla karışıyordu. Tarhana çorbası kokusu da salona dolmaya başlamıştı.

İçeriden titrek bir kadın sesi geliyordu. Kim olduğumuzu soruyordu. Sonra aynı sözler "ya donsaydılar." Nurhakların havasını iyi biliyorlardı.

Sıcacık odaya geçtik. Yaşlı ana yataktaydı. Yerinden kalkamayacak kadar hastaydı. Çocuklarından birini trafik kazasında kaybetmiş ve onun acısıyla yataklara düşmüştü.

Fırtınayı aşmanın şaşkınlığını bir süre üzerimizden atamadık. Çevremize dikkatle bakamıyorduk. Hakimiyetimiz zayıflamıştı. Ayaklarımızı kontrol ettik, herhangi bir sorun yoktu. Bu iyiye işaretti.

Bir süre sonra tam sağlıklı düşünebildik. Odayı iyice inceledim. Orta halli bir aileydi. Bizi sıcak karşılamışlardı. Sonra olduğumuz yerde uyuya kalmıştık.

Uyandığımızda gün yarılanmıştı. Çok geç olmuştu. Savunmasız geç saate kadar uyumuştuk.

"Ben kontrol ediyordum. Hiçbir sorun yoktur" dedi, köylü.

"Köyde telefon var mı?"

"Fırtına direklerinden birini düşürdü. Teller koptu."

"Hava nasıl?"

"Hala fırtına var. Biraz sakinleşmiş, ama akşama doğru tekrar şiddetlenir."

Fırtına şiddetini kısmen yitirmişti. Ama hala esiyordu. Ve gece çok şiddetlenecekti. Pencereden bembeyaz dünyaya baktım. Bazı yerlerde kar tepecikleri oluşmuştu. Kayalıklar koyu renkleriyle ahengi bozuyorlardı.

Yorgunluğumuzu tamamen atamamıştık. Kendi koşullarımızda değildik. Rahatlıkla hareket edememiş ve dinlenememiştik. Ailenin koşullarını gözetmeli ve gerilla imajını korumalıydık. Koşullar karşı fazla dirayetli olmadığımız sonucuna varmamalıydılar. Çünkü bizden sonra herkese bizi anlatacaklardı. Haber köyden köye hızla dolaşacaktı.

Akşama doğru yola çıkmıştık. Bizi bekliyormuş gibi fırtına hızlanmıştı. Daha sert esiyordu. Aydınlıkta yol almak için hızlı ilerliyorduk. Ama kısa bir süre sonra köy görünmez olmuştu. Görüş mesafemiz daralmıştı. İşimiz zordu.

Giderek daralan vadi fırtınanın şiddetini artırıyordu. Ne kadar ilerlediğimizi bilemiyorduk. Ölçü alabileceğimiz herhangi bir işaret veya arazi parçası yoktu. Görüş açımız üç dört metre ile sınırlıydı.

Önümüzde iki köy vardı. İki ayrı vadiden ulaşımları sağlanıyordu. Biz ikincisini hedeflemiştik. Zaten birincisinde karakol vardı. Vadiyi izleyerek köye ulaşacaktık.

Gece epey ilerlemişti. Artık bir yere ulaşmak gerekiyordu. Yolumuzda da ne ateş yakabileceğimiz odun vardı ne de sığınabileceğimiz bir korunak. Bu yönüyle kötü bir arazideydik.

Arazi ve fırtına bizi alıp götürmüştü. Yol seçebilecek durumda değildik. Çevremizde bazı kavak ağaçları vardı. Bu köye yakın olduğumuza işaretti. Hızla ilerledik. Köyün içindeydik. Ama bu tanıdığımız köy değildi. Çok güçlü ışıklar vardı.

Yanlış köye gelmiştik. Fark edilsek işimiz zorlaşırdı. Ya karakoldan görülsek... Doğrusu karakol bizi görecek durumda değildi. Fırtına korkusu onları sıcak odalarına sıkıştırmıştı. Bu köyden çıkıp diğerine ulaşmak gerekiyordu.

Yolumuzu şaşırmıştık. Biraz dolanmamız gerekecekti. Zaman kaybetmiştik. Ayaklar için tehlike gündeme gelmişti. Biraz daha dirayet göstermek zorundaydık.

Kaç saat yürüdüğümüzü bilmiyorduk ama, sonuçta hedeflediğimiz köye varabilmiştik. Sıcak bir oda ve dost yüzler görecektik.

Sıcak yüzler ve sıcak sözlerle karşılanmıştık da. Onlarda şaşkınlıklarını gizlemiyorlardı. Bu havada nasıl geldiğimizi ve niçin çok tehlikeli işler yaptığımızı da söylemeden edemiyorlardı.

Ayaklarımız şişmişti. Lastik ayakkabılarımızı ev sahiplerinin yardımıyla çıkarabildik. Sobadan uzak durmak, daha sonra ona yaklaşmak gerekiyor. Yani en zor olandan biri. Alevlerin çekiciliğine kapılıp yaklaşıyorsunuz. Arkadaşınız bir süre daha uzak durmanız için sizi uyarıyor. Sonra ateşe kapılıp uyuyorsunuz.

Gündüz köyde kalacaktık. Tehlikeli bir durumdu, ama mecburiydi. İlerleyemezdik. Çünkü bundan sonrasından ana yollar ve diğer köyler vardı. Normal zamanlarda buradan geçerken yüksek tepeleri yol ediniyorduk. Onu yapamayacaktık. Akşamı bekleyip araçlarla yol alacaktık.

Arazi engindi ve sakindi. Zorlukla akşama ulaşmıştık. Hava karardı ve araçla yola çıktık. Yolu daha önce milislerimiz kontrol etmişti. Bir süre sonra Nurhaklar'dan çıktık.

Nurhaklar artık geride kalmıştı.

Nurhakları aşmıştık.

Engizekler'in girişinde araç bizi bırakarak geri döndü. Engizekler sakindi. Arkamızı Nurhaklar'a dönüp Engizekler'in derinliklerine doğru yola çıktık. eşarp hala boynumdaydı. Yazgıyı da yazmayı da öylece bildim... Nurhakları aşmıştık...

> ***"Köye ulaşmak zorundaydık. Aksi takdirde sığınabileceğimiz bir yer yoktu. Bir parça odun da yoktu. Donmak ya da fırtınada boğulmak her an mümkündü. Çünkü fırtına öfkedir. Sık sık yönümüzü şaşırıyorduk. Birden izlere rastlıyorduk. Sonra kendi izlerimiz olduğunu anlıyorduk. Yani dolanıyorduk. Hava aydınlıkken kısmen iyiydi. Ama hava karanlık ve tipiydi. Yani olabileceğin en kötüsü"***

Tüm yaşamı eğitimdi

Adı, soyadı: **Halime Özdemir**
Kod adı: **Hasret Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Eruh 1979**
Katılım tarihi: **1995**
Şehadet tarihi ve yeri: **7 Ekim 2008, Botan (Xora ve Bızına arası)**

Hasret arkadaşı Kandil'de özgün bölük komutanıyken tanıdım. Bölükleri yol güzergahındaydı. Bazen yorgun düştüğümüzde uğrardık, bölüğün olduğu yerde güzel bir çeşme ve üzerinde kocaman bir dut ağacı vardı. Dutları kiraz büyüklüğünde ve kırmızıydı. Hem dut yemek hem de yorgunluk çayı içmek için uğrardık. Günlük oradan geçen arkadaş sayısı bazen 20-30 ve daha fazla da olurdu. Heval Hasret hep sade ve ciddi bir ev sahibi gibi karşılar, ama size bir misafir olarak değil o mekanın bir parçası olarak yaklaşırdı. Dikkatimi çekmişti sorduğumda Siirt'in koçerlerinden olduğunu öğrendim. Koçerlerin paylaşımcı, komünal, emekçiliği bir de PKK ideolojisi ile tam bir sosyalist kimliğe bürünmüştü, onun şahsında.

Gare'de karşılaştık tekrar, bu sefer ki Hasret arkadaş daha da yiğit ve kimlikli olmuştu. Ret ve kabul ölçüleri gelişmiş acı tatlı ayrımları keskinleşmişti. Tabur yönetiminden yeni savaşçıların eğitim yönetimi olarak geldi. Kadın tarihini o verdi. Kobani'li feodal bir arkadaş vardı, eğitimden sonra 'ben annemden kız kardeşimden özür diliyorum' dedi. 'Sen devrim yapmışsın heval Hasret' dedik. O mütevazice gülümsedi. 'Onlara Önderliğin kadın yaklaşımını anlattım' sadece dedi.

Yeni savaşçıların eğitim çalışmalarına ilk gelen yönetici arkadaşlar bir yaklaşım üslup tarz acemiliği doğal yaşarlar. Hasret arkadaş geldi, sanki yıllardır o çalışmalardadır aldı, verdi, kattı, katıldı. Anlama yönü güçlüydü. Kaba retçi değildi. Önce anlar analiz eder ve gereken neyse söylerdi ya da yapması gereken neyse onu yapardı.

Talimatvari yaklaşımı yoktu, çok konuşmazdı. Boş konuşmazdı, insana kavratmak için yapılması gereken iş neyse gider yapardı. Kendisi kendisini planlar harekete geçerdi. Yeni arkadaşla arkadaştı, onlarla yer içer onlarla kalır, onlarla çalışırdı. Kampımızın suyu çekilecekti, arkadaşlar su hattına 'mavi proje' adını koymuşlardı. Ve gerçekten sanırdın yılların maden işçisidir. Manga yani komün yeri yapımında taş duvar örümünü bizden iyi yapardı. Tabii çalışırken gençleri katar onlara öğretirdi.

Ayrımsız olmak, ama savaş içinde bir kadının en önemli yönü kendi kimlik ayrımına varmak. Hasret arkadaş uyumlu bütünlüklü yaklaşırdı. Ve çözümleyiciydi, karşıtlaştırmazdı. Ancak Kadın çizgisinde sınırları, özgünlüğü korur karşısında kim olursa olsun ona da hissettirirdi. Yani kadının bağımsız ideolojik kimliğini hem erkekten kaynaklanan gericiliğe karşı hem de kadındaki içselleşmiş köleciliğe karşı temsilini biliyor uyguluyordu.

Kışın birlikte şikeft kazımı yaptık ve soba yeri yaptık borunun çıkışını kayayı delerek açtık. Arkadaşlar sobayı kurup yakıyorlar. Fakat borunun çıktığı yerde maden olduğu için tutuşuyor, zift gibi akıyor. Yanlarına gittik gülerek 'siz bize komplo mu yaptınız komünümüz yanıyor' dedi. Biz şaşkın bir şekilde, "taştır nasıl yanıyor" dedik. Sonra bizi gülerek çay içmeye çağırdı. Yüzü, gözü, saçları toz içindeydi. Adil arkadaş şikefte girerken kafasını tam eğmediğinden taşa çarptı kırdı. Heval Hasret bu duruma kahkaha ile gülerek, 'bizim komüne gelirken kafanıza battaniye sarın' heval dedi.

O kış kar az yağdı, yağmur fazla yağmadı. Bereketsiz bir yıl olacağı daha başlangıcından belliydi. Bir savaş vardı ve yaşam sıcaktı, günler sıcak, namlular sıcak, eller tetikte. Heval Hasret TC ordusunun Zap'a geçişini duyunca hava saldırılarından yeni yapıyı maddi ve manevi hep korudu, moral verdi, eğitti, eğitimlere kattı. Kaldığımız yere yakın eski bir Asuri kilisesi vardı. Tarihi çok eski olsa gerek bir kısmı yıkılmış, ama kubbesi, iç odaları hala sağlamdı. Yanından geçerken girip içine baktık 'Hıristiyanlık 100 yıllarca bu dağlarda ideolojik, yaşamsal, örgütselliklerini kurmuş ve yayılmış' dedim. Heval Hasret ciddi bilge bir tonla 'evet öyle ve bizde de üç aylık eğitimden sıkılanlar olabiliyor ve bazı alçaklar gibi kopmayı marifet sanıyorlar ama bu kiliseye bakarak bile kendimizi eğitebilmeliyiz' dedi. Etrafımızdaki gençler sadece ona baktılar ve o onlara bakınca gençler bakışlarını yere indirdiler. Hasret arkadaş için yaşamın her alanı eğitimdi.

Şehadeti onu tanıyan herkeste derin bir yara açmıştı. İnanamamıştık şehit düştüğüne. Yılların tecrübesi Hasret arkadaş, Botan'da girdiği bir çatışmada şehit düşmüştü. Her ne kadar acı da olsa böyle haberler almak, bu, bizim için mücadeleyi daha yükseltmek için bir sebep daha oluşturmuştu. Bu yüzden şunu kesin bir dille ifade ediyoruz ki, Hasret yoldaş ve diğer tüm şehitlerimiz mücadelemizi yükseltmek ve başarıya ulaştırmanın temel gerekçeleri olacaktır.

Mücadele arkadaşları adına
Medet Serhat

Onun için özgürlük dağlardaydı

Hangi yitirilmiş zamanlarda ve mekanlarda yaşamı aradık. Hangi ruhun ateşiyle tutuştuk ve hangi yolların yolcusu olduk. O devrim ruhu muydu bizi yeni yaşam arayışına koyan ve yoldaşlık mıydı yürekleri ve beyinleri prangalardan kurtaran. O, Önderlik felsefesiydi. Bu yolun yolcusu, özgür militanı; adı Hasret'ti. Özgürlüğünü güneşte gören, hayallerinin ve umutlarının izcisi, verimli toprak Mezopotamya'nın kaybolan yaşamlarının çığlıklarıydı. Gözlerinden gitmeyen dağlar kıble misali kutsaldı. O dağlar ki, hayallerimizin umutlarımızın gerçekleştiricisiydiler. O dağlarda aşkımızı, mücadelemizi ve Önder Apo'nun emeğini büyütecektik. Bir avuç sıcak direnişle özgürlük kokan dağlara hasret olmuştu. Onun içindir ki, güneşe tutkusu ve özlemiyle Hasret koymuştu adını. Gri, mor kuşaklarla karşılamadan güneşi, hep hasret kalacaktı o aydınlığa ve sıcaklığa; ama bilmiyordu ki yaşamın amansız gerçekliğiyle yüzleşecek ve hasretiyle ölümsüzleşecekti.

Hasret arkadaşı ilk defa Gare Piriz taburunda gördüm. Piriz'de ilk bizim bölüğe geldiği zaman çok genç bir arkadaş olduğu için kimse bölük komutanı olarak geldiğini tahmin etmiyordu. Bölüğümüze gelir gelmez o kadar çabuk bütünleşmiştik ki, çok kısa bir sürede hayatımızın bir parçası olmuştu. Fiziki rahatsızlıkları olmasına rağmen asla yansıtmıyordu. Hiç okul okumamasına rağmen Önderliği anlama isteği ve çabasıyla kendisini çok geliştirmiş ve tercüman da olmuştu. O kadar çok güven ve inanç veriyordu ki bazı zamanlar şaka yaptığında bile inanıyorduk ona. Sürekli Önderlik felsefesine göre yaşama çabası içindeydi ve bu konuda arkadaşları da teşvik ediyordu. Her zaman "Önderliğin koyduğu ilkelerde çok şey öğrendik, öğrendiklerimiz Önderliğin emeğidir, biz Önderlik çabalarıyla büyüdük" diyordu ve buna layık olmaya çalışıyordu. Gerilla yaşamına karşı müthiş bir heyecanı vardı. Dağlara sevdalıydı. Özgürlüğü bu mekanlarda görüyordu. Savaşıyordu Hasret yoldaş. Onun içindir ki güzeldi ve seviliyordu. Emek sahibiydi yoldaşlarıyla; uğraşıyor, yardımcı olmaya çalışıyordu. Yaşamda moraliyle ve şakacılığıyla renk oluyordu. Hasret'in olduğu yer yaşamın rengiydi. Mücadele kokan bir yoldaştı. Her şeye öncülük yapıyor, hiçbir şeyden geriye adım atmıyordu. Fedakar ve cüretkardı. Ölümsüzlüğü hak edecek kadar yaşam tutkulusu, şehadeti kahramanca karşılayacak kadar cesaretliydi.

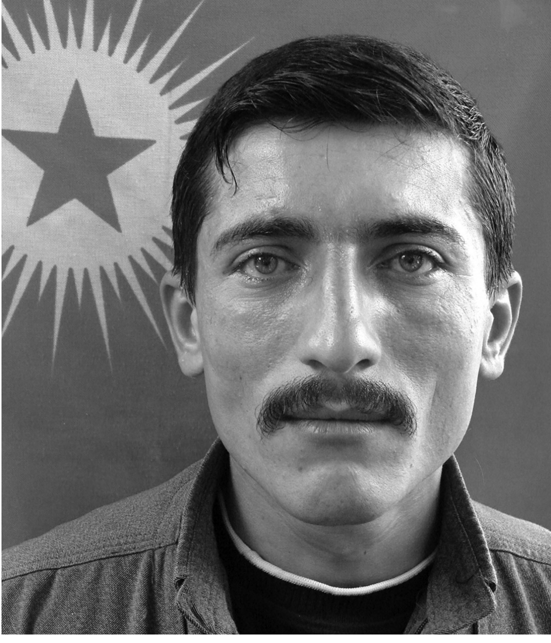
Anısı mücadelemizde sürekli yaşayacaktır.

Medya Amude
Mücadele kokan bir yoldaştı

Sen gittin
sen gideli
bir ceylan sessizliğine büründü
dağlar
avuçlarıma kır yağdı
üşüdüm
yüreğini dağlara gömen kız
silahını kayalara astın
ihanete inat
bırakmadan tek bir fişeği
öylece gittin
sevmek
delicesine sevmek yaşamı
umutlu bir halkın
umudun eyleminde sevmek
umudun sesi olmaktasın
sen gittin
bir ceylan hareketlendi
o kutsal kayalardan
sessizlik bozuldu
yandı yüreklerimiz
sen gittin
bu dağlar ardından eğildi.
(......)

"Doğduğum topraklarda savaşmaya gidiyorum"

Adı, soyadı: **Hüseyin AYDIN**
Kod adı: **Dıjwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Sason 1980**
Katılım tarihi: **2001**
Şehadet tarihi ve yeri: **Şubat 2007, Garzan**

Dijwar arkadaş, 1984 yılında Sason'da dünyaya gelir. Gerillaların o alanda sık sık gelip gitmeleri nedeniyle çocuk yaşlarda gerillayı tanır. 92'li yıllardan sonra operasyonlara çıkan düşmanın sürekli kendi köylerine baskın yapması, köylerinden amcası da dahil dokuz kişiyi katletmesi, gece gündüz havan ve top atışları yapması, şehit edilen gerillaların cesetlerini panzer arkalarına bağlayıp sürüklemesi, çevre halkını olduğu gibi Dijwar arkadaşı da düşmana karşı kinlendirir. Gerilla eylemlilikleri ve gerillanın halka yaklaşımları, yurtseverlik duygularının güçlenmesine ve gerillanın daha da sahiplenmesine yol açar.

Koruculuk yapmayı kabul etmeyen köylülerin evleri zorla boşaltılır. Bütün bu baskılardan dolayı Dijwar arkadaşın ailesi de 1994 yılında Batman'a göç eder. Dijwar arkadaş burada gerilla ile ilişkilerini daha da sıklaştırır ve 2001 yılında partiye katılır.

Dijwar arkadaş, temel eğitimini Xinêre'de, Önderliğin savunmaları eksenli siyasi eğitimi Qendîl'de ve Kuzey sahasına gitmek için daha güçlü ve köklü bir eğitimi Behdînan'da görür. Daha katıldığı tarihten beri doğduğu topraklarda gerillacılık yapmayı kafasına koyar. Aradan geçen beş yıllık uzun bir süreden sonra nihayet önerisi karşılık bulur ve 2006 yılında Muş Güneyi'ne geçer.

Gelişi, alanda bulunan gerillanın yükünü hafifletir. Sorumlu yaklaşımları ve aktivitesi daha ilk günden göze çarpar.

Kısa bir süre içinde halkla da kaynaşır. Halkın dilinden çok iyi anlayan, etkileyebilen, sürükleyen bir gerilladır. Eskiden başarısız kalınan kimi yerlere kendisi girdiğinde, halkla tartışarak, ikna ederek sorunları hal yoluna koyar. Mütevazılığıyla gönülleri fetheder.

Daha eyalete gelmeden önce yaptığı konuşmada bu konudaki yaklaşımlarının çerçevesini şöyle çizer:

"Şimdi doğduğum topraklarda savaşmaya gidiyorum. Garzan bölgesinde Kürtler sömürülmüş ve Araplaştırılmış. Bizim oraya gitmemizin temelinde o halkı kazanıp başarıya ulaşmak var. O halkı kendimize çekip, serhildan ruhu yaratıp, Önderliğin bize tanıttığı çizgiyi tanıtmak istiyoruz. Davranışlarımız ve savaşımımızla onları etkileyebilmeliyiz. Halk bundan daha çok etkileniyor. Hele hele bizi hiç tanımayan alanlara gittiğimiz zaman onları hal ve hareketlerimizle kazanmasını bilmeliyiz. Aksi halde halk bizden daha da uzaklaşır.

1994 süreçlerinde boşaltılan köylerin çoğunluğu şimdi doldurulmuş durumda. Şehirlere kaçan halk, şimdi köylerine dönmüş. Belki düşman onları etkileyerek ajanlaştırmış da olabilir, ama bizim onları etkileyerek kazanmamız, bize büyük avantajlar sağlar. Halkımızı kazanmak zorundayız. Şimdiye kadar Önderliğimizin bize verdiklerini bizim de halkımıza vermemiz gerekmektedir. Önderliğimizi halkımıza tanıtmalıyız. Önderliğin bizler için, halkımız ve tüm dünya insanlığı için ortaya koyduğu felsefeyi halkımıza da tanıtmamız gerekmektedir. Eğer bunu yapmazsak, halk bizden kopar ve başarıya ulaşamayız. Hani derler ya "balık susuz yaşayamaz" diye. İşte halk için de böyledir. Eğer halkı kazanırsak bu mücadeleyi başarıya ulaştırırız. Önderliğin ve şehitlerin çizgisiyle başarıya ulaşacağımıza inanıyorum.

Şehitlerimizin çizgisini takip etmek için Kuzey'e gidiyorum. Bu uğurda şehit düşen on dört arkadaşımızın silahlarını kaldırmak ve onların yerini doldurmak için oraya gidiyorum. Onların geride ve yarım bıraktıklarını devam etmektir amacımız. Halkımızı da ayağa kaldırmaktır amacımız."

Oldukça pratikçiydi Dijwar arkadaş. Becerilerini çok geliştirmişti. Çok çalışkan ve emekçiydi. Araziyle haşır neşirdi; bir yolda bir kez gitmişse, en karmaşık arazileri dahi ikinci defa şaşırmadan bulabiliyordu. Deyim yerindeyse kurt gibiydi. Zorluklar içinde büyüdüğünden zorluklar karşısında hiç bir sıkıntı çekmiyordu, iradesi güçlüydü. Katıldığı ilk dönemlerde çığ altında kalmış, yaşayacağına olan umudunu tam yitirmek üzereyken, arkadaşları imdadına yetişip kurtarmıştı. Bu yüzden kara karşı tedirgin ve ürkekti.

Birlik, o kış Muş Güneyi'nde Serê Sipî alanında üstlendi. Düşman, Mart sonlarına doğru operasyona çıkmıştı. 2006'da aynı süreçlerde 14 yoldaşı şehit düşüren düşman bu yıl da aynı sonucu almayı umuyordu, ancak gerilla da buna göre tedbirini aldığı için operasyon kapsamı dışında kaldı.

Ancak aynı yıl Dorşîn alanında gerilla içine sızan bir kontra, yedi gerillayı katledip düşmana kaçmıştı. Aynı kontra gerillanın alanda kaç kampı olduğunu biliyordu. Bunun üzerine düşman operasyon üzerine operasyon yapmaya başladı. Bunun üzerine kampı terk edip, Berbihîv'e doğru yol alan grup, fırtına ve tipiden dolayı geri dönmüştü. İki gün böyle bir hareketlilik içinde Dıjwar yoldaş takatten düşüp donarak şehitler kervanına katıldı.

Önderliğimizin ve değerli halkımızın yaratıcısı olduğu bu toplam değerlerin mirasçıları olarak bizler de, acılarımızı yüreğimize akıtarak, bunun bedeli ne olursa olsun zafere ulaştırmak için sonuna kadar özgürlük mücadelemizi daha da yükselterek başarıya götürme kararlılığındayız. Soylu anıları mücadelemize ışık tutuyor.

Sevda uçurumları

gel desem gelir mi şimdi
gönlümün uçurumlarında
beklediklerim
artık dağıtmıyor sigara dumanı
katmerleşen efkarıma
böyle kaç bahar tutsaklığında
yaralı yüreğim kanar
damla damla acılardan süzülen
bir yudum özgürlüktü
umutla serptiğimiz tohumlar
hani nerede kaldı göçmen
kuşlar
bir de mevsim ilk bahar
güneşten önce ışık vurmaz
yollara
kim bilir ki her akşam üstü
gözlerim dolar
sakın ha sebebini sorma
cevabı dünden verildi
eli taş tutan çocuklara
çocuk deyip geçmeyin
yaşamı en çok onlar anlar
ben ise yüreğimi vurmuşum
dağlara
zaman elimde ateş
karanlıklara ışık olur
ışık taşırım yarınlara

kuruyup çatlasa da dudaklarım
tenezzül etmek bulanık sulara
gücüm yetmezse de geçmeyi
yelken açacağım
sonsuz okyanuslara
bir ben tan?kt?m... bir de!...
al şafaklar tazeliğinde
bir kaç tomurcuk
daha açılmadan kanlara
boyandığını
kaç fidan
bu sevdanın uçurumlarında
kırılıp düştü
her biri
kanayan birer ülke iken
öbek öbek
dalga dalga
gökte yıldızlara kardeş oldular
güneşten birer ateş parçası
yıldızlar

Xemgin

'Dünya gelse beni durduramaz!'

baştarafı 32'de

Burada 24 saat çalışan, bütün hareketlerimi kontrol eden bir kamera sistemi var. Gece yarısı kalkıp lavaboya gittiğimde bile kamera hemen bildiriyor. … buna rağmen her dakikada bir, bir personel gelip gözetliyor. Mesela gün ortasında odamda kitap okuyorum, rahatsız oluyorum, dikkatim dağılıyor…

… Bazen aynı günün gazetelerini peş peşe farklı günlerde veriyorlar Ayrıca önemli günlerin sonrasındaki gazeteler verilmiyor…

… 20 gün hücre cezası verildi. Bu cezanın gerekçesi ise yine önceki hücre cezalarında olduğu gibi örgüt üyelerinin eğitimini yaptırmak, propaganda yapmak maddesi ve ayrıca savaş kararı vermek, ordu, AKP ve turistik tesisleri hedef göstermek… Ama siz de biliyorsunuz alakası yok… Radyo ve kitaplarım her zamanki gibi alındı. Gazete, kitap, radyo hiçbir şey verilmiyor. Gelişmeleri izleyemiyorum. Beyaz duvarlara bakmaktan başka bir şey yok. İşkence var, F tipidir demiyorum. Özel bir düzenlemeden söz ediyorum. Benim statüm ağırlaştırılmış özel bir statüdür.''

Böyle bir sistemi bir halk önderine o halkın köleliğini sürekli kılıp özgürlük şansını yıkmak için uygulayan bir zihniyet; uluslararası ya da yerel bir hukuka ihtiyaç duymaz. Ya da ihtiyaç duyacakları hukuku yaratırlar. Uruguaylı yazar Eduardo Galeano'nun dediği gibi 'uluslararası hukuk istilaya ve gaspa yasal geçerlilik vermek için doğdu.' Önder Apo söz konusu olduğunda da bu hukuk doğuş nedeni ile çelişmedi. Ortadoğu'yu işgal etmek istiyorlardı. Bunun için Kürt kartına oynayacaklardı. Kürt kartını istedikleri gibi oynamalarının önünde en büyük engel Önder Apo olduğundan O'na yönelik bir hareketlilik başlattılar. Bunun için de uluslararası güçlerden kim ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı ve karşılığını alacaktı. Yunanistan dost görünüp ülkeye çağıracaktı sonra sınır dışı edecekti, karşılığında Kıbrıs sorununda istediğini alacaktı, Rusya kabul ediyor gibi yapıp sonra sınır dışı edecekti ve Mavi Akım Projesi'nden milyonlarca dolar kazanacaktı. Komploda yer alan tüm ülkeler ya bir çıkar elde etmek ya da zarar görmemek için bir halkın özgürlük davasını, onun önderi şahsında pazarlayacaklardı. Bunun için uluslararası, ulusal bir hukuka ihtiyaçları yok onların. Yani insanların haklarını, adaletini gözetmek amacıyla oluşturulan böyle bir hukuk ezilenler söz konusu olduğunda bir palavradan ibaret. Eğer öyle olmasaydı; Önder Apo uluslararası hava saha kuralları takılmadan, kime ait olduğu bilinmeyen, ama hiçbir hava sahasında uçuşu durdurulmayan bir uçakla nasıl ülkeden ülkeye götürülebildi? Ya da tersinden bütün Avrupa bir anda Önder Apo söz konusu olunca nasıl hukuksuz kaldı? Halklara komplo kuran ve yürüten güçlerin yasaları yok, egemenlikten gayrı. Bu nedenle egemenliklerini sarsan, sorgulayan, gölge eden, şüphe düşüren, şirk koşan, aşmak isteyen herkes onlara düşmandır. Ve bu düşmanları için onların ellerinde her zaman bir 'hukuk' vardır. Bu hukuk, yasa, adalet her neyse onların çıkarlarına göre meşru da olur uluslararası ya da evrensel de olur, ulusal da olur. Çıkarları nasıl gerektirirse onu öne alırlar. Bir anda evrensel bir hukuk kuralını yok sayar bir anda evrensel bir hukuk kuralı icat ederler. Egemenler lehine tarih boyunca da hukuk kodlamaları yapıldı, günümüzde de yapılıyor. Bu kodlamalara her koşulda bir uygun kılıf giydirmeyi başarırlar. Devletin selameti, vatanın bölünmezliği, insanlığın barışı, kadınların hakları, gelenek ve ahlakın korunması. Kılıfı bile halkların binlerce yıllık emekle yarattıkları yaratımlarından ve onun kavramlarından çalarlar. Onların tek yasası kurdukları çarkın beş bin yıllık sürekliliğinin bozulmamasıdır.

Halkların özgürlüğü, barışı ve onuru için direnenler hukuk adı altında yaşanan bu rezaletin farkında oldukları için adaleti de, hakkı da, affı da halkın vicdanında ararlar yalnızca. Ahlaki ve politik toplum geleneğinin bilgeliğine güvenirler. Zalimin zulmünün yalnızca kılıcında değil yasasında da olduğunu bilirler. Bu yüzden dize gelmez, aman dilemezler. Amansız savundukları halklarının asaletini, cesaretini ve isyanını yüreklerine nakşeder, kendi gerçekliklerinde savunurlar. Bu yüzden zalim karşısında mazlum adına direnirler. Enki karşısında Ninhursag ve İnanna gibi, Dehak karşısında Kawa, Roma karşısında Spartaküs, Yunan tanrıları karşısında Prometheus, despotlar karşısında kabileler gibi direnmek onların genlerinde vardır. İşte Önder Apo İmralı'da bu geleneğin genleriyle direniyor. Geleneği tekrar ederek değil izinden giderek, ama geleneğe katkı yaparak direniyor. "Tarihi ve geleneği ne kadar doğru biliyorsan, bu tarihi içselleştirdiğinde, üstüne ekleyeceğin kadar günümüzü ve geleceği değiştirebilir ve dönüştürebilirsin" belirlemesi için kendisi 'değişim ve devrimin altın kuralı' diyor. Bu anlamda altın kuralın direnişi diyebiliriz bu direnişe. İmralı sisteminin yaratanları da tüm zalimlerin genleriyle saldırıyorlar. Kürt halkının iradesini Önder Apo üzerinde deniyorlar. Bu nedenledir ki İmralı; 13 yıldır yargılanamayan insan, görülemeyen dava, verilemeyen hükümdür. Bilinen anlamdaki hukuk iflas etmiştir İmralı'daki duruş karşısında. Yargılanıp çözüldü. İmralı'daki ahlaki, adil ve asil duruşla tüm hukuk kodları anlaşılır kılındı, sakladıkları sömürü, baskı ve hukuk adına hukuksuzluk deşifre edildi. Aslında İmralı, sadece hukukun yalanını, hukuksuzluğunu değil uygarlığa ait tüm kavram, kuram ve kurumların içerdikleri çirkinlikleri ve haksızlıkları, kötülükleri deşifre ediyor. Uygarlık güçlerinin son temsilcilerinin öfkesini İmralı'ya kusması da bundan. Uygarlık en soğuk, acımasız, ruhsuz ve donuk yüzünü dönmüş İmralı'ya. O'nun bu yüzüne binlerce yıldır tüküren bir halkın gerçeğini yaşattığı ve demokratik uygarlık güçlerini bir sisteme ve başarı gücüne kavuşturmak istediği için, onurlu Kürt Önderini cezalandırmak için. Buna karşı Önder Apo amansız bir direniş sergiliyor. Onlarca devlete karşı bir insanın ruhuyla, yüreğiyle, analitik ve duygusal zekasıyla, sezgili ve duygulu bilinciyle yarattığı görkemli direniş. Buzdan binlerce hukuk kuralının hoyrat ahlaksızlığına karşı güneşten, topraktan, ateşten ve sudan, halkların bin ışıltılı kültüründen süzülen bir ahlakın adaleti. Birisi son dört yüzyılda toprağı çatlatan bir zulmü taşıyor yasa diye dayattığı çirkin yüzünde, diğeri emekçi elleriyle toprağa binlerce yıldır hayat veren özgür ruhuyla ısıtıyor asla teslim olmayan güneşi.

Teslim alınamayan bir irade

Önder Apo 13 yıllık görüşme notlarında ve savunmalarında şunu bize öğretti: 'Bir kişide toplum, bir anda tarih yaşayabilir, dillenebilir ve amansız direnebilir.' Prometeheus direnen tüm mazlumların enerjisiyle yenilmezliği yaratandır. Tanrıların zulmüne karşı direnendir. İmralı da aynı anlamda Asur, Sümer, Mısır, Pers, Babil, Grek, Roma, Engizisyon, Osmanlı, İngiliz, Hitler, Fransa, İsrail, ABD ve daha sayamayacağımız kadar çok zalim tanrıların tarih boyunca uyguladıkları zalimliğin toplamını sistemleştiren bir cezaevi. Zulme maruz bırakılan; bir halka özgürlük ateşi götüren bir Önderi tutsak etmiş. Burada şiddetin yumuşak, görünmez formlara büründürüldüğüne aldanmamak gerekir. İmralı'daki uygulamalar insanı insan yapan tüm dinamikleri çözmeyi hedefleyen bir sistem. Bu dinamikleri son dört yüzyıldır insanlıktan zulümle ya da yalanla çalanların yarattığı bir sistem. Bu nedenle Önder Apo'ya insanı insan yapan özelliklerden uzaklaştıracak bir sistematik işkence uygulanıyor tam 13 yıldır. Önder Apo; değil 4 yüzyıl 5 bin yıldır insanı insan yapan ve insanı insanlığından çıkaran sırları ya da uygulamaları analiz edebilen bir bilge. Kapitalist modernitenin liberalizminin tuzaklarına, sahte ikilemlerinin boğuntusuna mahkum etmiyor zihniyetini ve ruhunu. İnsan zihniyetinin özgürlük, esneklik ve metafizik gücünü kullanma sanatını sergiliyor. İmralı'yı tarihin, hayalin, ütopyanın, toplumsal doğanın yarattığı tüm güzelliklerin, değerlerin direniş kalesine çeviriyor. Binlerce bilge 'cadı'nın yakıldığı ateşleri yakıyorlar önüne. İsa'nın, Spartaküs'ün gerildiği çarmıhı kuruyorlar karşısına, Şex Sait, Seyit Rıza, Qazi Muhammed, Leyla Qasım'ın asıldığı darağaçlarını kuruyorlar başucuna. William Vallace'ın işkence tezgahını kuruyorlar havalandırmasına ve daha nicelerini gösteriyorlar İmralı'nın her sabahına, gecesine. Her saniyesine, her nefesine! Ne öldüren ne yaşatan ölüm çukurunda yalnızlığa mahkum etmek istiyorlar, milyonları yüreğinde taşıyana. Onuru, devrimciliği ve halkların önderliğini 21. yüzyılda zirvede temsiline pişmanlığı dayatan, yenildikçe azdıran, bir insanlık ayıbı haline gelen İmralı adası tecritin, izolasyonun zirvesi. Direnme sınırlarını çoktan aşmış bir hain arena İmralı. Ve aynı zamanda teslim alınamayan bir iradenin anbean tanığı İmralı:

''Beni buraya getiren sistemi anlamadan yaşadığım yalnızlığa anlam vermem de imkansızdı. Ölmek belki kurtuluştur… Benim burada bir günlük yaşamım binlerce ölümden daha beterdir, ama ben doğru bildiklerimi yapmaya devam edeceğim. Üzerimdeki uygulamalara rağmen dinç ve yoğun şekilde gücüm oranında çalışıyorum. Ben dışarıda da böyleydim, yoğun çalışıyordum. Şimdiki durumum, on sene beni tek başına yüzümü duvara döndürseler dahi, yine iredemden taviz verecek durumda değilim. Düşüncelerimden, doğrulardan hiçbir dönem vazgeçmem… Dört duvar arasındayım ama politikadan vazgeçmiyorum. Nerede olursam olayım hiç önemli değil üstüme düşeni yapıyorum. Karanlık sorgu odasında bile politika yaptım. Sağlıklı bilgi almamakla birlikte, elli yıl geçse de değerlendirme yapma gücümü korurum. Şimdi burada gürül gürül konuşuyorum. Düşüncelerimi özgürlük ekseninde topardım. Doğru bildiğimden vazgeçmem, dünya gelse beni durduramaz. Doğrunun ne olduğunu ortaya koydum. Doğruların önünü açtım. 45 yılımı bu uğurda verdim. Anadolu halkları için verdim. Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Ermeni ayrımını yapmadan hepsini sevdim. Bu toprakların özgürlük problemi var.''

İmralı 13 yıldır her saniyesine adil yaklaşılması gereken bir vicdan sürecidir bizim için. Herkesin önüne daha fazla direnme ve başarma görevlerini tarihi bir emir ve vicdan borcu, ahlaki bir duruş olarak koyuyor aynı zamanda. Her şeyden önce buradaki sistemi doğru kavramalıyız. Önderliğin 'Proto-Guantanamo' dediği uygulamanın O'nun şahsında halkımıza ve biz özgürlük savaşçılarına layık görülen bir onur kırma sistemi olduğunu yaşamımızın her anında hissederek Önder Apo'nun direnişine layık bir mücadele duruşunu sergileyebilmeliyiz. Dışarının içerden beter bir zindan kılındığı günümüzün en güçlü özgürlük seçeneği dağlarda aldığımız her soluğun hakkını teslim edebilmeliyiz Önder Apo'ya. Özgürlük, demokrasi ve ahlaki politik toplumun militanlığını gerçekleştirebilmeliyiz. Önderlik ettiği biz kadroların zaafları ve yetersiz yoldaşlıklarının Önder Apo'yu daha ağır bir direniş koşuluna mahkum etmemek için İmralı Sistemi'ni parçalayan mücadeleyi daha fazla yükseltmeliyiz. 'Apo Kürdü'nün 15 Ağustos 1984'deki ruhu bugün Şemdinli'de konuşuyor. Özgürlükten, sevgiden ve erdemden yana tüm bilgeliklerin ezgisini dillendiriyor. Bu İmralı sistemini yıkacak ve halkların Ortadoğu'da layık olduğu tüm güzellikleri adım adım yaşanacak bir toplumsal sistemin de inşa sürecidir. O özgürlük aşığı yüzlerdeki ve gözlerdeki sırlı gülüşlere cevaben, ufukta el sallayan çocukların 'ya özgürlük ya özgürlük' diye başlattığı 'her şeye değer' dedirten o büyülü özgür 'an'dayız. Her Apo Kürdü'nün sesini katması gereken o 'an'da!

"Apo Kürdü'nün 15 Ağustos 1984'deki ruhu bugün Şemdinli'de konuşuyor. Özgürlükten, sevgiden ve erdemden yana tüm bilgeliklerin ezgisini dillendiriyor. Bu İmralı sistemini yıkacak ve halkların Ortadoğu'da layık olduğu tüm güzellikleri adım adım yaşanacak bir toplumsal sistemin de inşa sürecidir. O özgürlük aşığı yüzlerdeki ve gözlerdeki sırlı gülüşlere cevaben, ufukta el sallayan çocukların 'ya özgürlük ya özgürlük' diye başlattığı 'her şeye değer' dedirten o büyülü özgür 'an'dayız"

Dünya gelse beni durduramaz!

...bir avuç yıldızı
küçük pencerede boğuyorlardı
duvarlar
tabutluklar
hücreler
karalar
sular
oksijensiz havalar
örtemiyorlardı insanlığın
harika türküsünü
milyonlarca yürek
sevda tohumu
doluyordu ıssız adanın
tek kişilik mekanına...(Şiyar Dersim-Gecemde Gölgem)

Egemenler kendilerine karşı direnenleri asla affetmezler. En ağır şekilde cezalandırırlar. Gerçekten direnenler ve direnerek tarihin akışını etkileyip değiştirenler de bilirler bu gerçeği. Bilerek girerler arayışın o asla vazgeçilmez, kana işleyen tutkulu yollarına. Dönüşü yoktur tutkulu yolculukların ancak zaferi vardır. Er ya da geç. Başlatanlarınca ya da ardıllarınca kazanılan zaferleri! "Bunca acıya değdi" dedirten sevinçleri bir de! Kim bilir onları arayışın yollarına sımsıkı bağlayan, en büyük zulümler altında bile yaman direngen kılan da bu geleceğe dair öngörüleri, umutları ve ufuklarıdır. Bu hakikat egemenlerin dilinde inkar olup propagandalarla saptırılsa da onlar bunu çok önemsemezler. Onlar halkın ruhunda kazanırlar geleceği ve halkın gönlünde kurarlar zaferin tahtını. Egemen cellatların zalimliği süründürse de, işkencelerden geçirse de, idam ipiyle ya da bir kılıcın parıltısıyla boyunlarını vurdursa da onlar ufka bakarlar. Orada zaferlerini selamlayan ve "emanetiniz emin ellerde" dercesine el sallayan çocuklara gülümserler. Özgürlük aşığı yüzlerin ve gözlerin ölüme bu tılsımlı gülümseyişi birçok celladın çözemediği bir sır olur. Yaşadıkları sürece boğazlarını sıkar, sanki idam ipini kurbanlarının değil kendilerinin boynuna geçirmişlerdir:

"ve cellat uyandı yatağında bir gece/ tanrım dedi bu ne zor bir bilmece/ öldürdükçe çoğalıyor adamlar /ben tükenmekteyim öldürdükçe" dizeleri tüm zalimlerin kabusunu anlatır. "Bir gider bin geliriz' sözü darağacındaki gül efsanesi Pir Sultan şahsında sadece Hızır Paşa'nın uykularını bozmaz. Bütün zalimlerin korkulu rüyası olur. Zalimler güçlerinin doruklarında çökerler, mazlumlar güçlerinin doruklarında kanatlanırlar. Bir uçurumdan diğerine köprü kurulmasını beklemez onlar, kendilerini köprü yaparlar. Masallardaki hazine kapıları gibi; elinde hazine ile geçmek isteyene kendinden bir bedel verdiğinde açılan, bedelsiz geçmek istediğinde kapanan kapılar gibidir özgürlüğün kapıları. Tarih adına direnenler ya da direnişlerinin tarihselliğini bilenler kendilerini bedel yaparlar bu kapılara. Sadece kendileri için değil, büyük ihtimalle kendilerinin göremeyeceği özgür yarınları, halkların yaşayabilmesi için.

Tarihçilerin ve sosyologların müjdeci dediği Tomassa Campanella (1568-1639) düşüncelerinin bedelini ağır işkencelerle dolu 27 yıllık zindan hayatıyla ödemiş 'bir düşünce kahramanı'. "Elli hapishaneye girdim çıktım. Yedi kez tüyler ürpertici işkencelere uğradım. Son işkence kırk saat sürdü. Bedenimi iplerle sıkı sıkı sarıp kan revan içinde bıraktılar. Ellerimi arkaya bağlayıp sivri bir kazığın üstüne sallandırdılar beni. 40 saat sonra öldüğümü sanıp işkenceyi durdurdular. İşkencecilerden bazıları canımı daha da yakmak için asılı bulunduğum ipi habire oynatıyor, boyuna küfür savuruyorlardı. Bazıları da 'yaman adam doğrusu' demekten kendilerini alamıyorlardı. Hiçbir şeyle sarsamadılar, alt edemediler beni. Bir tek söz bile alamadılar ağzımdan. Tam 6 ay süren bir hastalıktan bir mucize ile kurtulduktan sonra bir çukura attılar beni. 15 ay kaldım orada sonra yargıç önüne çıkarıldım. Önce bana 'öğrenmediğim şeyi nasıl bilebilirsin? Şeytan mı var senin emrinde?' diye sordular. Ben de: 'Bildiklerimi öğrenmek için sizin içtiğiniz şarapların on misli kandil yağı harcadım' diye karşılık verdim." Bunca işkence karşısında Campanella hep başı dik durur, ne bağışlanma diler ne yardım. Sadece kitap, kalem, kağıt... "Dünyanın bütün kitapları doyuramaz kafamın açlığını" diye tanımladığı açlığını doyurmak için... "Ben doğacak yeni sabahların çan sesiyim' diyerek yüreğinde mayaladığı Güneş Ülkesi ütopyasını besleyebilmek için. Aradan geçen yaklaşık 400 yıla rağmen size de okurken çağrışım yaptırıyor mu bu satırlar?

'İmralı üçayaklı bir sistemdir!'

Dünyanın birçok ülkesinde bu zulüm bin bir kılıf giydirilip uygulandı. İnsanlar ütopyadan, kendilerine yaşam diye sunulan çirkinliklerin ötesinde bir güzel ve anlamlı yaşamın varlığına olan inançtan, adalet, eşitlik ve özgürlük arayışından ve bir bütün insan olmaktan vazgeçsinler diye akıl almaz zindan uygulamalarının ve işkencelerin kurbanı oldular. Yüz binlercesi şehit oldu, sakat kaldı, ama asla ufukta onlara gülümseyerek el sallayan çocukların geleceğine inanmaktan vazgeçmediler... Bugünkü dünya açık bir zindanken, zindan içinde zindan olan cezaevleri kapitalist modernitenin en vahşi yüzlerinden biri olarak yaşatılıyor. Bu zindan içinde zindan durumu dışarıdaki zindanın insanlığa yaşattığı zulmü görünür kılıp sorgulayanlara, bu zindan yaşamını insanın örgütlü gücüyle yıkmaya davet edenlere yaşatılıyor daha çok da. Ama bir çeşit uygulama daha var ki o da zindan içindeki zindandan da ayırarak, ayrı düşürerek uygulanıyor. Kimi yerlerde adı Yüksek Güvenlikli Mahkeme, kimi yerlerde 'ölüm koridoru', kimi yerlerde 'ölüm çukuru' oluyor. Belki görünüm olarak Campanella'nın 400 yıl önce atıldığı çukurdan çok farklı. Ama hedeflediği tamamen aynı; toplumsal ve özgür düşünen zihinleri ve onların ütopya, umut, iddia, özgür düşünce salgılayan gücünü toplumdan izole etmek.

Kürdistan Özgürlük mücadelesinde de çok güçlü ve kanla yazılmış bir zindan geleneği var. Bu gelenek özgürlük mücadelesinin akışını belirleyecek kadar güçlü. Bu geleneği yaratanların yoldaşı ve Önderi olan Önder Apo uluslararası bir komplo ile 16 Şubat 1999 yılında İmralı'ya getirildiğinde birçok gücün, Kürtlerin, partililerin büyük bir çoğunluğunun da O'nun bu geleneğe layık olacağına dair şüphesi yoktu. Ancak tarih Önder Apo'ya bu geleneği olduğu gibi tekrar etme imkanı tanımıyordu. O'nun önderlik karakteri direnişini de özgün kılıyordu: "İki yol vardı önümde. Ya hiç konuşmayacaktım, grev gibi bir şey olacaktı. Ya da komplo gibi birçok bilinmeyeni olan bir süreci aydınlatacaktım. İkincisini seçtim. Çünkü tarihe karşı sorumluluğum vardı. Komployu anlatmam, oyunu ortaya çıkarmam gerekiyordu." O'nu İmralı'ya getiren asıl güçlerin planı da halklar arası bir savaşla Ortadoğu'nun kan gölüne çevrilmesiydi. Önder Apo bu oyunun farkındalığı, duyarlılığı ve halkların barışı ve kardeşliği karşısında duyduğu sorumlulukla belirledi direnişini.

Kürt halkının Güneş'i sadece kendi halkını değil tüm Ortadoğu halklarını, bilgece ve gerçekleşebilecek özgürlük ütopyalarında yaşatmak istediği için 13 yıldır 'ölüm koridoru' denilen bir zindanın tutsaklığında. Gerçekliklerini sarstığı, sömürülerini ve zulümlerini görünür, anlaşılır ve yargılanır kıldığı için egemenlerin O'na reva gördükleri ceza; toplumsallıktan ayırmak, tecrit etmek. İnsanlara hayalini, iddiasını, mücadelesini ve asaletini kazandırmak istediği ahlaki politik toplumun ondaki tüm değerlerine saldırmak. Ve bu toplumsallığın değerlerini teslim almak. Dışarıdayken bunu başaramadılar. Bu nedenle onu tam denetimlerinde, Önder Apo'nun 'İmralı Sistemi' diye isimlendirdiği özel bir statü içine aldılar:

"Tek başına tutulduğum İmralı'da günlük olarak uygulanan politikalar sistemlidir. Bunlara sadece Türk cezaevi politikaları olarak yaklaşım göstermek önemli yanılgılara yol açar. İmralı üçayaklı bir sistemdir. Bir ayağı ABD, bir ayağı Avrupa, bir ayağı da Türkiye olan, kendine özgü bir derinliğe sahip bir sistem. Buradaki sistemin bir ucu CIA'ye dayanıyor. Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi'ne de sıradan yaklaşmamak... gerekir. Burada olup bitenlerden haberleri olduğunu zannediyorum. Avrupa Konseyi'ne bağlı bir oluşumdur, dolayısıyla bir bütün olarak Avrupa Konseyi'nin de bilgisi var. Norveçli bir bayan vardı, burayı ilk düzenleyen kişidir. Norveç'in ABD ile bağlantısını biliyorsunuz, büyük ihtimalle ABD ile de ilişkisi vardır. Başbakanlığa bağlı Kriz Merkezi buradaki sistemi koordine edendir. Halen de etkilidir. Jandarma, Genelkurmay, İçişleri Bakanlığının temsilcileri, hatta MİT'ten oluşan bir komisyon var. Bu komisyon en üst düzeyde buradaki sistemi organize ediyor. Günlük olarak gelişmeleri değerlendiriyor ve karar veriyor. Mesela benim sağlık durumumu günlük olarak izliyor, tartışıyor ve değerlendiriyorlar."

'Benim statüm ağırlaştırılmış özel bir statüdür'

İmralı'da yaşatılan uygulamalar ve bunun karşısında Önder Apo'nun sergilediği direniş uygarlıkla uygarlık karşıtı özgürlük güçlerinin savaşını temsil ediyor:

"İmralı koşulları fiziki, çevresel ve iklimsel olarak bünyeyi çökerticidir. İki yıldan fazla dayanan olmamıştır. Nemli havanın etkisi ağır, kronik anjin var, boğazda iltihaplanmaya ve bir akıntıya yol açıyor, bu nedenle sık sık uyanmak durumunda kalıyorum. Geceleri nefessiz kalıyorum. Ayrıca ağızda, dil ve damaklarda yanma var, koku alamıyorum.

Son zamanlarda kafamda saçlı deride, bacaklarımın diz ve diz altında olan kısmında kaşıntı, kepeklenme ve ayrıca dökülme var. Sanırım odanın hiç havalandırılmamasından, denize çok yakın ve havanın çok nemli olmasından kaynaklanıyor.

Devamı 31'de

"Beni buraya getiren sistemi anlamadan yaşadığım yalnızlığa anlam vermem de imkansızdı. Ölmek belki kurtuluştur... Benim burada bir günlük yaşamım binlerce ölümden daha beterdir, ama ben doğru bildiklerimi yapmaya devam edeceğim. On sene beni tek başına yüzümü duvara döndürseler dahi, yine irademden taviz vermeyeceğim. Sağlıklı bilgi alabilirsem, elli yıl geçse de değerlendirme yapma gücümü korurum. Şimdi burada gürül gürül konuşuyorum. Doğru bildiğimden vazgeçmem, dünya gelse beni durduramaz. Doğruların önünü açtım. 45 yılımı bu uğurda verdim. Anadolu halkları için verdim. Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Ermeni ayrımını yapmadan hepsini sevdim. Çünkü bu toprakların özgürlük problemi var"